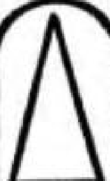
Fantastic Club

GEORGE ANANIA

TEST DE FIABILITATE

EDITURA ALBATROS

Fantastic Club

GEORGE ANANIA

TEST DE FIABILITATE

roman

EDITURA ALBATROS • BUCUREȘTI

1981

1

Philip Warner era mulţumit, fiindcă ziua îi fusese rodnică, iar acum, după baia fierbinte, îşi simţea trupul viguros şi tânăr şi ştia că lumea e a lui, are nevoie de el şi, de ce nu, îl şi iubeşte. Până şi pe Mark Gregor izbutea să-l asculte cu mai multă bunăvoinţă — fără să-i înregistreze cuvintele, desigur, dar şi fără să-l întrerupă ca altădată.

—... Confirmând că personalul a părăsit clădirile şi că în urma inspecţiei de control am găsit toate intrările încuiate, vă prezint setul de chei şi sigilii! îşi încheie acesta raportul, apoi depuse pe măsuţă cele două casete îmbrăcate în piele.

De obicei, în aşteptarea frazei protocolare de despărţire, asistentul încremenea cu privirile plecate şi, de vreo două ori, în primele săptămâni de după venirea la *Thunderbird*, Phil întârziase dinadins să rostească fraza cu pricina, ca să-i vadă reacţiile — numai că omul nu-şi schimbase în niciun fel atitudinea umilă şi totodată distantă şi lăsase impresia că ar putea rămâne astfel, cu ochii în jos, o întreagă după-amiază. Iată însă că azi în liniştea răbdătoare a lui Mark se strecurau note false, iar faţa antipatică i se ascuţise de-a binelea, dându-i, mai tare ca niciodată, aerul unui şoarece speriat.

Phil se înfundă în fotoliu şi se strădui să nu râdă. Ştia prea bine motivul spaimei celuilalt, aşa că descifrarea acestor semne, pe care de câteva zile în şir încercase zadarnic să le surprindă, îl bucură aproape cât o victorie. Nu-l compătimea pe Mark; suferinţa lui, oricât de bine justificată, îl amuza şi atât. De altfel, în ciuda faptului că, prin natura funcţiilor, erau siliţi să lucreze toată vremea

împreună, relaţiile lor nu trecuseră în nicio împrejurare de stadiul obligaţiilor de serviciu; la tentativele lui de a şi-l apropia, Gregor răspunsese încă de la început cu un refuz pe cât de evident, pe atât de îndărătnic. Mai târziu, proaspătul şef de divizie auzi că asistentul lui este un narcoman înveterat. I-o şoptiră, unul după altul, câţiva laboranţi; dacă o ştiau până şi laboranţii, însemna că de mult o ştie şi Fred Talbot, iar dacă o aflase Fred, povestea ajunsese la consiliul de administraţie — totuşi, oricât ar fi părut de bizar, Gregor nu-şi pierduse postul şi, pesemne, nici nu primise vreun avertisment, de vreme ce zvonurile atestau că se droghează întruna, fără habar. De atunci însă, Phil îl vedea pe Mark într-o lumină şi mai puţin favorabilă şi, cu toate că nu descoperise încă un indiciu direct al patimii sale necruţătoare, pedanteria şi rezerva asistentului, umilinţa şi distanţarea lui căpătaseră pentru noul şef semnificaţia unei evidenţe a acesteia.

Mark îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul; părea un şcolar prins cu lecţia neînvăţată, împărţit între porniri contradictorii — nevoia de a scăpa din situaţia penibilă şi deopotrivă speranţa salvării graţie unei minuni — şi care ia tăcerea profesorului ba drept un semn de dispreţ, ba drept unul de bunăvoinţă. Ochii îi fugiră, aproape fără voia lui, către plicul negru de pe măsuţă, apoi se pironiră din nou în pardoseală.

—Mergi în oraş, Gregor?

Sub deferenţa tonului se ascundea o ironie. La sfârşitul fiecărei zile, Phil îl vedea pe Gregor urcându-se în autocarul de protocol doi care făcea curse între *Thunderbird* şi oraş, iar odată ajuns acolo coborând şi intrând repede într-un hotel, şi acesta de categoria a doua. unde avea rezervat un apartament la ultimul etaj (dar un asemenea hotel, în acea staţiune de vacanţă pentru „lumea bună”, însemna spaţiu,

confort şi adeseori lux) şi de unde nu ieşea decât dimineaţa, să meargă, cu acelaşi autocar, la slujbă.

Mark ridică privirile.

—E ceva de lucru? Pot să rămân.

Vocea şi ochii lui căpătaseră brusc o expresie nouă, necunoscută lui Phil — parcă o îndrăzneală, parcă o ironie, supărătoare, oricum, amândouă. O clipă, şeful se simţi tentat să răspundă afirmativ, dar îşi dădu seama la timp că s-ar face de râs: prelungirea programului ar fi trebuit anunţată de dimineaţă, pentru ca tot personalul să rămână pe loc.

—Nu! spuse, sub îndemnul unei inspiraţii subite. Vreau să te conduc. Sunt cu maşina.

Totdeauna era cu maşina, fiind o persoană importantă, şi îl escorta o altă maşină, potrivit protocolului unu; ce e drept, nu se oferise vreodată să ducă pe cineva în oraş, fiindcă acelaşi protocol îi interzicea cu stricteţe s-o facă.

Mark îşi coborî iarăşi ochii şi asta fu singura lui reacţie, deşi Phil se aştepta să-l vadă tresărind derutat (ierarhiile închideau personalul în graniţe de netrecut şi se ştia că nimeni nu încalcă această ordine strictă decât o dată, după care nu i se mai oferă prilejul). Sau poate Gregor nu-l lua în serios?

—Mulţumesc, nu! Sunt convins că v-aş deranja.

O replică rostită absent, cu gândurile aiurea.

—Cum adică? De vreme ce te invit...

Se jucau cu vorbele. Dar, dincolo de amuzamentul care devenise de acum niţel forţat — fiindcă era o urmare mai mult a propriei lui stări de spirit decât a dialogului — Phil încercă senzaţia limpede că e ceva în neregulă, îndrăzneala lui Gregor, sau cine ştie, detaşarea lui...

—Trebuie să aşteptăm numai până îi dau asta lui Talbot.

Ridică de pe măsuţă plicul negru, cu rezultatele analizei

şi-l roti între vârfurile degetelor, parcă întrebând: „Despre el vrei să discutăm?”. Mark îşi feri din nou privirile şi se retrase în atitudinea lui obişnuită, pe jumătate umilă, pe jumătate distantă.

Phil deveni brusc nerăbdător, ca întotdeauna când începea să-şi piardă siguranţa de sine. Aruncă plicul înapoi pe masă, se răsturnă în fotoliu şi-şi întinse picioarele. Planul de a-i înteţi spaima lui Gregor nu i se mai părea la fel de bun ca adineauri — reacţiile asistentului soseau cu întârziere, ocolind sau deviind provocările.

—Şezi! porunci, hotărât să se ascundă sub un simulacru de indiferenţă.

Gregor se aşeză, cu spatele drept ca o scândură, într-o poziţie care şefului i se păru sfidătoare. Dar se vedea că îi vine tot mai greu să se prefacă.

—Sunteţi sigur de rezultat? întrebă pe neaşteptate.

Phil nu-şi trădă satisfacţia.

—Poftim?

—Rezultatul... repetă celălalt. Sunteţi sigur de el?

—Vrei să spui că am greşit analiza?

—Nu. Doar am verificat-o şi la computer, pe un model.

—Atunci, ce? Dacă aveai vreo rezervă, era de dorit...

—Analiza infirmă buletinul uzinei.

—Aşa se pare.

—Găsiţi că e firesc?

Pe măsură ce vorbea, Mark părea că a preluat iniţiativa discuţiei, totuşi Phil îşi birui nerăbdarea şi-şi impuse să rămână în aşteptare.

—Ce anume? întrebă.

—Ca laboranţii uzinei să se înşele.

—Cineva s-a înşelat, Gregor!

—Aţi auzit ce specialişti are *Chemical*?

—Tot ce ştiu despre *Chemical* e că ne-a trimis nişte

probe pe care le-am cercetat amândoi.

—Rezultatul nostru e corect.

—Atunci greşeala e a lor.

—Cui vreţi să-i vorbiţi despre asta?

Phil încercă zadarnic să-i prindă privirile.

—Te interesează?

—Am semnat buletinul alături de dumneavoastră.

—Ţi-e teamă, Gregor!? Phil îşi compuse o faţă nedumerită. Nu înţelegeam rostul inchizitoriului.

Asistentul îşi plecă şi mai tare capul, dar nu îndeajuns pentru ca şeful să nu-l vadă zâmbind.

—Aş avea motive, domnule Warner! spuse. Va ieşi un scandal.

—Ai fi avut motive, dacă iscăleai singur.

Mark se uită la el pe sub sprâncene. Zâmbetul umil îi stăruia într-un colţ al gurii.

—Mă apăraţi?

Phil surâse şi el. Oare Gregor încerca să-l sperie, la rândul lui, ca să şi-l alieze? Un fel de a gândi inabil şi jalnic, pe măsura acestui omuleţ a cărui singură perspectivă rămânea ratarea.

Îl măsură, cu aceeaşi aparentă nedumerire; nu trebuia cu niciun chip să-l cruţe, dar nu ca să se mai amuze pe socoteala lui — acum îl dispreţuia.

—Un singur lucru te apără, zise. Ca şi pe mine.

—Nu înţeleg.

—Adevărul, Gregor!

Zâmbetul asistentului se şterse.

—Sunteţi bine cotat aici, domnule Warner. Aş îndrăzni să spun cel mai bine cotat.

—Adevărul, Gregor! repetă Phil, cu o umbră de compasiune.

—Ceea ce nu e şi cazul meu. Poate aţi aflat că astă-

primăvară...

—Nu mă interesează.

—Aţi avut vreme să aflaţi. Eu...

Mark se poticni şi tăcu. Phil se uită nerăbdător la ceas, de parcă ar fi acordat o audienţă şi acum, când pretenţiile solicitantului se vădiseră absurde, era grăbit să încheie discuţia.

—Până la urmă, nu mi-ai spus ce vrei. Să-ţi retragi semnătura?

—Nu.

—Poate să falsificăm rezultatele? Lasă-mă să ghicesc: ţi s-a oferit o slujbă la *Chemical*.

—Nu, domnule Warner!

—Atunci, la ce bun teama asta? Ce mai ai de pierdut?

—Oricine are ceva de pierdut. Până şi dumneavoastră.

—E o cugetare?

—O putem numi şi aşa.

—Nu ne înţelegem, Gregor! Îmi pare rău. Sper, pentru dumneata, să fi colaborat mai bine cu fostul şef al diviziei. Altfel, sincer nu văd cum ţi-ai păstrat postul atâta vreme.

—Nu l-aţi cunoscut pe Sorensen.

—Era un şef mai bun? Din punctul dumitale de vedere? Nu-i cazul să-mi răspunzi, nu judec oamenii. Mai ales când, aşa cum-ziceai, nu i-am cunoscut.

—Îmi puteţi cere demiterea, propuse Mark. Sau transferul la altă divizie.

Phil privi iar la ceas, apoi pe fereastră, afară, după Talbot.

—Nu, Gregor! spuse. Deocamdată nu mă incomodezi şi nu avem ce împărţi amândoi. Iar chestiunile dumitale personale nu mă privesc.

—Nu vă lipseşte încrederea în dumneavoastră.

—Mi-o reproşezi?

—Probabil de aici vă vine şi siguranţa.

—Probabil. Şi nimic nu mă împiedică să merg până la capăt. Cu atât mai puţin spaimele dumitale.

De afară se auzi zgomotul maşinilor care soseau în trombă şi scrâşnet de frâne. Portierele fură trântite sec. Paznicul de la intrare îşi începu raportul. Mark se ridică repede şi se duse la cuier să-şi ia paltonul.

—Nici eu nu pot să plec, mărturisi el. N-am unde, după scandalul cu Sorensen. Sunteţi nevoit să mă suportaţi.

—Sau invers, răspunse Phil, fără să se mişte. Numai că eu, în locul dumitale, chiar având ceva de pierdut, aş fi mers de bunăvoie pe mâna lui Philip Warner.

Mark se opri, cu paltonul în braţe.

—Adică?

— Există, în viaţa fiecăruia, un loc unde, dacă a apucat să ajungă, nu mai poate pierde. Pentru mine, locul acesta e aici. Mi-au trebuit timp şi muncă până să-l câştig, şi destul noroc. Dar am învăţat, şi încă bine, ce am de făcut ca să nu pierd.

—În nicio împrejurare?

'— În niciuna. *

Uşa se deschise cu o smucitură. Fred Talbot apăru în prag, secondat de doi locotenenţi şi de un grup de paznici în uniformă.

—Bună ziua! salută, cu două degete la frunte. Sper să nu fi întârziat.

Era gluma lui favorită, dacă se putea numi glumă şi pe care o repeta zilnic de zeci de ori — punctualitatea îi ajunsese proverbială — iar Phil, ca de fiecare dată, dori să trăiască momentul când să-i spună: „Ba da, domnule Talbot, aţi întârziat”

—Bună ziua, răspunse Mark, îmbrăcându-şi paltonul.

—Ia te uită, Mark! exclamă uimit poliţistul casei, de

parcă nu l-ar fi văzut pe asistent din prima clipă. La ora asta, aici? Şi tocmai în ajun de week-end?

Nu se urnise din prag, iar escorta, obişnuită cu felul lui de-a fi, aştepta să i se permită să intre.

—Mergem în oraş împreună, anunţă Phil, continuând să şadă în fotoliu.

Talbot făcu un pas, iar oamenii se strecurară înăuntru pe lângă el şi dispărură pe coridoarele dinspre pavilioane, să verifice sigiliile.

—Păi, nu ştiu dacă aveţi voie! zise el, simulând îndoiala. Mi se pare că protocolul de gradul unu...

—Nu-ţi face probleme, i se adresă Mark. Autocarul e încă aici, îl mai prind.

Phil se încruntă, iar poliţistul îi surprinse reacţia.

—Mă rog, bătu în retragere, eu nu insist. Dar n-o să vă dea drumul la poartă.

Gregor îi privea pe rând, cu o umbră de nelinişte, ca şi cum ar fi bănuit că pun la cale ceva împotriva lui şi, sub aparenţa unor cuvinte inocente, schimbă între ei consemne bine precizate. Phil îl urmărea fără încetare şi începea să-si guste victoria, plănuind cum să-l încolţească şi să-l înspăimânte mai departe.

—O să ne dea, replică el. Dacă domnul Fred Talbot ne trece numele pe aceeaşi notă.

Căpetenia paznicilor se întoarse greoi. Era înalt şi voluminos, cu o faţă disproporţionat de mare chiar pentru statura sa impozantă, cu nasul proeminent; părul des şi sur, căruia pieptenul se străduia în zadar să-i dea o înfăţişare cochetă, lăsa impresia că e veşnic netuns. Hainele, deşi le schimba zilnic, i se boţeau pe la toate încheieturile şi astfel dorinţa lui de a-şi conferi o notă de eleganţă şi distincţie — faptul, de pildă, că se rădea la interval de câteva ore cu o maşină electrică de buzunar, că vara venea cu guler închis

şi cravată când până şi uniforma poliţiştilor admitea cămaşa sport, sau că schimba mereu produsele cosmetice, în căutarea unora pe care să le găsească reprezentative — mai degrabă întărea, decât s-o şteargă, impresia că omul e un băcan sau un cârciumar de ţară care ţine cu orice preţ să treacă drept aristocrat cu arbore genealogic.

Surâse şi pufni pe nări. Trebuia să decidă de unul singur, fiindcă şefii lui plecaseră şi nu se putea acoperi cu aprobarea sau refuzul lor, iar abaterile de la regulament, în afara cazului când le dispuneau superiorii, erau pedepsite cu demiterea, fără drept de apel, a vinovatului. Pe de altă parte, Warner, şeful diviziei a patra inginerie genetică — cea mai mare şi mai importantă din institut — şi unul dintre puţinii inşi cu recunoscută autoritate în faţa consiliului de administraţie, nu putea fi obligat, ca ultimul dintre salariaţi, să respecte litera legilor interne ale lui *Thunderbird*.

Phil aştepta, jucându-se neglijent cu plicul. Trebuia să-i dea lui Mark această lecţie despre putere, era şi ea o parte a planului, iar dacă jocurile fuseseră făcute în contul lui Talbot, cu atât mai rău pentru asistent — el va fi silit de poliţai să plătească.

—Păi... începu Fred, ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină un discurs, după care tăcu, aruncând o nouă privire către Gregor.

—Fii convins, replică asistentul repede, că n-am niciun amestec.

—Da. Eu. desigur...

Phil intui că Albastrul (cum era poreclit Fred în virtutea profesiei lui) se preface de-a binelea. Îl mai prinsese şi altă dată simulând, cu toate că afişa o prefăcătorie la vedere, ca s-o ascundă astfel pe cealaltă, adevărată şi subtilă; tocmai pe aceea o simţise însă Phil, şi doar se amuzase în sinea lui, fiindcă nu era deloc implicat în secretele poliţistului. Acum

nu-şi dădea seama ce încearcă Talbot să acopere prelungind efectul surprizei: frica de a lua o decizie, resentimentele faţă de Gregor şi de şeful diviziei, poate satisfacţia funcţionarului fără personalitate, pe care îl încântă o prăbuşire în compania superiorilor?

Tăcerea deveni jenantă. Întorşi din misiune, paznicii se aliniară cuminţi de-a lungul pereţilor, pe lângă uşi — piese cu rol mărunt, dar nu mai puţin important, în jocul cu o mie de reguli complicate ce se desfăşura în perimetrul lui *Thunderbird*.

—Da! exclamă Warner într-un târziu. Cred că e timpul să mergem.

Se ridică alene, detaşat dintr-o dată, şi nu afecta indiferenţa, îi făcea într-adevăr plăcere încetineala mişcării, îşi simţea corpul încă toropit de baia fierbinte şi se gândi la Mad.

—Domnule Warner! izbucni Albastrul, plin de entuziasm. Mă dezarmaţi, pe cuvânt, ştiţi să vă impuneţi!

Phil îşi puse haina, atent mereu la el însuşi şi încercând să nu anticipeze savoarea întâlnirii cu Mad. Gregor şi Talbot, cu meschinăriile lor, dispăruseră de acum în trecut. Rămăsese doar ciuda că şi-a ieşit din fire adineauri, stăruia în el ca o stingherească, şi-şi făgădui să se abţină de la amestecul în fleacurile acestei lumi unde până şi viclenia se reducea la neputinţă.

—Nimeni nu se impune în faţa prietenilor! aruncă el prima frază care îi veni în minte. V-am cerut un serviciu colegial.

—Vreau să vă fiu de folos oricând, exclamă Fred curtenitor.

Mark se întoarse pe jumătate, vrând parcă să prindă un ecou al cuvintelor, să desluşească cine ştie ce nuanţă insolită.

—Domnul Warner nu va face din asta un obicei! zise apoi, dornic, probabil, să-şi ascundă neliniştea pe care însă Phil i-o înregistrase.

—Scuze, continuă poliţistul, aveţi, mi se pare, un material de scos afară...

—Da, era să uit! spuse Warner. E acolo, pe masă.

Talbot se strădui să păşească elegant până la fotoliu şi să se aşeze cu distincţie.

—Ne puneţi la încercare!? N-avem noi voie să uităm mărunţişurile, darmite un plic negru, de protocol zero! De când m-am angajat — adică de când a luat fiinţă societatea pe acţiuni, că mai târziu a apărut institutul de genetică şi încă mai târziu a fost botezat *Thunderbird* — va să zică de când sunt eu pe aici e abia al patrulea plic de felul ăsta pe care îl autorizez să iasă. Ceva important înăuntru, nu? Pe măsura dumneavoastră, domnule Warner. Băieţi, valiza!

Locotenenţii aduseră valiza blindată, depunând-o pe măsuţă şi se instalară între ea şi asistenţă, aşa cum prevedea regulamentul. Sub protecţia lor şi ferit de priviri indiscrete, Talbot formă cifrul pe claviatura încuietorii electronice.

Faţa lui Mark Gregor încremenise, dar ochii îi alergau fără astâmpăr, parcă urmărind modelul tapetului ce împodobea holul elegant al diviziei; Phil, savurându-şi izbânda, îşi spuse în sinea lui că, în sfârşit, omuleţul pricepe de ce a insistat atâta să călătorească împreună spre oraş.

Automatele completau nota de ieşire cu numele amândurora şi imprimau, pe ea şi pe plic, câte o pecete cifrată în codul computerului de la postul de control.

—Cine merge cu mine? întrebă Phil.

—Azi Joël şi Norton, cu două maşini, domnule!

—Două maşini! Nu cumva din pricina oaspetelui meu?

—Pentru oaspete aţi zis că răspundeţi personal! replică

Fred, şi se vedea că n-a înţeles. Noi dublăm paza ca să nu rămâneţi cumva fără asta! Ca şi Warner mai înainte, ridică plicul şi-l roti între degete. Se găseşte careva să risipească o viaţă-două pe hârtiile de aici.

—Oare?

Întors cu spatele, Mark îşi îmbrăca paltonul, iar Phil se convinse că nu prea nimereşte mânecile. Îl felicită în gând pe Talbot pentru replicile atât de bine servite, mai bine decât dacă s-ar fi înţeles cum să-i joace farsa lui Gregor.

—Citiţi bine gazetele de mâine! zise poliţistul, cu aerul că îi dă o povaţă. Chiar dacă e week-end şi aveţi vreun invitat. Ne interesează ca plicul să ajungă întreg la maestrul Bronson, restul îl priveşte pe el.

—Doamne, şi povestea cu Bronson aţi aflat-o?

—Meseria, domnule Warner! Altfel, fără supărare, v-aţi închipui că suntem plătiţi doar pentru încălcarea regulamentelor. Ei bine, la club vă aşteaptă şi un ziarist, dar eu unul n-aş fi prea darnic cu declaraţiile.

—Părerea cui?

—A mea. Oricum, după lovitura încasată de la dumneavoastră, *Chemical* va trebui să tragă obloanele, cel puţin o vreme, dacă nu chiar de tot. Opriţi-vă aici!

—Sfatul de la prieteni face mai mult decât câştigul de la duşmani! inventă Phil o zicală. Vă mulţumesc pentru toate!

—Week-end plăcut! le ură Albastrul. Uşile sunt în ordine, băieţi? Şi sistemul de alarmă?

—În ordine! raportă un locotenent. Predaţi cheile şi sigiliile, domnule Gregor!

Mark întinse de departe casetele îmbrăcate în piele; ofiţerul le deschise şi, cu un semn din cap, confirmă rezultatul verificării.

—Norton, poruncii Albastrul, înainte să ieşiţi pe poartă te uiţi dacă domnul Warner a depus plicul în seiful maşinii.

—Am înţeles.

—Poftiţi! După dumneavoastră. vă rog!

Începea să se întunece şi nori grei atârnau deasupra munţilor. Pământul, acoperit dimineaţa zăpadă groasă, nu reuşea să se mai dezgheţe peste zi. Străveziu şi pur, netulburat de nicio adiere, aerul albastru al iernii dădea împrejurimilor aparenţa unui peisaj submarin.

Phil, cu paltonul sub braţ, se opri o clipă în capul scărilor, să admire munţii. Alături de el, zgribulit, deşi încerca să n-o arate, Gregor nu părea să guste poezia priveliştii.

În sfârşit, tânărul coborî treptele şi se instală la volanul maşinii, apoi deschise portiera de alături şi-l invită pe asistent. Cu mişcări precise şi repezi, locotenenţii îşi ocupară şi ei locurile în automobilele de escortă şi se pregătiră să demareze la primul semnal.

— Gardă de onoare! mormăi Phil, adresându-i Albastrului un ultim surâs. Stai bine, Gregor?

—Eu, da! răspunse Mark care nici măcar nu-şi descheiase paltonul, deşi ventilatoarele aruncau în interiorul limuzinei valuri de aer cald şi parfumat.

Warner, rezumându-se la partitura lui, nu era atent la nuanţe.

—Te deranjează dacă muzica e simfonică?

—Sunteţi amabil. Nu.

Pe stâlpii înalţi de lângă clădiri şi de la încrucişările drumurilor se aprinseseră lămpile cu sodiu, revărsându-şi lumina liliachie peste panglicile de asfalt. Din loc în loc, printre pavilioane, străluceau construcţiile scunde, cu pereţi de sticlă, ale posturilor de pază fixe, de unde oamenii lui Fred supravegheau mişcările de pe întreg teritoriul de sute de hectare al lui *Thunderbird*.

Maşina — comandă specială, ultimul model lansat de o firmă vestită prin calitatea produselor ei pe cât de puţin

numeroase pe atât de sofisticate — plesnea pavajul cu zimţii cauciucurilor antiderapante. Phil fredona încet, anticipând cu o măsură linia melodică a concertului. Şi, fiindcă mecanismul de ceasornic pus la punct de Fred Talbot funcţiona fără greş, după scurgerea unui număr egal de măsuri apărea din sens opus câte o maşină a patrulelor rutiere.

—Totdeauna a fost aşa pe aici? Paza adică.

—Patrulele s-au înfiinţat în primăvară. După povestea cu Sorensen... Găsiţi că e o exagerare?

—Era necesar, în orice caz. Şi ne dă măsura propriei importanţe. Nu oricine are şansa să lucreze aici.

—Da. Şi nu oricine are conştiinţa... într-un fel, conştiinţa unui demiurg.

Gregor vorbea pe jumătate absent, din nou, fără crisparea de aşteptat în situaţia lui — absent, muncit de gânduri sau pierdut în amintiri. Phil îl privi cu coada ochiului şi iar, pentru o clipă, avu impresia că Mark îi scapă şi că se petrece cu el ceva de neînţeles.

—Desigur. O ai şi dumneata? întrebă.

—De ce eu? se apără asistentul. Eu sunt tolerat aici. Altă categorie.

—Dramatizăm, Gregor?

Maşina din faţă semnaliză cu farurile şi coti la stânga, sub copertina postului de control. Warner o urmă îndeaproape şi se opri cuminte în spatele ei. Poliţiştii în civil, care aşteptau de-a lungul peretelui, se împărţiră în două şi urcară în automobilele de escortă, alături de locotenenţi. Mark Gregor se aşeză mai bine în scaun.

—Te amuză! atacă Phil, ca să recâştige terenul.

—Mă impresionează. Dacă şi-ar face meseria cum trebuie, v-ar împiedica să ieşiţi pe poartă cu mine.

—Ce să înţeleg din asta? Lângă dumneata pericolul e

mai mare?

—Aţi crede dacă v-aş spune că da?

—Laşi impresia că ştii un lucru care mie îmi scapă.

—Dimpotrivă, domnule Warner, ignorantul sunt eu. Dar fiţi pe pace, nu mă străduiesc să dezleg şarada. Poftim legitimaţia mea!

Ofiţerul de gardă se apropie şi salută. Warner îi întinse legitimaţiile amândurora, nota de ieşire şi plicul, după care, lăsând un paznic lângă maşină, ofiţerul trecu să adune şi actele tuturor poliţiştilor însoţitori şi dispăru cu toate în sala computerului.

—Să nu-ţi pară rău că mi-ai acceptat tovărăşia! zise Phil, şi din ironia tonului nu se desluşea prea bine dacă îi adresează celuilalt un îndemn sau o ameninţare. De data asta o să scăpăm teferi.

—Ziceaţi de mine că mă amuz, dar nici dumneavoastră, văd, nu luaţi în serios pericolul.

—Prostii! Pericolul, dacă există vreunul, nu vine din partea lui *Chemical*.

—Oricum, nici din partea lui *Thunderbird*. Deşi profanii ne acuză de comiterea unor grozăvii.

Pentru a doua oară părea că Mark conduce discuţia şi din nou Phil, înciudat şi nedumerit, avu impresia că îi scapă ceva.

—Pericolul e numai în noi! spuse. Mintea poate gândi orice grozăvie, până la capăt. Nu trebuie îngrădită cu bariere, ea ne premerge ca să ne avertizeze. Dar conştiinţa, care e un prag...

Ofiţerul ieşi din clădire şi se apropie de ei, iar Norton coborî din maşină şi îl însoţi, mergând cu un pas mai în urmă, cum cerea diferenţa de grad. Phil se întrerupse.

—Conştiinţa... îl îndemnă asistentul.

—Ei, Gregor, n-ai deloc simţul umorului? ripostă el cu

impacienţă. Mă provoci să-ţi ţin o predică, drept cine mă iei?

—Poftim materialul dumneavoastră! zise ofiţerul, întinzând plicul prin fereastra deschisă a portierei.

—Mă scuzaţi, domnule Warner, interveni Norton, trebuie să văd unde-l puneţi.

—Vă rog! Phil vârî mâna sub bord, apăsă clapetele unui cifru, apoi aruncă plicul prin fanta deschisă lângă torpedo. Acum armez dispozitivul de siguranţă. Corect?

—Corect, domnule Warner!

—Sper că, într-adevăr, dacă maşina se răstoarnă sau un agent al lui *Chemical* încearcă să deschidă seiful, capsula cu lichid incendiar are să-şi facă datoria.

Cei doi bărbaţi salutară şi se retraseră, locotenentul îşi ocupă locul la volan şi la un semn al celuilalt ofiţer, poarta masivă coborî, lăsând cale liberă.

Întunericul acoperise valea, iar lumina farurilor decupa în conuri îngemănate şi lungi ceaţa neclintită, uscată şi grea a înserării de iarnă. Mulţumit de docilitatea maşinii, încântat de viteză. Phil începu să fredoneze din nou şi muzica se potrivea de minune goanei nepăsătoare prin negură, pe şoseaua largă şi dreaptă.

—Nu mai zici nimic, Gregor? Nu cumva să adormi!

—Mă gândesc la dumneavoastră.

—Cu dragoste!

—Aţi pierdut, domnule Warner!

—Zău? Crezi că seiful e găurit la fund?

Mark tăcu si Phil, nu prea în largul, ridică din umeri. Aruncă, apoi, din obişnuinţă, o privire spre cadranele bordului: era trecut de ora cinci, şi până în oraş mai aveau vreo patruzeci de mile. Îi dăduse întâlnire avocatului la şase. La opt trebuia să cineze cu Mad.

—Aş vrea să n-o luaţi drept impoliteţe, reluă Gregor.

—Nu fi nepoliticos cu mine. Şi despre analiză am avut un schimb de păreri edificator. Mă opresc la el.

—Nu-i vorba de analiză.

—Nu încerca să-mi stârneşti curiozitatea. Îţi pierzi timpul.

—Îndrăznesc să vă fac atent, fiindcă suntem în afara relaţiilor de serviciu.

—Dumneata, nu eu, ai vrut mai devreme să depăşim raporturile ierarhice. Foarte bine! Am avut o discuţie particulară şi ne-am lămurit.

În glasul lui Phil se făcea simţită iritarea.

—Inexact, pară Mark. Dumneavoastră, nu eu, i-aţi dat de înţeles lui Freddie că ne leagă o strânsă prietenie. Iar discuţia n-a lămurit nimic.

—Chiar aşa?

—Pe mine, gestul mă onorează. Tocmai de asta mă simt dator să vă pun în gardă — aţi pierdut. Deşi vă place să credeţi că în situaţia la care aţi ajuns nu se poate pierde.

—Nu-i rău ce spui, dar, hotărât lucru, n-ai înţeles. Şi ţii să faci pe interesantul.

—Din capul locului am recunoscut că nu înţeleg. Cealaltă apreciere îmi permit să n-o comentez.

Vorbele bine cumpănite ale lui Mark se întrerupseră brusc, parcă retezate de o exclamaţie guturală, încărcată de atâta spaimă, încât Phil tresări, aproape contaminat şi se înfioră fără voie. Îşi văzu asistentul crispându-se, ghemuit în scaun, gata să se vâre în buretele spătarului, să se volatilizeze, să dispară. Se strânsese în el, micşorându-se, ca o jivină retractilă, dar tot continua să se încolăcească înăuntrul lui, iar contorsionarea asta neîntreruptă, înceată, era halucinantă.

—Acolo, suflă, cu ochii sticlind în luminile bordului.

Phil întoarse capul şi zări departe, înţepenită în mijlocul

şoselei, silueta unui om înalt şi subţire. Poliţiştii îl remarcaseră şi ei, fiindcă imediat una dintre maşinile de escortă îşi puse sirenele în funcţiune şi ţâşni urlând pe lângă limuzină, măturând asfaltul cu şase perechi de faruri, ca un meteorit care ar fi lunecat pe o traiectorie orizontală. Dar în ciuda intenţiei vădit belicoase a poliţiştilor, omul nu dădea semne că înţelege ameninţarea. Luminat progresiv de automobilele ce se apropiau cu o sută de mile pe oră, se dovedi că e un vagabond, acoperit de zdrenţe, cu barbă lungă, zburlită şi sură, plete unsuroase atârnându-i până pe umeri, pantalonii sfâşiaţi în franjuri până sub genunchi, pantofi de pânză, rupţi în dreptul degetelor şi înnegriţi de murdărie. Phil înregistra detaliile pe măsură ce deveneau distincte, apoi văzu cum maşina din faţă năvăleşte peste zdrenţăros. Contururile siluetei lui, arse de proiectoare, se albiră parcă, incandescente, mâinile i se smuciră din umeri, ca ale unei marionete şi se agitară bezmetic, în ultima sutime de secundă înaintea impactului maşina devie imperceptibil spre stânga, aerul spintecat de ea şi cutremurat de sirene izbi asemeni unei lame de buldozer şi îl expedie pe nepoftit poate pe fâşia neasfaltată de pe marginea drumului, poate dincolo de şanţ, printre copaci. Retina şefului de divizie îi înregistră vag silueta parcă multiplicată în cădere şi îmbrăcând forme stranii, de oameni în costume negre — un efect optic, datorat trecerii de la lumina orbitoare la întuneric; de fapt, şoseaua rămăsese pustie.

Phil îşi mişcă degetele pe volan şi fluieră admirativ, încordarea i se descărcase, nu mai simţea decât o emoţie filtrată, de spectator, ca şi cum ar fi asistat la o demonstraţie de cascadorie.

—Formidabil! Cred că eu n-aş fi putut... Îşi aduse aminte de Mark şi-l învrednici cu o privire. Ce zici, Gregor, teribili

acrobaţi!

Asistentul încerca să iasă înapoi din el însuşi.

—Aţi văzut cine era?

—Un biet vagabond. După figura asta, n-o să mai traverseze nicio cărare fără o lanternă roşie în mână. Parcă te văd dezamăgit, sau mi se pare? A, dumneata te pregătiseşi să faci faţă unei ambuscade?!

2

Clubul era, înainte de toate, o instituţie respectabilă, a cărei conduită se întemeia pe regulile de aur ale îndelung verificatei tradiţii europene, de aceea membrii lui alcătuiau o societate restrânsă şi bine păzită împotriva amestecului nedorit al indivizilor de rând. Dar cum nimeni nu poate trăi în afara lumii, chiar atunci când dacă lumea e vulgară şi plină de păcate, administraţia destinase oaspeţilor ocazionali o întreagă aripă de la parterul clădirii şi aceasta fusese grabnic luată în stăpânire de elita de rang secund a oraşului, în rândurile căreia străluceau două duzini de aspiranţi la împărăţia încăperilor de sus.

Sub îndrumarea unui om de ordine care îl aşteptase, Phil îşi parcă somptuoasa limuzină în locul destinat aleşilor şi, însoţit de locotenenţi, traversă bulevardul şi intră în hol, răspunzând în treacăt la salutul portarului. În colţul cel mai îndepărtat, între doi palmieri care-l ascundeau pe jumătate, aştepta avocatul Bronson, având alături de el un necunoscut.

—Mulţumesc! le spuse peste umăr poliţiştilor opriţi în pragul acestui duplicat de eden unde ei, totuşi, nu aveau acces. Omul meu e aici, de acum mă descurc şi singur.

—În seara asta eu vă conduc, domnule! preciză Joël. Mă

găsiţi la ieşire.

—În regulă. N-am să întârzii.

Fără îndoială, obişnuiţii locului aflaseră că se pregăteşte ceva deosebit — nu degeaba coborâse Bronson de la etaj şi-i onora cu prezenţa — astfel încât apariţia lui Phil stârni un freamăt discret: buna cuviinţă şi regulile jocului de-a înalta societate nu îngăduie manifestările zgomotoase.

Avocatul îl descoperi îndată pe Warner şi îi adresă un semn amical. Şeful de divizie străbătu cu pas sigur drumul până la el, fără să ia în seamă privirile furişe care îl urmăreau de pretutindeni.

—Bună seara, maestre!

Proprietar al celui mai mare birou de avocatură din oraş — birou care nu ducea deloc lipsa clientelei, fiindcă multe procese răsunătoare se judecaseră în oraş, iar relaţiile firmei în cercurile de afaceri erau întinse şi avantajoase — Burk Bronson ţinea să treacă drept un om cu vederi largi; nu o dată se oferise, pentru sume modeste, să ia apărarea unor nevoiaşi, în pricini mărunte, ceea ce îi atrăsese, desigur, respectul şi stima concetăţenilor care în timpul campaniilor electorale deveneau implicit şi alegători.

—Bună, tinere! salută el, jovial. Ai în faţă un reporter de clasă: Graham Linden — De altfel semnătura i-o cunoşti din gazete. Gram, ţi-l prezint pe geneticianul Philip Warner, şi cu asta am spus tot ce ştiu despre el; meritele celor de teapa lui sunt ferite de publicitate.

—Nici o grijă, maestre, ziariştii sunt cei mai siguri păstrători ai secretelor!

Phil îl plăcu de la cea dintâi privire pe vestitul gazetar. Tinereţea, farmecul trăsăturilor, aerul puţin şmecheresc îi dădeau înfăţişarea agreabilă a eroului din filme cu detectivi, care dezleagă enigmele atunci când poliţia se dovedeşte neputincioasă, spulberă bănuielile îndreptate

asupra fetei inocente, iar dintre toate dovezile de recunoştinţă ale acesteia se mulţumeşte să reţină doar un sărut.

—Avem succesul în buzunar, declară avocatul. Ştii, Gram e trimis special să scrie un reportaj-bombă despre afacerea noastră. Aşa că te autorizez să-i răspunzi la toate întrebările. După câte ştiu, şi şefii dumitale şi-au dat acordul pentru declaraţii în presă.

—Şi l-au dat.

—Mi se pare că nimeni nu doreşte să împiedice scandalul, remarcă Linden. Cu atât mai bine, profit de exclusivitate şi o să scriu tot.

—Tot adevărul, preciză Phil.

—Ca de obicei, nu?

—Exact. Se zice că sunteţi supărător de obiectiv.

—Ne înţelegem! zâmbi Linden, întorcându-se spre maestru. În principiu, reporterii sunt cei care îi flatează pe intervievaţi, ca să le câştige încrederea. Spune-mi Gram, i se adresă apoi lui Warner.

—Spune-mi Phil, replică acesta, cu un zâmbet la fel de sincer. Despre mine nu ştii nimic. Şi pe deasupra ar trebui să-ţi şi iau laudele în serios.

—Ţi-am zis eu, Gram! făcu triumfător maestrul. Un băiat cum rar se mai întâlnesc în zilele noastre. De altfel e modest, ştii! Are prieteni în oraş, oameni de condiţie, care-ţi pot confirma oricând calităţile lui. Ia să vedem, ce beţi?

Un chelner în frac aştepta, la distanţă respectuoasă, permisiunea de a lua comanda, şi Bronson îi făcu semn.

—Aici aveţi buletinele de analiză, continuă Phil după ce fuseseră serviţi. Am făcut şi verificarea la computer, pe un model matematic. Rezultatele se confirmă.

—Nu aşa, se împotrivi Linden. Cititorii mei nu ştiu nimic despre afacere. Ia-o de la început.

—Bine. Nu departe de oraş se află o uzină cu nume academic: *Chemical Society*. Care, după câte înţeleg, elaborează nişte produse cu un foarte înalt grad de complexitate.

—Produse destinate cui?

—Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă. Pentru noi n-are importanţă.

—Aşa! murmură gazetarul, puţin contrariat. Sigur, într-un fel…

—Drept să spun, nu cunosc pe nimeni de acolo. Am impresia că oamenii lor nu prea frecventează oraşul.

—Dar nu-i nicio problemă! se grăbi Linden să-l liniştească. E vreo problemă, maestre?

—Nu, niciuna! garantă maestrul. E chiar mai bine, să nu ai prieteni în tabăra adversă, ştii, pentru obiectivitate.

—Mai departe!

—Mai departe, urmă Phil, e simplu. Deşi uzina a luat toate măsurile de protecţie împotriva poluării..

—Ştii, interveni maestrul, altfel nu i s-ar fi eliberat brevetul. Mai cu seamă că e alături de staţiunea de vacanţă!

—Fireşte! Şi totuşi au apărut indiciile unei otrăviri a mediului, nu?

—Asta susţin cei de la *Chemical*, continuă Warner. Cu timpul, s-au acumulat în subteran reziduuri instabile care, în contact cu substanţele solului, au dat naştere unor compuşi noi, foarte toxici. Aceştia au migrat până la limita zonei de protecţie. Caracteristica lor, după câte spun chimiştii, ar fi producerea unei mutaţii genetice asupra organismelor vegetale.

Ziaristul fluieră a mirare.

—În ce constă mutaţia?

—N-au precizat. Problema nu era de specialitatea lor.

—Ştii, interveni iar maestrul, aici e şi frumuseţea jocului. Şi-au declinat răspunderea, cu toate că, ştii, chimia organică oferă oricum nişte elemente...

—Începe să devină palpitant!

Linden învârtea în palme paharul cu băutură şi privea toată vremea la Phil. Expresia de contrarietate nu-l părăsise. Warner, observând că nu ia note, presupuse că are un magnetofon în haină — trucul se foloseşte de când lumea, iar aparatul nu e lăsat la vedere ca să-i scutească pe emotivi de urmările tracului.

—Drept urmare, i-au înştiinţat pe fermierii din împrejurimi că semănăturile lor sunt periclitate şi s-au oferit să-i despăgubească pentru pierderea recoltei de anul viitor.

—Nu vor să le cumpere pământul?

—Nici vorbă, dragă! Numai atât, ştii, recolta! Sub pretextul că toxinele astea n-au ieşit din zona de protecţie a uzinei. Norocul bieţilor oameni că povestea mi-a ajuns mie la ureche şi am cerut o expertiză.

—Eraţi sigur de rezultat, maestre?

—O să bănuieşti că eram sigur, vă cunosc eu pe voi, gazetarii! De fapt, n-aveam certitudini, dar prea era cusută cu aţă albă toată istoria; adică o ameninţare nelămurită, ştii, tocmai bună să-i sperie şi pe fermieri, şi pe noi, cei din oraş.

Linden aţinti spre Phil o privire întrebătoare.

—Trebuie să înţeleg, deci, că analiza...

—Am primit spre analiză mostre ale solului din incinta uzinei, răspunse acesta. Şi plante tot de acolo.

—Cine vi le-a dat şi unde?

—Au fost culese de oameni de-ai noştri, apoi o maşină de la *Chemical* le-a adus în containere sigilate. Şeful laboratorului a însoţit transportul, dar n-a stat de vorbă cu mine.

—Înţeleg.

—Te gândeşti că o să conteste rezultatele? zise Bronson. Nici o grijă, juriştii mei au asistat la întocmirea protocolului şi au introdus toate clauzele care să ne scutească de surprize. Şi pe urmă i-am prins cu un viciu de fond: au lansat o ipoteză fără să aibă avizul specialiştilor în materie.

—Aşadar, analiza...

—... a dovedit că alarma e falsă, continuă Phil. Substanţele din sol, deşi poluante, sunt inofensive din punct de vedere genetic. Am oferit şi o soluţie pentru eliminarea lor, printr-o reacţie chimică în cinci trepte. Costisitoare, dar cel puţin sigură.

—Şi mostrele de plante?

—Prezentau unele anomalii de structură, în privinţa asta laboranţii nu s-au înşelat. Însă cauzele nu au vreo legătură cu genetica. Datorită condiţiilor naturale ale terenului...

—Mi-e teamă, Phil, că explicaţiile de strictă specialitate nu vor trezi interesul cititorilor! îl întrerupse maestrul. Nu-i aşa, Gram?

Reporterul nu-şi lua ochii de la Warner.

—Mi-e teamă şi mie! confirmă el moale. O să... O să scriu că o copie a documentelor oficiale, cu toate datele, e în posesia ziarului. Pot obţine o copie, maestre?

—Fără îndoială, dragă! Şi acum, ia spune, îţi dai seama ce s-a urmărit?

—Bănuiesc. Tot le reproşezi dumneata ziariştilor că sunt bănuitori. Dar Phil îşi dă seama?

—Eu nu m-am prea gândit.

—Îi cunoşti pe fermieri, Phil? Ai fost la ei vreodată?

—Nu. Nici nu mă interesează.

—Înţeleg, repetă gazetarul. E chiar mai bine. Pentru obiectivitate.

Burk Bronson se mişcă în fotoliu şi făcu semn

chelnerului.

—Mai beţi ceva? zise cu un ton din care se putea deduce răspunsul.

—Eu am o întâlnire! zise repede Phil. Dacă Gram a terminat cu întrebările...

—În mare. Aş mai fi vrut...

—Trece totul în cont! se adresă maestrul chelnerului, apoi se întoarse spre Linden: E foarte simplu, dragă! Uzina a încercat, nici mai mult nici mai puţin, să pună mâna pe terenurile abandonate de fermieri. Cine dracu crezi că era dispus să le cumpere recoltele în următoarea sută de ani? O speculaţie îndrăzneaţă — fii convins că după ce înghiţea pământul dimprejur *Chemical* s-ar fi aruncat şi asupra oraşului.

—Într-adevăr? se miră Phil. Şi ar fi reuşit?

—Important era să lanseze un zvon! confirmă Graham Linden. Şi să se afle că localnicii încep să plece. În câteva zile, staţiunea voastră de vacanţă ar fi ajuns un oraş-fantomă.

—Înseamnă că nici *Thunderbird* nu scăpa de necazuri.

—Bravo! exclamă avocatul. Deştept băiat, nu, Gram? Fii sigur, tinere, că aşa-zisa „opinie publică” s-ar fi agăţat şi de voi, geneticienii. Acum înţelegi ce serviciu ne-ai adus? — Luă plicul şi se ridică, plin de sine, ca la tribunal. — Asemenea servicii se răsplătesc, fireşte, şi ai să vezi singur ce înseamnă recunoştinţa oraşului.

Ultimele cuvinte le rosti suficient de tare ca să ajungă la urechile celor din jur, şi asta însemna un început de răsplată.

—Vă mulţumesc, răspunse Phil, cu un zâmbet nedumerit. dar eu... Din fericire, alarma a fost falsă şi...

—Şi dacă nu era? întrebă repede Linden, fără să-l slăbească din ochi. Ce-ai fi făcut?

Phil înţelese cu întârziere insinuarea reporterului şi, enervat brusc, aproape scăpă din mână paharul pe trei sferturi plin.

—M-aş fi gândit la staţiune, Gram! izbuti să spună cu o voce nealterată. Şi aş fi găsit, pentru salvarea ei, un mijloc la fel de sigur ca şi-acuma.

—Nu-i un paradox? încercă ziaristul să-i pareze reacţia.

—Ba e un paradox: adevărul. Cu el salvam oraşul de la o tragedie pe lângă care pierderea câştigurilor turistice rămâne anecdotă,

—Fiilor! interveni maestrul de la înălţimea olimpiană a staturii şi a poziţiei lui, deşi se vedea bine că incidentul nu l-a mâhnit deloc.

Linden ridică spre el o privire de copil neştiutor:

—S-a întâmplat ceva, maestre? I-am pus o întrebare lui Phil şi el mi-a răspuns.

—Era ultima, preciză Warner, din nou stăpân pe sine. Mulţumesc, Gram, şi sper să-ţi fi fost de folos.

—Hai, băiete, îi porunci avocatul ziaristului, să-l lăsăm pe Phil să termine de băut. Mă duci până acasă? Dacă vrei date suplimentare, ţi le dau pe drum.

—Poate ne mai vedem vreodată, aruncă reporterul în chip de salut.

—Plăcerea mea! mormăi Phil, cu acelaşi aer distant.

Nu se întoarse după cei doi, deşi surprinsese cu coada ochiului semnul de rămas-bun schiţat de reporter la ieşire. Murmurul din hol se întrerupse o clipă. Phil ar fi vrut să plece şi el îndată, dar îşi dădu seama că asta le-ar fi lăsat celor din jur impresia că au avut o ceartă. Sorbi fără plăcere din băutura savant dozată, căreia nu-i reţinuse gustul. De fapt, nu realiza de unde-i vine starea de nemulţumire — ceva îl deranjase în conversaţia de adineaori şi îl şi făcuse la urmă să reacţioneze cu atâta nestăpânire — dar ce

anume nu izbuti să descopere Şi-l aminti pe Gregor, replicile lui insolente şi fără înţeles, ameninţarea ultimă cu nu ştiu ce pierdere, o bufonadă lipsită de haz. Poate Gregor să fie cauza nemulţumirii, dar atunci el, Phil Warner, nu e decât foarte vulnerabil şi doar îşi dă iluzia că se distanţează de intrigile neînsemnate ale lumii unde căpetenia paznicilor e pe treapta cea mai de sus a scării de valori. Revăzu scena despărţirii de asistent; Mark pesemne se minuna în sinea lui că vagabondul întâlnit în şosea nu fusese un asasin angajat de funcţionarii de la Chemical, şi din uşa hotelului unde se refugiase l-a privit pe şef cu ochi de potaie care te latră prin gard agresivă, fiindcă se ştie la adăpost, dar şi umilă, fiindcă asta îi e condiţia. S-ar putea debarasa de el oricând, şi asta o să şi facă, dar nu acum. Trebuie mai întâi să înveţe să se desprindă cu adevărat de îngustimea de orizont a acestuia, aşa că îl va ţine în preajmă, îi va căuta compania, îl va asmuţi.

Sorbi o ultimă înghiţitură din pahar şi hotărî să iasă. Mai avea destul timp până la întâlnirea cu Mad, o să meargă pe jos de-a lungul bulevardului, să ia aer, cel puţin aşa îl dezmorţeşte şi pe Norton după aşteptările interminabile în maşină. Trecu agale pe lângă grupurile de aspiranţi la gloria clubului şi pe lângă cele, fireşte mai numeroase şi mai pline de fervoare, ale aspiranţilor la titlul de aspirant. Şi unii şi alţii îl vedeau de acum ridicat la rang de semizeu — ascensiunea fortuită le pare şi cea mai firească unor astfel de oameni — aşa încât pe chipurile lor respectul pentru jumătatea lui olimpiană alterna cu dispreţul adresat jumătăţii telurice. Ar merita să-l aducă pe Gregor aici, îşi zise, asta i-ar lărgi cunoştinţele despre lume. O lume aptă să adauge agresivităţii umile a asistentului grandomania căreia el, probabil, îi simţea lipsa.

Important e că nu şi-a pierdut umorul! se consolă, dar

nemulţumirea nu-i trecuse.

Joël fuma rezemat de capotă, iar pe bancheta din spate tovarăşul lui aţipise cu fruntea între mâini — somn iepuresc, fiindcă îndată ce, la vederea lui Phil, locotenentul îşi schimbă poziţia, se trezi şi el, cu o tresărire.

—Merg pe jos, mă mai uit la vitrine, spuse tânărul. Îmi duceţi maşina la „Teacher's”? O să iau masa acolo.

Plecă fără să mai aştepte răspunsul, dar nu destul de repede încât să nu-l ajungă din urmă oftatul celuilalt. O mulţime pestriţă umpluse trotuarele şi tălăzuia încoace şi încolo, mânată de vântul capricios al căutării plăcerilor. Se anunţase ninsoarea, şi mii de turişti năvăliseră de pretutindeni să o întâmpine aici, în cea mai tentantă, mai luxoasă şi mai costisitoare staţiune a zonei. Oameni pentru care mersul pe jos era un divertisment, o modă de vacanţă, care se schimba după sezon ca şi vestimentaţia, se delectau în înghesuiala mereu veselă şi mereu zgomotoasă a străzilor împodobite de sărbătoare. Oraşul îşi schimba şi el veşmintele, odată cu anotimpul, era tandru, romantic, trist, reuşea să pară şi inocent, după gusturi şi împrejurări, dar nu uita să fie înainte de toate festiv. Vecinătatea muntelui cu marea, lacurile amenajate pentru iahting, pescuit şi patinaj, cazinourile, hipodromurile şi terenurile de golf, pădurea unde vânatul crescut în rezervaţii speciale era cu dibăcie adus în bătaia puştii atrăgeau oaspeţi în tot timpul anului, şi oaspeţii nu se lăsau rugaţi.

Phil se opri la intrarea labirintului de vitrine ale primului hipermagazin şi-şi lăsă privirile să alunece la întâmplare peste miile de obiecte scăldate în baia de lumini a reflectoarelor. O mână îl prinse afectuos de cot; se întoarse — era Graham Linden.

—Judecând după ce-i aici, n-o duc prea rău concetăţenii tăi! exclamă vesel reporterul. Te plimbai?

—Da... Puţin! răspunse, neştiind dacă e mai bine doar să arate indiferenţă, sau pur şi simplu să-i întoarcă spatele ziaristului. Am o întâlnire şi...

—Ştiu. Eu aştept plecarea avionului. Te deranjează să te mai plictiseşti cu mine două-trei minute? Dacă tot ne-am întâlnit iar...

Vorbea tare şi mereu bine dispus.

— Îmi face plăcere.

—Şi mie îmi place să văd vitrinele.

Îl trase pe Phil, cu aceeaşi afecţiune, dar ferm, în şuvoiul mulţimii de gură-cască şi îi adresă un surâs.

—Nu rămâi în week-end? îl iscodi geneticianul, dorind în secret să-i refuze cererea de găzduire.

—Tipografia îmi aşteaptă materialul. Pentru prima pagină. Ai mai dat interviuri?

—O dată. La un sondaj de opinie pe teme sportive. Am avut trac, încă luam totul în serios.

La auzul ironiei, gazetarul zâmbi iar, cu aceeaşi aparentă inocenţă.

—Ce te nemulţumeşte? întrebă apoi, şi privirea, deodată gravă, îl îmbătrâni. Doar ai vrut să ajungi aici. Salvatorul oraşului.

—Nu te mai strădui, Gram! Phil era aproape satisfăcut de turnura discuţiei; revolta surdă, încă nelămurită, care mocnea în el găsea prilejul unei descărcări. Opreşte-ţi magnetofonul, conversaţia noastră s-a încheiat la club.

—Lasă prostiile! replică Linden, cu glas aproape şoptit. L-am dus de nas pe Bronson, am scăpat de el şi m-am întors după tine.

—O reîntâlnire întâmplătoare...

—M-ai făcut curios. Te credeam altfel, toate trebuia să se întâmple altfel.

—Te previn că ştiu să mă apăr.

Vorbea detaşat, stăpân pe sine şi într-un fel cu voioşie, dar o parte din febrilitatea ziaristului i se transmisese fără voia lui. Un soi de comunicare se stabilea între ei, pe dedesubtul cuvintelor, un soi de comuniune plină de nelinişti, care îl tulbura şi căreia descoperea că nu izbuteşte să i se opună. Vacarmul turiştilor, strigătele, exclamaţiile surescitate măreau tensiunea asta, parcă îndemnându-i să se grăbească.

—Eşti imposibil! făcu agasat Linden. Pricepe că n-am niciun magnetofon, interviul a fost aranjat dinainte.

—Într-adevăr?

—Vreau numai să mă lămuresc ce e cu tine, pentru sufletul meu, atât! Bronson a insistat să ne despartă, s-a temut de prelungirea discuţiei.

—Când?

—Ascultă, se prea poate să joci teatru, eu am văzut multe. Dar sunt sigur şi că n-ai magnetofon, cum n-am nici eu, aşa că, oricui ai vrea să-i povesteşti despre ce vorbim acum, îţi lipsesc probele. Ţi-o spun pentru cazul când m-ar înşela intuiţia, deşi nu mi s-a întâmplat încă să mă înşel.

Graham se oprise în faţa unei vitrine, îşi ridicase gulerul paltonului şi arăta, cu gesturi insistente, spre echipamentul de schi etalat printre perdele irizate de zăpada artificială.

—Ne urmăreşte cineva? întrebă Phil, înţelegând cu întârziere bizareria comportării lui.

—Am scris articolul încă de ieri, la comanda expresă a bossului celui mare de la ziar. Întâlnirea cu tine a fost pentru faţadă. Mi s-a cerut să-ţi atribui nici mai mult nici mai puţin decât meritul salvării oraşului. O scrisoare de recomandare. Îţi va deschide multe uşi, şi nu numai de aici. Te văd orgolios, dar, fără supărare, miza e mult mai barosană decât persoana şi cariera ta.

—Va să zică, încerci să mă sperii!

—Şansele de a ne revedea sunt minime.

—Şi ce vrei să-ţi spun? Mi se pare firesc să ţi se fi comandat articolul. Dacă l-ai scris înainte să mă vezi, tu, cel mai obiectiv gazetar şi mai mare iubitor al adevărului, de ce să te miri că Bronson ne-a scurtat convorbirea? Nu servea la nimic. Acum, despre miză: după tine, soarta unui oraş nu trebuie să fie mai importantă decât cariera unui om?

Îşi reluaseră plimbarea, şi Linden se vâra mereu în locurile cele mai aglomerate. Phil tot mai trăia senzaţia de insatisfacţie, iar felul cum celălalt îi impusese discuţia asta pe jumătate absurdă, pe jumătate neliniştitoare începea să-l agaseze.

—Ai încercat să te închipui în locul celor de la *Chemical Society*?

—Nu mă interesează.

—Cam multe lucruri nu te interesează. Poate de asta ai şi fost tocmai tu ales. Ceva nu se potriveşte în manevra lui *Chemical* — povestea cu mutaţiile genetice. Ca să compromiţi un oraş turistic, era prea de ajuns ameninţarea cu o poluare ucigaşă. Dar ei au făcut abstracţie de existenţa lui *Thunderbird*, ori şi-au asumat riscul analizelor tale.

—Chiar aşa.

—Şi de ce, Warner?

—E o ghicitoare?

—O ghicitoare.

—Am greşit. Nu încerci să mă sperii — mă zăpăceşti.

—Nu te eschiva de la răspuns! Într-un fel, suntem în aceeaşi oală: tu ai efectuat analizele şi eu, gazetarul vestit prin imparţialitate, scriu despre ele. Din asta ieşim sau compromişi, şi în cel mai bun caz ne paşte închisoarea, sau câştigători, şi atunci mă tem că va veni cineva, care ne-a

propulsat, să ne ceară ceva — plata succesului.

—Ce să înţeleg până la urmă?

—Răspunde! Pentru ce a invocat *Chemical* mutaţiile genetice fără să se teamă de urmări?

—Din prostie. Din ignoranţă.

—Sau? Hai, gândeşte, ori lasă impresia că vrei să gândeşti!

—Sau fiindcă nu i-a păsat de ce-o să urmeze.

Erau siguri că în caz de eşec afacerea se muşamalizează.

—Sunt atât de puternici?

—Au pe cineva. Căruia tu, după articolul meu, îi devii adversar personal.

—Acest cineva are şi un nume?

—Are. Şi dacă într-adevăr nu-l ştii, o să-l afli şi singur. Eşti un amestec de inocenţă şi îndrăzneală, şi de când te-am văzut mă tot întreb care e cu adevărat rolul tău. Mă aşteptam să fii altfel.

—Ai mai spus asta.

—Poate nu atât de pornit. Oamenii, chiar şi cei mai cinstiţi, au pe aici un soi de prudenţă a lor.

Phil auzea prost cuvintele, rostite cu jumătate de glas, şi de aceea era nevoit să privească întruna buzele celuilalt. Ajunseseră amândoi către sfârşitul labirintului; mulţimea, fără să mai întârzie în faţa vitrinelor, se lăsa absorbită de vârtejurile de la intrarea în magazin. Linden îl prinse iar de braţ pe genetician şi se refugie cu el în spaţiul dintre două uşi, unde mişcarea neîntreruptă si şirurilor de cumpărători făcea imposibilă o eventuală supraveghere.

—Eu nu sunt de pe aici! răspunse Phil.

—Îţi cunosc biografia. Nu despre asta e vorba. Venisem la club să port, de dragul concetăţenilor tăi, un dialog bine regizat, cu un interlocutor despre care aflasem totul şi într-

o afacere relativ clară. Iar tu mi-ai dat câteva replici false, care nu figurau în text.

—Te repeţi, Linden!

—De ce mi-ai servit replicile astea, şi încă atât de hotărât, încât Bronson m-a trimis la plimbare? Din două una: ori ai vrut să te grozăveşti — dar atunci nu se putea să nu observi că l-ai supărat pe maestru — ori nu aveai habar de text — şi atunci nu înţeleg de ce vor să facă din tine un erou. Ai auzit vreodată de unul Sorensen?

—Cum să nu?

—Semeni cu el.

—Atenţie! Am auzit lucruri rele.

—Unde e acum?

—Dispărut. Se pare că în străinătate.

—Avea un asistent, Gregor.

— Lucrează tot la *Thunderbird*.

—Un om şi jumătate. Erau nedespărţiţi, li se spunea „siamezii”. I-am cunoscut bine pe amândoi.

—Nu s-ar zice. Doar dacă or fi fost alţii, ori dacă ţii să mă întărâţi.

—Degeaba, Phil! Ai, cu adevărat, firea lui Sorensen. Se mai vorbeşte despre descoperirea lui?

—Ce descoperire?

—Caută-l o dată pe Gregor şi descoase-l. Bănuiesc că te-ar interesa.

—Spune-mi tu, şi-aşa le ştii pe toate. Sau nu ai timp?

—Exact. Nu am timp. Şi gândindu-mă bine, prefer să rămâi o enigmă, e mai romantic. Dacă lungim discuţia, s-ar putea să descopăr că eşti numai un cabotin. La revedere!

Graham Linden surâse din nou şi-şi coborî gulerul paltonului. Redevenise ziaristul deştept şi simpatic, cu privire încrezătoare şi deschisă, făcut să aibă trecere şi la şefi, şi la cititori. Phil dădu din umeri, mai puţin amuzat

decât lăsa să se vadă.

—Mi se pare că nu ţi-a mers! zise, zâmbind şi el. Vorbeam despre cabotini?

—Nu. Despre Sorensen, care s-a sinucis. Rămâi cu bine!

3

—Am reţinut camere la „Andin” pentru week-end.

Mad privi fără entuziasm mulţimea aglomerată pe trotuare.

—După ora închiderii, toată suflarea migrează într-acolo. N-o să avem niciunde ne bea cafeaua.

Phil o ajută să urce, închise portiera, apoi ocoli maşina prin spate şi se instală la volan. Era obişnuit de acum cu toanele lui Mad, ori se simţea prea bine în prezenţa ei ca să le mai dea importanţă.

—Şi ce facem?

—Bărbaţii trebuie să se descurce. Poate mă inviţi la tine. Sau te pomeneşti că n-ai voie?

Legătura lor — încă destul de scurtă în timp, dar pentru el prea importantă ca să-şi îngăduie riscul să o piardă — îşi consumase până acum, în locurile de agrement ale oraşului, întâlnirile în cursul cărora Mad alterna momentele de tandreţe cu stări capricioase şi cu răutăţi inconsistente şi gratuite.

—Ai vrea să vii?

—Invită-mă!

De la început îl atrăsese prin acel soi de eleganţă proprie oamenilor inteligenţi şi instruiţi, tradusă la ea în distincţie şi, paradoxal, într-un amestec de distanţare orgolioasă şi înţelegere plină de afecţiune faţă de cei din jur. Ca majoritatea intelectualilor din oraş, lucra la *Thunderbird*,

dar într-un post neînsemnat în raport cu aptitudinile şi capacitatea ei, unde munca era multă, obositoare şi monotonă, însă nu se plângea şi, după cum singură recunoscuse o dată, nu dorea să facă efortul minim al unei schimbări pentru ceva mai bun. O asemenea ciudată resemnare sau o asemenea indiferenţă într-o zonă menită cu deosebire împlinirilor presupunea existenţa unor compensaţii de alt ordin; şi, de pildă, Mad era genul de femeie care trezeşte în egală măsură interesul cuceritorilor de ocazie — fiindcă felul ei de-a fi, rezervat şi aparent cuminte, lăsa impresia unei abordări uşoare — dar şi al acelora, mai puţin superficiali, vanitoşi ori grăbiţi, care izbuteau să descifreze, la o privire atentă, calităţile ignorate de cei dintâi. De altfel, în bizarul amalgam de contraste din care Mad părea că mai degrabă s-a construit cu premeditare decât că a fost dăruită de la natură, distincţia princiară — adică lipsită de note false şi vanităţi — nu excludea deloc frivolitatea, foarte vizibilă prin opoziţie.

—Nu-i mult de mers. Dincolo de parc.

—Ştiu. M-a intrigat vila, adică arhitectura ei, parcă nehotărâtă. Şi sunt sigură că nici interiorul nu se potriveşte cu faţada.

—Nu-mi dau seama. Ai să vezi singură.

Era greu de presupus că nu avusese pe cineva în momentul apariţiei lui Phil, de aceea multă vreme tânărul se mulţumise să o privească de la distanţă. Dar, din motive nu prea limpezi, bârfele, la fel de frecvente aici ca oriunde în altă parte şi conţinând, printre înfloriturile şi răutăţile de rigoare, aceeaşi doză de adevăr, pe ea o ocoleau aproape cu grijă. Astfel încât, neizbutind să afle nimic relevant, atunci când Mad îl descoperise, el era, în acelaşi timp, pe jumătate îndrăgostit, nesigur de existenţa în viaţa ei a altui bărbat şi gelos pentru orice eventualitate. Ea, cu înţelegere

şi siguranţă, îi oferise calea celei mai fireşti întâlniri, ca şi cum dintotdeauna l-ar fi aşteptat; totuşi n-avea să-i ierte lipsa de îndrăzneală, şi se pricepea să-i aducă aminte de asta, uneori cu un dispreţ ce nu părea deloc simulat.

—Mergem, atunci?

Îşi răsucea un nasture de la haină, concentrată asupra lui ca şi cum în clipa aceea ar fi fost lucrul cel mai important de făcut. Phil îi urmări degetele agile, fără nicio podoabă, cu unghii delicate şi prelungi, totdeauna pedant îngrijite. Se întrebă cum ar fi viaţa lui fără Mad, dar nu se mai putea închipui trăind în singurătate. Şi totuşi abia se cunoscuseră, iar ea, din cine ştie ce motiv sau capriciu, încă nu-i spusese pe nume.

— Tăcem, tăcem?

În glasul ei se ghicea un zâmbet.

—Mă gândesc.

„Mă gândeam la dumneavoastră; aţi pierdut” îşi aminti Phil şi-l revăzu pe Gregor în scaunul alăturat.

—Ce spui? Te mai poţi gândi la ceva când stai lângă mine?

—Doar cu eforturi.

—Ceva important?

Maşina gonea pe bulevardul violent luminat care domina faleza spre mare, încă pustiu la ora aceea — când turiştii abia se antrenaseră în petrecerea din oraş şi-şi rezervau pentru miezul nopţii petrecerea exodului spre cabane şi pentru revărsatul zorilor petrecerea întâmpinării primei zăpezi — dar, prin însăşi pustietatea lui, primitor şi cumva intim.

—Prostii! Nu mă potrivesc la gusturi cu restul lumii. Am reacţii fireşti într-o împrejurare, dar toţi se miră, ca de nişte aberaţii. Şi pe urmă se întrec cu laude şi cu avertismente.

—Eşti destul de puternic ca să nu-ţi pese?

—Asta e drept, nu-mi pasă! Îmi place meseria, cu toate riscurile ei, *Thunderbird* e o forţă şi eu sunt o forţă înăuntrul lui.

—Temerarule! murmură Mad, cu maliţie.

—Ia uite, replică el glumeţ, credeam că te impresionez.

—Ai grijă, să nu te laşi doborât într-o zi, că eu a cui rămân?

În tonul ei răzbătu deodată tandreţea. Se uită la Phil cu ochi limpezi şi buni, lipsiţi de orice umbră de ironie, şi pentru o clipă el îi simţi în privire intensitatea comunicării depline.

—Ştii, zise, e grozav când ai pe cineva care... Pentru care eşti important mereu... Orice s-ar întâmpla, rămâi centrul lumii. Eşti unic.

—Ştiu. Ştiu, repetă, e grozav.

Îl privea toată vremea, îi oferea ochii senini, cu o calmă înţelegere, şi prezenţa ei ajunsese singurul lucru demn de luat în seamă pe lume.

—Toată seara am pălăvrăgit cu inşi care îşi închipuiau că îmi întind capcane şi-mi pândeau fiecare vorbă. Simulând teama... poate chiar speriaţi, sau doar vicleni — să-mi smulgă mărturisiri, să afle dedesubturi... Le spuneam adevărul, care e acelaşi, oricât l-ai întoarce pe toate feţele, şi ei îmi râdeau în nas. Păcat că nu i-am minţit, mi-aş fi câştigat nişte prieteni.

—I-ai fi şi păstrat?

—Într-un fel, m-au lăsat s-o înţeleg. Oameni ciudaţi, îşi schimbă înfăţişarea, profită de neatenţia ta şi, când te întorci iar spre ei, îţi arată altă mutră.

—Te-au necăjit.

—Ţi-am spus asta numai ca să înţelegi cum îmi e cu tine, fără nimic ascuns...

Mad îi mângâie braţul.

—Ţi se pare şi ţie că uneori merită osteneala să trăieşti?

Bulevardul se termina cu o răspântie largă, în centrul căreia susura o fântână arteziană schimbându-şi forma şi culoarea jeturilor de apă după orele zilei şi anotimpuri. Phil coti pe aleea mărginită de platani — una dintre nenumăratele intrări ale cartierului rezidenţial — în capul căreia un mănunchi de semne de circulaţie interzicea, politicos dar ferm, accesul străinilor în zonă, indiferent de mijlocul de locomoţie folosit. Şi, pentru respectarea legalităţii, câte o patrulă de poliţie veghea zi şi noapte lângă panouri. Phil încetini un moment şi aprinse plafoniera, ca să fie recunoscut de oamenii ordinii, apoi îşi continuă drumul, cu un semn complice către Mad.

—Unde ziceai că e vila?

— După al doilea colţ. Nu mai ţii minte?

—Am trecut doar o dată, ziua, cu o prietenă care fusese invitată de cineva şi a vrut mai întâi ca individul să-i arate strada. Credeai că mă plimb pe aici ca acasă, cum faceţi voi?

—O să te plimbi. Şi o să-ţi placă, ai să vezi. Lumea care stă pe-aici are şi unele părţi bune.

Perdele de arbori ornamentali şi garduri vii ascundeau clădirile de priviri indiscrete. În faţa porţilor înalte, din fier forjat, licăreau indicative luminoase, cu însemne şi devize fanteziste, menite să înlăture eventualele confuzii de adresă.

—Chiar că nu mai recunosc locurile!

—Am ajuns. Scuză-mă un minut! Şi nu-ţi mai suci atâta nasturele, că-l pierzi şi n-am altul la fel.

Deschise portiera şi-i făcu un semn lui Joël a cărui maşină se oprise în spatele lor. Locotenentul flutură mâna aprobator, apoi însoţitorul lui, îmbrăcând o haină îmblănită şi luând cu el un radio portativ, coborî, traversă în fugă

trotuarul şi, după ce descuie îndemânatic poarta masivă, dispăru în curte. Mad scruta desişul gardului de conifere, dornică să descopere contururile vilei în întuneric.

—Nu intrăm? întrebă iritată.

—Imediat. Se face întâi o verificare. Aşa e regula.

—Cred că e singura dată când vin la tine. Stăm în drum, ca nişte caraghioşi...

—Te-am rugat, numai un minut!

Mad îşi strânse buzele şi deodată surâse, cu bruscheţea schimbărilor de dispoziţie atât de caracteristică ei.

—Iartă-mă, n-am vrut să te supăr!

—E supărător când aştepţi să intri în propria ta casă. Aşa se întâmplă, dacă îţi place să joci rolul de personaj important!

Joël semnaliză cu farurile. Phil răspunse, după care ofiţerul demară şi dispăru după o cotitură.

—L-a uitat pe celălalt! zise Mad. Sau poate...

—Da. L-a lăsat de pază. Şi nu e singurul. Dar fii fără grijă, sunt oameni serioşi cu toţii, n-au obiceiul să se uite pe geam.

Uşa de la intrare era întredeschisă şi luminile fuseseră aprinse. Mad se opri o clipă în prag, să privească holul, iar Phil, care o cuprinsese pe după umeri îi simţi o înfiorare.

—Exact cum bănuiam! exclamă ea, înveselită. Interiorul nu se potriveşte cu faţada.

—Mi se pare că ţi-e frig.

Ea îşi lăsa ochii să alerge peste obiecte.

—Ce spuneai?

—Ţi-e frig.

—Eram curioasă să văd cum te-ai aranjat. Vreau să ştiu totul despre tine.

—Persoană importantă, nu spuneam eu?

Ea îşi ridică faţa, atingându-i buzele cu răsuflarea, se

pierdu în privirile lui, calmă şi senină, ca mai înainte, fără niciun gând.

—Nu importantă, unică. Asta spuneai. Dacă mă ţii în braţe şi nu-mi dai drumul niciodată, dacă mă ţii strâns…

Dar se desprinse singură din îmbrăţişare înainte să fi terminat de vorbit şi păşi până în mijlocul holului.

—Ce să-ţi dau? întrebă el, stingher, neştiind cum să se poarte ca să nu-i schimbe iar dispoziţia. Ceva de băut? O cafea? Suntem singuri, mă duc să...

—Nu vreau. Stai aici. Nu vreau nimic. Hai să-mi arăţi casa.

—Scoate-ţi haina măcar.

Îşi tot sucea nasturele, neatentă. Phil îi dezbrăcă haina, o puse pe un fotoliu, lângă paltonul lui.

—Ştii că-mi place? Lasă-mi numai răgazul să mă obişnuiesc. — Îi strecură mâna pe după talie, aproape agăţându-se de el. — Sunt puţin speriată de câte ori intru într-o casă străină. Aşa, fără nici un motiv.

Stinghereala lui Phil, ca o zgură subţire, nu îi ascundea înduioşarea, nici liniştea adusă de intimitate, sub care se măcinau, acum lipsite de importanţă, reziduurile enervărilor şi nedumeririlor strânse în cursul după-amiezii.

—Dacă-ţi place, n-am niciun merit, am găsit totul aranjat. Doar defectele le iau asupra mea, fiindcă nu m-am învrednicit să schimb nimic; între noi fie vorba, nici nu mă prea pricep.

—Am să ţin minte. De unde începem? Aici trebuie să fie... ia să vedem... livingul!

—Şi acolo?

—Biroul. Există aşa ceva?

—Există. Cu o bibliotecă foarte mare.

—Vezi că mă pricep? Acolo, uşa dă spre oficiu. Dincolo e sufrageria. O sală de baie, da? E dincoace.

Phil izbucni în râs.

—N-ai terminat.

—Ce mai pot născoci arhitecţii voştri? Un fumoar? O terasă? O seră? Încă o sufragerie? Sunt cam prea multe uşi.

—N-ai ghicit nicio cameră.

—Nu se poate! Mad se strânse din nou lângă el, ca şi cum i-ar fi cerut protecţie. Şi eu care am visat să trăiesc într-o casă ca asta! Doamne, nici n-aş şti să mă descurc!

Începu să râdă şi ea, răsucind între degete un nasture de la rochie.

—Hai atunci s-o luăm de la început! Din bibliotecă.

— Bine. Pe aici!

Pretutindeni era cald şi linişte; aerul, împrospătat de plantele ornamentale, mirosea plăcut, a curăţenie. Mad se apropie de rafturile înalte, unde cărţi de beletristică şi de artă, cu titluri aurii, în limbi străine, se aliniau lângă o impresionantă colecţie de discuri şi lângă sute de volume despre matematică şi genetică. Vrejurile bogat înfrunzite ale unor flori agăţătoare se legănau în lanţuri de-a lungul bibliotecii.

—Tu ai strâns toate astea?

—Nu, ţi-am spus doar. Abia acum dau cu nasul prin ele. Mad se întoarse, cu o mişcare bruscă. Înainte a stat aici un tip, tot de la *Thunderbird*. Ale lui au fost şi mi se pare că era un om de gust. Îi plăcea până şi matematica.

—Cine?

—Trebuie să fi auzit de el. Sorensen, fostul şef al diviziei patru.

Ea îşi ridică sprâncenele, mirată.

—Cel cu scandalul din primăvară?

—Da.

—L-am văzut, o dată sau de două ori. Unul mic de statură, cu părul castaniu deschis, ondulat. Cu ochi albaştri,

nu? Sau căprui. Destul de prezentabil.

—Drept să-ţi spun, habar n-am cum arăta, nu i-am găsit nicio fotografie. Se vede că, înainte să fi fugit, şi-a mai luat din lucruri. Ori cei de la administraţie le-au scos, din delicateţe faţă de mine.

Mad se aşeză, cu ochii la cărţi.

—Vino aici! Îl chemă pe Phil. Ce fel de gazdă eşti? Îl sili să stea pe braţul fotoliului şi se rezemă de genunchiul lui. Totuşi ce e al tău în casa asta? Vreau să ştiu unde eşti tu, printre atâtea urme ale unui străin.

—Cred că te dezamăgesc. Nu aşa ţin să mă fixez, În fond e numai o locuinţă, putea fi şi alta, oriunde.

—Eşti ciudat...

—De ce? Stau într-o vilă a institutului, ca şi Sorensen.

—Dar nu vezi că aici el *trăia*, că s-a impregnat peste tot? În mobile, în cărţi? Încotro mă uit, îl văd doar pe el. Sper că ţi-ai adus măcar hainele, aşternutul, nu? Oricum, ceva de-al tău.

—Degeaba râzi. Închipuie-ţi că aş fi cerut să se schimbe totul, numai fiindcă interioarele nu mă reprezintă. Nu eram socotit nebun?

Mad se cuibări lângă el.

—Ai dreptate, spuse după câteva clipe şi cumva împăcată cu gândul. Într-un fel, eşti condamnat să-ţi duci viaţa în lumea lui.

—Te deranjează? Am auzit de la cineva că semănăm.

Mad clipi repede, surprinsă.

—Cine?

—Eu şi Sorensen, despre cine vorbim? Adică el ar fi avut firea mea sau invers. De ce să nu ne placă aceleaşi lucruri?

—Spui prostii! Nu-i nicio legătură între voi. Cu atât mai puţin mobilele astea...

—Dacă te deranjează, le schimb. Ajută-mă!

—De ce m-ar deranja?

—Nu ziceai...

—N-ai înţeles. Numai tu mă interesezi. Pe tine vreau să te cunosc şi să te înţeleg. Casele sunt biografii ale locatarilor, mai ales la voi, oamenii cu bani. Doar aşa sună sloganurile publicitare. Se ridică şi se întinse leneş, parcă plictisită. Ia ascultă, m-ai adus aici să vorbim despre nu ştiu care Sorensen şi interioarele lui?

Phil îi cuprinse umerii.

—Mi se pare că tocmai...

—Am să fac un duş în baia voastră de marmură. Arată-mi cum ajung până acolo şi pune cafeaua la foc.

Phil se trezi pe neaşteptate şi se dezmetici imediat din ceaţa somnului, ca şi cum ar fi răspuns unei alarme. Casa era cufundată în linişte, Mad dormea, cu faţa spre el, respirând încet. La fereastră, crengile goale ale unui copac se legănau înapoia perdelelor. Rămase o vreme nemişcat, să asculte, încă neînţelegând ce i se întâmplă, apoi se ridică, atent să nu facă zgomot şi din nou se opri, în mijlocul camerei. Ca mai demult, o apăsare îi îngreuna sufletul, o tristeţe nelămurită pe care o ştia prea bine ca să-şi mai închipuie că se înşală şi care nu era decât reflexul îndelungatei singurătăţi din anii de după studenţie, al silitei înstrăinări de atunci.

Aşteptă, cu mâinile pe lângă trup, nepregătit să înfrunte starea asta incertă, dezarmat fără veste în tăcerea încremenită din jur. Prietenii îi rămăseseră într-o altă lume, sau numai în lume, pur şi simplu şi îl abandonaseră aici, într-o casă pe care şi-o imaginase a lui. Încercă să vadă mobilele dimprejur şi ar fi reuşit, fiindcă prin voalul de la geamurile înalţe se ţesea o zare de lumină tulbure dinspre felinarele parcului, dar era inutil, cunoştea locurile. Îi lipsise

doar privirea limpede a lui Mad. Afurisitul de Sorensen! A stat vreodată aşa, în toiul nopţii, singur, simţind deodată cum toate se lichefiază şi curg pe lângă el, tot ce însemna până atunci siguranţă şi linişte? Iar în patul larg a avut... Se înfioră. O insulta, o batjocorea pe Mad doar închipuindu-şi pe cineva acolo, chipul unei femei oarecare aşezat între perne.

Se îndreptă spre uşă. Covorul i se aşternea primitor sub tălpile goale; obiectele n-au memorie, îi slujesc pe toţi, la întâmplare, de asta şi pot supravieţui stăpânilor, credincioase nu acestora, ci numai lor însele. Deschise, mereu precaut să nu tulbure somnul iubitei, se strecură în holul cu pereţi de sticlă, ramurile brazilor se legănau scuturate de vânt.

Sorensen...

Astăzi parcă fusese ziua lui, toţi îi pomeniseră numele, prea mult! Va să zică, avea răgazul şi priceperea să adune lucruri frumoase, să se înconjoare cu ele. Lucrurile care l-au trădat. Sau, dimpotrivă, pe Phil îl trădează, pe intrus, care nu le-a pus în valoare personalitatea, nu s-a unit cu ele. nu şi-a însemnat viaţa cu viaţa lor. Auzul lui Sorensen păstrat în muzică; gesturile — în dispunerea mobilelor; privirea — în podoabele fiecărei camere; drumurile — pe covoare, trepte şi praguri.

Un tip mărunt de statură, cu părul buclat, castaniu deschis, aproape blond, cu ochii căprui ori albaştri. Numai semne particulare.

Şi, la un moment, dat, a dispărut. Nu bănuia existenţa lui Phil, habar n-avea cine o să-i urmeze, la institut şi acasă, dar a lăsat bolovani de care acesta se împiedică. Cine se joacă aici, şi cu cine? Şi Gregor, şi Linden, şi Mad i-au pus alături şi i-au măsurat; etalonul era Sorensen, iar rezultatul i-a fost doar o dată favorabil lui Phil şi doar fiindcă ziaristul

descoperise nişte obscure asemănări între ei. Nici un motiv de încântare.

De fapt, cât de bun specialist fusese acest bizar personaj? Suficient de bun, în orice caz, ca să ocupe cel mai însemnat post din ierarhia de protocol unu — conducerea diviziei a patra. Dar nimeni, în afară de Gram Linden nu-i vorbise lui Phil de meritele profesionale ale predecesorului, iar din ce a lăsat acesta, în momentul dispariţiei, se pare mai degrabă că a fost o mediocritate, că bâjbâia în căutarea unor soluţii tehnice de descompunere şi recompunere, a lanţurilor genetice ale unor viruşi, şi atât. De aici până la marea descoperire pomenită de ziarist e un drum pe care Sorensen n-a prea avut resurse să-l străbată.

Ceva nu se potriveşte aici. Fie şi numai faptul că toate astea s-au întâmplat înainte de venirea lui Phil la institut, dar răbufnesc abia acum, după aproape o jumătate de an. Tocmai când el se pregăteşte să-şi înceapă cercetările, ca şi cum s-ar lovi de interesul potrivnic al cuiva. Din nou şi mereu interesul potrivnic al cuiva.

Coborî scara, ţinându-se strâns de balustradă. Paşii lui Sorensen în ţesătura covorului... Oare va începe să-l urască? Doar n-a moştenit nimic de la el. Oamenii din sector au fost înlocuiţi în întregime, cu excepţia lui Gregor. Poate să ceară schimbarea vilei. Pe asistent îl va concedia la prima ocazie, a şi hotărât.

Dacă aşa îşi păstrează locul dobândit fără compromisuri...

Numai că lucrurile parcă începeau să capete aspectul pregătirii unei farse. Îşi aminti neliniştea lui Mark, bănuiala din privirile lui când Talbot vorbea de preţul în vieţi omeneşti al plicului negru. Şi el, Gregor, a avut, probabil, aceeaşi stare — simţea, confuz, un pericol, ghicise că i se va pune la cale o farsă; şi-a dat seama,.. Şi cât de bine s-a

stăpânit până la apariţia pe şosea a vagabondului! Iar atunci...

Curios, va să zică spaima l-a învins abia atunci, nicidecum la insinuările lui Phil; acel „aţi pierdut, domnule Warner!” însemna tocmai că el a înţeles jocul şefului şi că nu se lasă înşelat. Iar dacă te gândeşti bine, e cu neputinţă să-ţi închipui că înfăţişarea amărâtului de vagabond lăsa să se întrevadă o primejdie care să justifice panica lui Mark. Afară de cazul că se cunoşteau amândoi, că bătrânul însuşi, prezenţa lui, constituiau o ameninţare cumplită. „Aţi văzut cine era?” Întrebarea căpăta acum altă semnificaţie.

La dracu! Ce-l privesc pe el toate astea? Întâmplări şi încurcături ale altora, n-o să se apuce să-şi bată capul cu ele, are ceva mult mai bun de făcut. Important e că n-a ajuns la *Thunderbird* prea târziu, că locul acesta e al lui, poate trăi mai departe curat, ca şi înainte; trenul pe care, în tinereţe, crezuse că l-a pierdut a făcut un ocol şi l-a ajuns din urmă.

Aprinse lampa cu abajur înalt, frumos colorat, de pe birou. Biblioteca ieşi la iveală din întuneric, păru că îi vine în întâmpinare o colecţie de enigme. Se uită la cărţile în legături scumpe, cu arabescuri aurii. Nişte rarităţi, greu de procurat chiar în oraşul ăsta plin cu mărfuri pentru capriciile tuturor.

—Cam devreme ai început să mă, părăseşti!

Înfăşurată într-un halat de-al lui, până şi acum cu distincţie şi eleganţă, ca şi când haina i-ar fi fost croită pe măsură — veşmânt de eroină a unui film de dragoste — Mad se oprise în prag.

—Te-am trezit!

Îi căută ochii, dornic de prezenţa ei, şi Mad îi ghici probabil credinţa şi aşteptarea şi îi întoarce privirea, surâzând.

— Nu ştiu dacă dormeam. Unde fugi?

—N-am unde.

Se apropie cu paşi înceţi şi i se aşeză pe genunchi.

—Eşti trist.

—Am fost. Ştii la ce mă gândeam? Ai un nume nepotrivit. Madeleine. Ce înseamnă Madeleine? Un număr din cartea de telefon.

—E numele meu şi să nu râzi de el!

—Tu eşti un spiriduş. Dar nici asta. Apari, faci o pasă cu mâinile, râzi — şi necazurile se duc.

—Adică un bufon, nu? Te răzbuni, fiindcă ţi-am luat halatul?

—Un om deştept, în haină de împrumut. Thyl Ulenspiegel. Aşa o să te chem. Thyl.

—Ce necazuri ai?

—O poveste încurcată.

—Ador poveştile încurcate.

Zâmbetul îi era un îndemn.

—Mi-e teamă să nu fi ajuns prea târziu. La *Thunderbird* şi la tine.

—Te-ai şi săturat de noi? Lăsai impresia unui tip care a dat lovitura.

—Şi încă una mare. Doar că a trebuit să aştept prea mult. Şi în toată vremea asta am fost singur. După terminarea studenţiei... Vezi, că mai e şi lungă istoria!

—Văd. Te ascult.

—Totdeauna am vrut un loc numai al meu. Unde să mă simt în siguranţă. Să fiu atât de folositor, încât nimeni să nu mă schimbe. Nu numai o slujbă. Un loc în viaţă. Te sperie cuvintele?

—Spune până la capăt.

—Nu ştiu să vorbesc despre mine. Poate fiindcă n-am avut... nu i-a păsat nimănui. Fără locul ăsta, nu există

valoare. Doar un potenţial, care în sine nu înseamnă nimic. Toţi începem să dăm cu adevărat ceva numai după ce am ajuns acolo. Şi eu n-am vrut să ajung oricum.

—Adică?

—Sunt dintr-o specie pe cale de dispariţie — nu suport compromisul. Pe lângă că-i o treabă urâtă, orice compromis se răzbună; mai devreme sau mai târziu, ţi se cere să-l plăteşti, de obicei prea scump. Şi nu merită.

—Interesant! Un om cu principii! Ia să mă uit mai bine, să văd şi eu cum arăţi!

—Să mă întorc şi în profil?

— Ai supravieţuit măcar un an cu principiile tale?

Aproape cincisprezece. De când am terminat studenţia şi am intrat în viaţă, cum se scrie prin cărţi. Nu mă întreba ce-a fost când nu găseam de lucru, când trăiam din expediente şi mă străduiam, cu o sârguinţă umilitoare, să deprind meserii pentru care n-aveam nici pregătire, nici aptitudini.

—Şi asta numai ca să nu faci concesii?

—Nu numai. Nu mă pricep şi nu pot să mă bat pentru mine. Doar de vreo două ori am reuşit să mă apropii de genetică. Din păcate prea puţină vreme; ştii, meseria noastră, dacă nu e practicată cinstit şi cu scopuri limpezi... A trebuit totuşi să nu pierd legătura cu ultimele realizări din domeniu şi să încerc să-mi duc mai departe cercetările începute în studenţie. Pe un altul, piedicile l-ar fi înrăit sau l-ar fi doborât. Reacţia mea a fost înstrăinarea, un mijloc de apărare la îndemâna rataţilor. Retragerea într-o lume himerică, unde singur gândul la o mare descoperire îmi dădea forţă să supravieţuiesc. La început, mă bucuram că nu mai sufăr. Pe urmă am realizat că mă prinsesem în izolare ca într-o capcană şi era prea târziu să caut ieşirea.

Mad se ridică de pe genunchii lui. Îşi strânse halatul la

mijloc, înnodă cordonul. Era desculţă, ca şi Phil. Ocoli biroul, ieşind din conul de lumină al lămpii.

—Şi probabil nimeni nu te-a ajutat. Un prieten, o iubită...

—Foştii colegi făcuseră din mine subiect de anecdote. Cei mai ajunşi mă invitau la petreceri, devenisem un număr de atracţie în program. De atunci nu-mi mai fac iluzii când vine vorba despre „lumea bună”. Îmi închipui că nici aici, în oraş, nu prea mor mulţi de dragul meu, mai ales că faţă de ei sunt un intrus. Nu-mi pasă! Mă folosesc fără complexe de vila şi maşina lor, mă învârtesc printre ei cu toată liniştea şi lucrez să-mi pun în aplicare ideile. Pe urmă, după ce duc totul la bun sfârşit, vom discuta de pe alte poziţii. Numai că atunci o să fie cam greu să mă mai conteste cineva şi să-mi ceară socoteală pentru ce-am făcut.

Mad se juca răsucind capetele cordonului ca mai înainte nasturii de la haine.

—Asta înseamnă că nu ai obligaţii faţă de nimeni. Mai bine.

—Ba nu. Lui Mendricks îi sunt obligat din cale-afară. El îmi e prieten şi mi-a dovedit-o ca nimeni altul. Şi mai am un amic — contele Crane, ciberneticianul. În privinţa iubitelor te dezamăgesc — nu prea mi-a surâs şansa.

—Ce înseamnă „prea”?

—Mai uită-te o dată la mine, adineauri se vede că n-ai avut perspectivă. Semăn cumva a cuceritor?

Ea smuci tare de cordon, parcă înciudată.

—Pe mine cum m-ai găsit?

Phil izbucni în râs şi îi întinse braţele.

—Vino încoace! Tu eşti surpriza mea. Când Brett mi-a propus angajarea la *Thunderbird* m-am speriat puţin, din cauza faimei institutului — se zice că e cel mai mare şi mai serios de pe continent — dar n-am fost surprins, socoteam că mi se recunoaşte un drept. Numai apariţia ta n-am

prevăzut-o. Ar fi fost un noroc, şi pe mine m-a ocolit norocul.

—Nu teoretizezi cam mult?

—Îţi explic. Mi-e frică să nu fie târziu, adică să nu mai pot da cât şi cum ar trebui.

—Erai bun de negustor, îţi plac socotelile. Cât ai luat, cât trebuie să dai înapoi. Bravo! Şi pentru mine ce plăteşti?

—Ia uite, la asta nu m-am gândit. Crezi că zilele mele ajung? Toate zilele?

Mad se retrase puţin, parcă evitând să-l atingă.

—Taci! Fără planuri de niciun fel, te rog!

—Ei, cu ce te-am supărat iar?

—Nu ştiu cum o să fie mâine. Să ne bucurăm de ce-avem acuma.

În lumina săracă de afară se vedeau umbrele tremurânde ale primilor fulgi de zăpadă.

4

Gregor scoase proba din suportul microscopului electronic.

—Credeţi că o să meargă?

Phil ridică din umeri.

—Nu. Trebuie să schimbăm totul. Începând cu tehnologia.

—Mai facem testul de fiabilitate?

—Sigur. Şi deocamdată ne oprim.

—Cum doriţi...

Aşeză viruşii în container, peste mediul de cultură. Mânuia cu precizie cleştii braţelor mecanice, fără mişcări de prisos. În costumul de protecţie larg şi uşor, care anula contururile, cu faţa ascunsă în cască, îşi pierdea identi-

tatea, dar tocmai acum devenea parcă mai sigur de el şi mai plin de personalitate. Un subordonat desăvârşit, se înţelegea cu Phil prin gesturi, prin jumătăţi de vorbe care traduceau începutul unor intenţii lua iniţiative în întâmpinarea gândurilor acestuia. Iar la ieşirea din laborator redevenea un nimeni, în ciuda pedanteriei şi a umilinţei care, oricum, atrăgeau atenţia asupra lui.

—De când lucrezi aici, Gregor?

Asistentul închise capacul etanş al containerului climatizat şi strânse clemele de siguranţă.

—Am împlinit opt ani, domnule Warner!

—Şi cu Sorensen?

—El m-a adus.

De partea cealaltă a peretelui transparent, laboranţii traseră prin tunelul cu radiaţii cutia căptuşită cu straturi groase de plumb, apoi, după această primă aseptizare, o aşezară pe conveierul care o duse spre seifuri.

Phil conectă difuzorul din încăperea vecină.

—Gata, băieţi! Pauză. Ne întâlnim la două.

Laboranţii salutară şi ieşiră, închizând trapa în urma lor.

—Mergeţi la masă? întrebă Mark.

Îşi făcea de lucru la pupitrul de comandă al laserului.

—Dumneata nu vii?

—Talbot mi-a şoptit de dimineaţă că se pune la cale o festivitate. După afacerea *Chemical*. Surpriza „patronului".

—Nu ştiam. Sper că eşti invitat.

—Mă tem că da. Aş vrea totuşi să rămân aici, să pregătesc... pentru experienţă...

—Şi eu mă tem că mergem amândoi.

Mark îi aruncă o privire peste umăr, dar din pricina căştii umbrite Phil nu-i văzu ochii.

—E cazul să figurez pe soclul statuii dumneavoastră?

—Va să zică, ai citit ziarele.

—De curiozitate. Salvatorul oraşului, nu-i aşa? Sunteţi cel mai important personaj de prin partea locului. Cel puţin deocamdată. Iar eu nu vă mai pot fi de folos.

—Până una-alta, îmi eşti subordonat. Hai să ieşim la aer. Nu pierde dreptul la pauză, doar figurează în contract.

Gregor ezită câteva clipe, apoi se apropie de trapă şi începu să desfacă levierele.

—De ce mă umiliţi? Ziceaţi că n-aveţi ce împărţi cu mine.

—Dumneata te încăpăţânezi să ne certăm şi nu-mi place asta. Ce urmăreşti?

—Să plec de-aici. În primăvară mi-am dat demisia, dar nu mi-au primit-o.

—Am înţeles că n-ai unde te duce şi că trebuie să te suport.

—M-am răzgândit.

Phil deschise trapa şi îl invită cu un gest să iasă primul. Pătrunseră într-un tunel prin care circula aer sub presiune, pompat de compresoare în direcţia lor de mers. Camere de televiziune le urmăreau drumul, gata să comande, în cazul unui accident, declanşarea automatelor de intervenţie.

—Bine, Gregor! Sincer vorbind, nici eu nu mă omor după dumneata. Vrei să-ţi cer concedierea sau mutarea în altă divizie?

—De dat afară e greu. Aş vrea, dar n-aveţi atâta putere.

Phil se enervă brusc şi muşchii abdomenului i se crispară, ca după primirea unei lovituri neaşteptate.

—Cu alte cuvinte, răspunse încet, ţii să te desparţi de mine, nu şi de institut. Mă consideri nedemn de dumneata.

—Nu tocmai.

—Socoteşti că nu mă ridic la înălţimea lui Sorensen.

—V-am mai spus, nu l-aţi cunoscut pe Sorensen.

—Ştiu, nu mă pot compara cu el. A fost un mare

genetician şi eu nu sunt. A făcut o descoperire epocală şi eu nu. De aceea eraţi nedespărţiţi amândoi, vi se spunea „siamezii". Pe mine sau mă ocoleşti, sau mă provoci la ceartă.

Asistentul vru să se oprească, dar mersese prea repede şi din pricina inerţiei mai făcu un pas, stângaci, ca şi cum s-ar fi împiedicat. Phil luă reacţia lui drept confirmare şi se enervă şi mai mult.

—Domnule Warner...

—Să spunem lucrurilor pe nume până la capăt, domnule Mark Gregor! Mai întâi, despre şeful dumitale. N-a descoperit nimic. Altfel s-ar fi vorbit peste tot de asta, aş fi aflat-o şi eu, chiar pe cale oficială. Dacă dispariţia lui, hai s-o numim aşa, ar fi întrerupt lucrările la importanta descoperire cu pricina, noi sau alţii le-am fi continuat. Numai că noi am muncit până acuma să descompunem nişte viruşi nenorociţi, conform protocoalelor procedurale lăsate de marele dispărut, şi mutanţii ne mor în timpul testelor de fiabilitate. E un adevăr, nu? Bine. Despre dumneata: eşti un bun executant, ai îndemânarea practicianului. Numai că eşti prea laş pentru un genetician, prea lipsit de personalitate, gata să dai înapoi la primul obstacol. Şi te mai şi droghezi. Poate, cu şeful dumitale, aţi fost un cuplu ideal de cercetători, dar mă îndoiesc să fi făcut genetică. Meseria asta, mai mult decât oricare altele, cere un crez pe măsura ei şi o conştiinţă. Dragoste de adevăr. Şi mai ales nu suportă compromisul, cu niciun preţ. Bănuiesc că vorbele îţi sună ciudat şi străin, nu le înţelegi. În lumea unde trăieşti, n-au valoare. Uite de ce nu-mi pare rău că pleci. Din oameni ca dumneata, cu aptitudini şi fără opţiuni, genetica scoate ucigaşi de profesie. Nu vreau să te am pe suflet mai târziu, când o să încep experienţele mele. Limpede? Fiindcă, e cazul să afli, eu n-am venit aici

întâmplător, n-am fost angajat să verific reţetele ineficiente ale lui Sorensen. Am nişte idei şi un plan pentru care îmi trebuie oameni în primul rând curaţi şi îndrăzneţi, Adică exact cum nu eşti dumneata.

Îi întoarse spatele şi-şi continuă drumul spre camera de aseptizare primară. Gregor rămase nemişcat şi abia după ce Phil intrase în încăpere şi îl chemase pe operator veni şi el, încet, fără să-şi privească şeful, de parcă ar fi fost un străin nimerit pe acolo cine ştie cum şi care vrea să dispară neobservat. Phil nu-i dădu atenţie.

La dispensar, Phil avu surpriza să-l găsească pe Brett Hendricks.

—Doc! strigă de cum îl zări, şi deschise braţele să-l salute. Ce cauţi la divizia a patra, te pomeneşti că ai fost retrogradat?!

—Azi te consult eu, zise Brett. Dar numai fiindcă ne cunoaştem.

—Bravo! Şeful doctorilor de la *Thunderbird* îşi dă osteneala să-mi pună termometrul, am trăit să apuc ziua asta!

Îşi strânseră mâinile şi se priviră deschis, eu feţele luminate de prietenie. Hendricks rămase o clipă nemişcat, cântărindu-l din ochi pe Phil, ca şi când s-ar fi pregătit să-i dea în seamă ceva important şi încerca să afle dacă poate avea încredere.

Mai mare cu zece ani decât geneticianul, îi fusese acestuia şef de lucrări, pe vremuri, la universitate. În ciuda timpului scurs, îşi păstra înfăţişarea de atunci, a unui bărbat în pragul maturităţii, dar încă netrecut de tinereţe — siguranţa vârstei în care abia intrase şi farmecul nonşalant ai celei din care începea să iasă.

—De azi înainte controlez toate cabinetele de la divizii.

Aşa că stai jos! porunci şi îl împinse pe tânăr într-un fotoliu. Am noutăţi pentru tine.

—Să nu-mi spui ce surpriză pune la cale „patronul”, că despre asta n-am voie să ştiu.

—Bine se mai păstrează secretele pe-aici! exclamă doctorul. Şi cine va veni ai aflat?

—Bănuiesc că tu. De vreme ce eşti…

—Nu-i vorba de mine! Consiliul de administraţie, băiete! Cere-le tot ce vrei, îi ai în mână! Şi repede, până nu se răceşte lovitura cu *Chemical*!

—Ştii prea bine ce vreau: statut de cercetare independentă.

—Asta e! N-au cum să ţi-l refuze. Deocamdată dă-le câteva generalităţi, fără amănunte, să nu-i sperii. Numai atât cât să le prinzi o promisiune. Am aranjat şi eu cu vreo câţiva să facă atmosferă.

—Doc!

—Taci şi ascultă! Vor fi şi nişte granguri de la municipalitate, să-ţi mulţumească în numele concetăţenilor. Nu te arăta prea cordial. Eşti omul de ştiinţă cu gândul numai la lucrările lui — asta face impresie la vulpoii din consiliu. Vezi că Boyne încă nu e de partea ta, am vorbit iarăşi cu el, de dimineaţă. Dacă ai materialele pregătite, solicită-i convocarea consiliului. Important e să intri în ei, şi de faţă cu toată lumea, să te simtă puternic. Le place asta, le dă senzaţia că miliardele lor sunt pe mâini bune.

—Am şanse?

—Sper. Şi ştiu sigur că ocazie mai potrivită n-ai să întâlneşti tot restul vieţii. Acum scoate halatul, să începem analizele! Apropo, ai grijă de asistentul tău... Gregor, aşa îl cheamă? A fost şi el invitat. Să nu se piardă cu firea, vin ziarişti, şi ăştia abia aşteaptă o vorbă la întâmplare... înţelegi?

—Din partea mea, să zică orice! Vrea să plece din divizie şi sunt decis să-l ajut.

—Aoleu! Dar ce-a făcut, bietul de el? Nu-ţi mai suportă autocraţia?

—Nu mă poate iubi şi nici eu nu-l pot obliga. Tânjeşte după...

—Cam palid, amice! Şi uite hemograma de săptămâna trecută — pericol de anemie. Ce ai de gând, îţi laşi oasele pentru viitorul muzeu de la *Thunderbird*?

—Am tras cam tare în ultima...

—Vezi, că eu nu vă controlez ca să stăm la palavre. Îţi dau un concediu de nu te vezi şi te pun să ţi-l şi plăteşti singur! Eşti cel dintâi răspunzător de sănătatea oamenilor!... Ce-i cu Gregor? Parcă spuneai ceva.

—Tânjeşte după şeful de altădată. Asta e. Ne-am certat.

—Aha! Ia să-ţi văd şi tensiunea...

—Crezi că nu fac bine? Spune că şi-a dat o dată demisia, dar nu i-au primit-o. Ştii ceva?

—De unde să ştiu? Şi, oricum, nu te priveşte. Dacă ţii, scoate-l din institut, ai dreptul. Poate chiar ar fi nimerit, cel puţin să arăţi, cui încearcă să te conteste, că nu-ţi place să te joci.

—Mă şi contestă cineva?

—Se găsesc destui! De la foştii tăi egali, ceilalţi şefi de divizie, până la specialiştii lui *Chemical*. Şi chiar „patronul”... Da. Examenul bacteriologic, va să zică... Dar tu nu mai eşti egalul lor, tu ai puterea, încă de pe acum. Şi când o să-ţi porneşti cercetările... iar primele rezultate...

—Doc, cine se ascunde în spatele lui *Chemical*? Un tip periculos de puternic?

Brett se opri contrariat.

—Nu ţi s-a spus? „Patronul” sau Bronson, avocatul, nu te-au prevenit? Eram sigur că ştii.

—E unul chiar aşa de sus-pus? Încep să mă tem!

—Păi gândeşte-te că uzina face parte dintr-un grup mai mare, al unei firme care şi ea e o parte a unui concern, care, la rândul lui, e integrat unei companii multinaţionale de...

—Nu-mi dai câteva nume?

—N-au importanţă, astea sunt numai trepte.

—Şi cine naiba stă în capul scării?

—Se zice că Mitchell în persoană.

Phil fluieră încet.

—Bătrânul Mitchell? Multimiliardarul?

—Magnatul, trustmanul, regele neîncoronat. E o prostie că nu ţi-au spus. S-or fi gândit să nu te sperie.

—Crezi că falsificam analizele?

—Dacă aş fi crezut asta, nu manevram să ţi se încredinţeze afacerea. Ascultă! Şi institutul şi oraşul au avut nevoie de o schimbare. Se moleşeau, peste tot a intrat mediocritatea, se poartă invidia şi meschinăria, suntem aruncaţi printre neputincioşi cu tot felul de aranjamente şi alianţe. Pe asta s-au şi bazat cei de la *Chemical*; de altfel e o dispută veche între chimişti şi oraş, au fost opoziţii mari la instalarea uzinei, în ciuda presiunilor lui Mitchell. Ne trebuia alt spirit aici, un nou fel de viaţă, fără compromisuri. Tu ne aduci toate astea, ne-ai scuturat şi ai început să ne dezmorţeşti. Nu te-am căutat în vară doar ca să-ţi ofer o slujbă, deşi era şi ea importantă. Am vrut mai mult. Te cunoşteam din facultate, pe urmă am auzit cum îţi apărai principiile şi cu ce preţ, în sfârşit mi-au ajuns la ureche ecouri despre formidabilele tale lucrări pe jumătate clandestine. Mi-am dat seama că eşti omul în stare să arunce peste cap mediocritatea agresivă. Chemical ţi-a oferit ocazia să te impui dintr-o lovitură, să faci economie de timp, de nervi şi de tact. Reacţia lui Mitchell va fi una

singură: să te atragă de partea lui; bineînţeles, când se mai potolesc lucrurile. Dacă te va interesa propunerea, poţi primi, dar să-i dictezi condiţiile. Aşa că n-avea teamă şi foloseşte-ţi puterea cât mai bine.

—Am să-ţi pot răsplăti vreodată...

—Taci, că vorbeşti prostii! Luptă-te să ajungi la cercetarea independentă, dacă vrei să faci ceva, şi dă-l afară pe Gregor. Sau nu... mai bine nu-l da afară, dacă n-ai motive. Vreau să spun, sub raport administrativ.

—Munceşte corect.

—Tocmai. Deocamdată cere să fie transferat. Aşa scapi de el şi nici n-o să se spună că devii arogant şi subiectiv. Pe lângă că şi cei de la personal s-ar simţi lezaţi; le dai de înţeles că nu se pricep la oameni.

Gregor îl urmărea dintr-un colţ pe Phil care, alături de „patronul” Oliver Boyne, şeful institutului, discuta cu membrii influenţi ai consiliului de administraţie. Partea de ceremonial a festivităţii se terminase şi acum gazde şi invitaţi se strânseseră în jurul mesei, vorbind de-a valma, râzând şi felicitându-se, ca şi cum ar fi contribuit în egală măsură la marea victorie asupra lui *Chemical*. Asistentul nu părea deloc convins de proporţiile victoriei şi nici de atmosfera sărbătorească din salonul de recepţii al lui Thunderbird; n-avea ochi decât pentru Phil şi de câteva ori încercase, timid, să se apropie de el, dar mereu altcineva i-o luase înainte şi nici şeful diviziei nu se ostenise să-i observe manevrele şi să le dea curs. Totuşi, la începutul festivităţii, îl obligase pe Mark să-i ţină tovărăşie şi împreună cuminţi ca doi copii de cor, primiseră felicitările trimişilor din partea oraşului, şi ale consiliului de administraţie; suportaseră o strălucitoare alocuţiune a maestrului Bronson, care înainte de a anunţa că Phil devenise membru de onoare al clubului, vorbise cu

înflorituri despre triumful adevărului — triumf sortit numai celor care, sub toate aspectele, duc o viaţă exemplară — fuseseră apoi fotografiaţi pentru ziarele de seară şi săptămânalele ilustrate şi se „confruntaseră” cu întrebările reporterilor — lungi înşiruiri de elogii presupunând în final obligaţia confirmării. Gregor răspundea ca de pe altă lume; cu voce monotonă, se mişca inexpresiv şi obositor repetând mereu aceleaşi gesturi, în vreme ce Phil era numai strălucire şi siguranţă de sine. Apoi se despărţiseră, adică şeful diviziei îl abandonase brusc pe asistent, deşi acesta mai mersese câteva minute după el, ca să-i atragă atenţia, dar în învălmăşeală se pierduse printre invitaţi şi renunţase.

Şedea acum cu un pahar gol în mână, când o zdravănă bătaie pe umăr îl făcu să tresară.

—Sper că nu sunt în întârziere! răsună veşnica glumă a lui Fred Talbot. Felicitări, Mark!

—Felicitările s-au consumat de o jumătate de oră, Freddie! se strădui Mark să pară amabil.

—Bună! râse Albastrul. Ţi-au crescut acţiunile; se vede după starea de spirit... a spiritelor.

Ferchezuit special pentru reuniune, deşi era greu de înţeles recordul unei eleganţe suplimentare în raport cu nivelul aparent de nedepăşit, al eleganţei zilnice, Talbot răspândea din fiecare cută a uniformei câte o altă aromă de produs cosmetic cu efect garantat.

—Şi eu te felicit pentru paza de vinerea trecută. Impecabil organizată. Într-un fel, tu ai fost atunci omul cel mai important; fără grija ta mi se pare că n-am fi ajuns la recepţia de azi.

Albastrul trecu peste ironie cu o detaşare ce lăsa mai degrabă impresia candorii.

—Se întâmplă, hombre, dacă ştii dinainte toate mişcările posibile pe eşichier.

—Şi tu le ştii mereu?

—Mă străduiesc.

Privirea lui Mark se aprinse:

—Ba nu. Te contrazici. Şi-ţi fac dovada. Îmi acorzi un minut, da?

—Cum să nu? replică Albastrul, mai puţin sigur pe el.

—Bine, ascultă! Ce ai vrut să aperi de eventualul atac al chimiştilor? Rezultatul analizei? Inutil, plicul negru se putea multiplica în nenumărate exemplare. L-ai apărat pe Warner? Degeaba, el îşi încheiase misiunea. Las deoparte evidenţa că, dacă atacul ar fi avut loc, era menit nu să împiedice ajungerea plicului la Bronson, ci să-i intimideze pe toţi cei implicaţi în afacere; aşa că nu paza ta l-a oprit — dimpotrivă, cu cât ar fi fost mai multe victime era mai bine. Rezultă deci că omul cel mai important în seara de vineri am fost eu şi că mie ai vrut să-mi dai iluzia că sunt apărat.

—Uite logicianul! râse Talbot, înveselit. Păi tu, de important ce eşti, nici nu trebuia să fii luat în maşina domnului Warner!

—Ceea ce era de demonstrat! răspunse triumfător Mark. Ori n-ai ştiut toate mişcările de pe eşichier, ori acorzi însemnătate amănuntelor, adică mie, neglijând esenţialul. Alege ce vrei, că tot rău ieşi!

—Ia stai, că nu despre asta-i vorba! protestă Albastrul descumpănit. Şi nu mai încerca să faci pe glumeţul!

— Se ceartă cineva pe-aici? Phil, apărut pe neaşteptate lângă ei, auzise ultimele replici. Sper că nu i se reproşează ceva domnului Gregor!

—Făceam glume! explică, foarte serios, poliţistul.

—Şi încă foarte spirituale! confirmă ironic asistentul. Ştii, Freddie, că în seara aceea ne-a apărut în drum un vagabond, gata-gata să oprească ditamai coloana oficială? Sau băieţii au uitat să menţioneze asta în raport?

—Ce treabă am eu cu vagabonzii?

—Păi cu ăsta chiar aveai treabă, nu e omul pe care să-l laşi la discreţia automobiliştilor. Mai ales când trece pe şosea domnul Philip Warner. Ce zici?

—Zic că vorbeşti aiurea şi că la mine nu ţin aerele de tip deştept. N-au ţinut niciodată, îţi aminteşti?

Zâmbetul lui Phil se şterse într-o expresie de aşteptare atentă, pe care şi Talbot şi Gregor o remarcară îndată şi amândoi tăcură un moment, stingheriţi.

—Apropo, reluă Mark, cu insolenţă, ai auzit, Freddie, ce schimbări au loc, începând de azi, în divizia noastră? Sunt două. Una de program...

—Cred că nu e cazul să continui! îl opri rece Warner. Fiindcă asta, cel puţin, e secretă.

—Secretă? se minună Fred. Păi un secret pe care eu nu-l cunosc înseamnă că nu există.

—Încă nu s-a luat decizia, abia am vorbit cu „patronul”. Dumitale îţi pot spune, deocamdată, doar că divizia va obţine foarte curând statut de cercetare independentă. Iar dumitale, Gregor, că asta înseamnă program propriu, autonomie deplină în alegerea căilor şi mijloacelor — de la aparatură la materialul genetic — şi subordonare directă faţă de consiliul de administraţie. De altfel, consiliul aşteaptă, într-o săptămână, expunerea de motive, programul imediat şi cel de perspectivă. Sper că acum înţelegi cine şi ce a pierdut — ţii minte, avusesem noi o discuţie...

—Dar cealaltă schimbare, aceea în componenţa diviziei, e de domeniul public, insistă Gregor, şi întrucât mă priveşte pe mine, vă autorizez să i-o comunicaţi amicului Freddie.

—Ai dreptate, răspunse Phil, cu satisfacţia de a fi descoperit un lucru plăcut. De astăzi, domnul Mark Gregor iese, la cerere, din cadrul diviziei patru. Deocamdată i se oferă temporar un post de laborant-supraveghetor la divizia

doi. Transferul a fost sugerat de mine şi hotărât de domnul Oliver Boyne.

—Bravo! explodă Albastrul, cu indignare. În ce încurcături te-ai mai vârât, hombre? Nu ţi-a ajuns murdăria pusă la cale, în primăvară cu amicul Sorensen? Aţi avut necazuri, domnule Warner?

—Nu. Apreciez decizia dumnealui de a ne despărţi înainte să apară necazurile.

—Îmi fac reproşuri, trebuia să vă fi prevenit în privinţa lui, numai că şefii... ştiţi cum se-ntâmplă... Dacă l-au iertat după afacerea aceea... Ca să vedeţi pe cine luaţi dumneavoastră în maşină! Aşa e, oamenii sunt de treabă, dar unul ca el nu e în stare să...

Lamentaţia îi stârni lui Phil mai întâi o plăcere secretă — în fine, se găsise cineva să-l acuze iarăşi pe Sorensen — dar, aproape în acelaşi timp şi o reacţie de împotrivire la brutalitatea poliţistului. Şi îl fulgeră gândul că poate se simte frustrat de privilegiul de a-l umili numai el pe fostul asistent.

—Se întâmplă! ricană Gregor, cu un soi de veselie forţată. Nu apreciez. Nici măcar serbarea de azi, nu-i aşa, Freddie?, care, puţin, mă onorează şi pe mine.

—Ai tupeu, hombre! mârâi Albastrul.

—Foloseşte-ţi relaţiile ca să mă dai afară de-a binelea. Uite, domnul Warner n-a reuşit.

—Nu-ţi doresc să fii dat afară de mine. Dar putem ajunge şi acolo, domnule glumeţ! Adu-ţi aminte cum ai scăpat... atunci.

—Inexact. Atunci m-ai prins, Freddie! De asta te şi provoc. Până la urmă, trebuie să se sfârşească într-un fel. Aş prefera felul în care ţi-a scăpat Sorensen, şi e bine să nu lungim aşteptarea.

Reacţia de opoziţie a lui Phil se intensifică — nu-i plăcea

nici vulgaritatea agresivă a asistentului. Din nou se cufundase în lumea măruntă, înecată în răutăţi de duzină, a lui Talbot, şi a lui Mark, şi (descoperea fără uimire) a lui Sorensen. Dar distanţarea nu-l izolă, nici nu-l linişti pe deplin; senzaţia nelămurită a pregătirii unei farse îl ameninţa iarăşi de departe, dar nici asta, ci mai curând sentimentul firav şi vag neliniştitor al unor curenţi potrivnici în semnificaţia întâmplărilor — parcă toată festivitatea care umpluse încăperea de râsete şi de larmă îşi derula mişcările conform unui scenariu secret.

—Mă iertaţi o clipă! i se adresă Albastrul şi se grăbi să iasă.

—Se duce după instrucţiuni, zise proaspătul laborant. Aveţi grijă, domnule Warner, să nu intraţi vreodată în mâna lui, e dezgustător de priceput la interogatorii. Dar eu vă căutasem cu o rugăminte şi nu vă supăraţi dacă profit de împrejurare...

—Nu te mai recunosc! Phil îşi descoperi, uimit, nevoia de a se ascunde după cuvinte neutre, ca şi cum ar fi pus el însuşi ceva la cale. Te-a dat peste cap aventura cu *Chemical* sau aşa ţi-e firea? Nu poţi fi prieten chiar cu nimeni? Mi se păruse că aveai relaţii bune cu Talbot.

—Oarecum. Doar că nu din vina mea, şi nici din a lui. Poveste veche.

—Eşti agresiv.

—Îmi permit, domnule Warner, după multă vreme. Sunt liber. Pentru mine, războiul s-a sfârşit, mulţumită intervenţiei dumneavoastră. Laborantul-supraveghetor, poate nu ştiţi, e şeful celor care fac curăţenie prin pavilioane. Nici că se putea ceva mai bun.

—Mai ales că ţi se ia apartamentul şi vreo jumătate din salariu.

—Şi nu merit? Nu sunt narcoman, şi laş, şi predispus la

compromisuri? O singură rugăminte vreau să vă adresez, înaintea despărţirii, şi promit — deşi îmi dau seama cât preţ puneţi pe cuvântul meu, promit — că tot ce vorbim, dacă vom vorbi, rămâne numai între noi.

Lui Phil îi deveni limpede că participase, cu sau fără voie, la un joc, determinând o schimbare decisivă, dar tot nu reuşea să înţeleagă despre ce e vorba şi ignoranţa, adăugată impresiei că Gregor l-a manevrat ca pe un copil, începea să-l scoată din sărite.

—Să aud!

—Care-i tema cercetării dumneavoastră? Vă întreb ca să aflu exact ce-am pierdut. Desigur, dacă nu violez secretul…

—Fii liniştit, tema nu e secretă.

—Despre mijloace şi rezultate nu vă întreb, nu mai am dreptul.

—Şi bine faci. Urmăresc, ca mai toată lumea, imunizarea la agenţii patogeni.

—Interesant! Nu mi-aţi spus până acuma.

—Era nevoie?

—Şi la ce anume v-aţi oprit?

—Păi, există o teorie generală despre imunizarea prin propriile forţe ale organismului, adică fără antibiotice şi vaccinuri. Eşti atent?

—Nu vă închipuiţi cât de atent.

De fapt, ceva mai devreme, la ieşirea din laborator, se cam lăudase în faţa lui Gregor. Nu venise la *Thunderbird* anume ca sa-şi valorifice ideile, ci mai degrabă la recomandarea lui Brett Hendricks. Iar Boyne de la început se arătase sceptic faţă de programul lui de cercetare, încă de când, după primele zile de la sosire, Phil, cu ajutorul doctorului, obţinuse o întrevedere particulară şi-i vorbise pe larg despre planurile sale. Şi mai târziu, la alte întrevederi, „patronul” îşi păstrase rezervele, în ciuda faptului că despre

Phil se spuneau din ce în ce mai multe lucruri bune, iar consiliul de administraţie, care nu de mult îi ceruse părerea asupra orientării generale a programelor lui *Thunderbird*, îi apreciase şi îi luase în seamă opiniile.

—Până aici, nimic nou, trebuie că-ţi zici în sinea dumitale, şi te bucuri.

—Dacă e numai atât, n-aţi fi obţinut independenţa, şi defectele mele nu deveneau destul de mari ca să-mi acceptaţi plecarea.

Până la urmă, îi forţase mâna „patronului”, şantajându-l cu victoria asupra chimiştilor, dar trecuse prin destule în viaţă ca să-şi dea seama că, în cazul unui eşec, nici victoria asta, nici prestigiul, nici influenţa lui Hendricks nu-l vor salva de repercusiuni. De altfel, însăşi opoziţia lui Boyne era puţin ciudată.

—Şi asta e drept! Va să zică, există, în principal două căi de evitare a acţiunii nocive a viruşilor. Eliminarea agentului ca atare, nu?, uciderea, descompunerea lui. Organismul reuşeşte treaba asta, deşi nu în toate cazurile. Şi a doua cale — toleranţa faţă de noxe. Obişnuirea „din mers” a organismului la schimbările aduse de prezenţa factorilor patogeni, continuarea proceselor metabolice în noile condiţii, fără efecte dăunătoare pentru ansamblu. Şi aici se deschid iarăşi două drumuri. Pe de o parte, viruşii sunt puşi în imposibilitate de a acţiona şi rămân în interiorul „gazdei” în stare latentă. Am fost limpede?

— Vă înţeleg pe deplin! replică Mark, privindu-l în ochi.

— Pe de altă parte, în sfârşit, deşi intruşii devin activi şi elimină toxine, „gazda” învaţă să tolereze otrăvurile, să nu le ia în seamă, dacă vrei, şi aici rezidă principiul de bază al homeopatiei. Ai înţeles şi acum?

—Cu eforturi. Mi-aţi înşirat câteva locuri comune, la nivelul *digest*-urilor pentru copiii din primele clase de

şcoală, ca să-mi „precizaţi”, dacă eu mai insist, că vă axaţi cercetările pe una dintre cele două direcţii principale sau două direcţii secundare.

—Nu contrazic o argumentaţie solidă.

— Şi cu asta m-aţi pus la punct.

—Afirmaţia îţi aparţine.

—Atunci, încerc să ghicesc de unul singur ce aveţi de gând.

—Eşti invitatul meu.

—Vă interesează ultima variantă. Vreţi să descifraţi mecanismele care ar permite *continuarea fără prejudicii a proceselor metabolice în prezenţa germenilor patogeni activi.*

—Fie şi-aşa. O spui cu atâta hotărâre, încât nu merită să te contrazic. De fapt, are vreo importanţă?

—Pentru mine, da!

—Bravo! Ai început să mă regreţi?

—Un singur lucru nu ghicesc. De când lucraţi la tema asta de cercetare?

—Presupune că de nişte ani. Şi că am întrezărit o găselniţă. Asta îţi uşurează viaţa de aici înainte?

—Domnule Warner, presupun că lucraţi numai de câteva luni. Şi găselniţa, dacă există vreuna, într-adevăr, nu vă aparţine.

Phil făcu un pas înapoi, şi de enervare pântecele i se încordă iar, dureros, ca mai înainte în laborator.

—Ai întrecut orice măsură, Gregor! murmură, înecându-se.

—Daţi-mă afară, vă rog!

—Lasă-mă! Du-te cu Dumnezeu! Mă scoţi din fire.

—Mă duc. Şi dacă vă împotmoliţi pe undeva, vreau să zic în timpul cercetării, să nu apelaţi la mine, că nu ştiu nimic. Sorensen, când a fugit, a luat cu el şi benzile calculatorului,

şi notele, şi registrele de evidenţă, şi tot. Asta e!

Contrar regulamentului, Phil plecă mai devreme, lăsând în seama lui Talbot şi a primului laborant grija sigilării pavilioanelor. Se grăbea să ajungă în oraş, dar pe platoul de lângă clădirea administraţiei o găsi pe Mad stând de vorbă cu un tânăr. Opri maşina în apropiere, să nu-i stânjenească şi totodată să se facă văzut. Mad îşi întrerupse discuţia şi se apropie repede, numai că graba nu părea să se datoreze plăcerii de a-l întâlni.

—Bună! salută el, cu un zâmbet.

—Nu cumva mă urmăreşti? ripostă ea.

—Cum adică? Eram în trecere. Ai vreun program diseară?

—Am. Cred că nu-i cazul să-ţi raportez.

Phil o privi descumpănit şi ea îi evită ochii.

—S-a întâmplat ceva?

—Se întâmplă că sunt un om liber. Şi ţin să trăiesc cum vreau eu, nu după un program făcut de alţii.

—Eşti supărată!?

—Ce importanţă are?

Phil se rezemă de spătarul scaunului, parcă obosit dintr-o dată.

—Poate vreau să ştiu, Thyl!

La auzul numelui, ea îşi muşcă buzele.

—Poate aş fi vrut şi eu să ştiu despre ce era vorba când mi-ai povestit că ai necazuri. Necazuri?… Mă laşi să aflu din ziare că ai ajuns nu ştiu ce persoană de vază. Nu era de nasul meu să mi-o spui, îţi închipui că n-aş fi priceput sau ce?

—Dar n-avea nicio…

—Nu începe să-ţi ceri scuze, devii penibil!

—Chiar aşa?!…

—Sigur, nu mă ridic la înălţimea voastră, nu sunt bună decât, eventual, să ascult declaraţii, mă depăşesc problemele sferelor înalte, nu trebuie să am acces la ele.

Vorbea cu o linişte nefirească, dominându-se de minune. şi răceala asta era într-un fel mai aspră şi mai jignitoare decât cuvintele.

—Încearcă să nu fii nedreaptă! zise Phil.

—Gândeşte-te care e locul meu între preocupările tale savante. După asta să faci aprecieri.

—Ascultă, mi se pare că nu ne alegem cu nimic certându-ne. Vreau să te văd, dacă se poate azi. Oricât de târziu.

—Azi nu se poate.

—Mâine, când ai câteva minute.

—Nu ştiu. Deocamdată, nu-mi oferi mare lucru. Ţi-e şi teamă să nu te compromit.

—Glumeşti!

—Sunt un om liber, îţi repet!

—Eu nu?

—Cu poliţiştii care te supraveghează şi când dormi? Cu secretele de aici, care nu te lasă să te plimbi unde ai vrea? Am de gând să plec vreo două săptămâni în nordul ţării, cu nişte prieteni, vii cu mine?

—Zilele astea?

—Da, zilele astea. Vezi că nu poţi veni? Că eşti legat de mâini şi de picioare şi că nu ai ce să-mi oferi? Dar să faci pe grozavul îţi place, nu cumva să-ţi rănesc orgoliul de om important!

Cu coada ochiului, Phil îl zări pe Gregor care ieşea din pavilion pe una dintre uşile rezervate personalului de rang inferior — probabil i se înmânase hârtia de transfer, înainte de a fi terminat să coboare scara, Mark îşi zări fostul şef şi de surpriză se poticni pe ultimele trepte, gata să se

rostogolească până jos. Puse mâna streaşină la ochi, să privească mai bine, iar gestul lui i se păru stupid lui Phil — cerul era înnorat, soarele nu avea cum să-i stânjenească vederea.

—E bine că taci! continuă Mad. Sper că te-ai convins.

—Nu mi-ai spus când să te mai caut.

—Dacă vrei să continuăm discuţia, n-are rost. Dacă nu, ştii cum să mă găseşti. Se întoarse spre tânărul care, plictisit pesemne să mai aştepte, pornise către grupul de clădiri ale proiectanţilor. Stephen! strigă. Stai, să vin şi eu. Te-ai mai gândit când plecăm?

Phil demară în clipa următoare, păstrând pe retină imaginea lui Mark Gregor încremenit cu mâna la frunte, deşi chiar atunci obiectul atenţiei sale ciudate înceta să mai existe.

Brett Hendricks îşi construise clinica într-o margine a oraşului, în locul unde povârnişurile munţilor coborau spre mare formând un şir de terase ca treptele unei scări de uriaşi. Zona era singuratică şi pustie, destul de departe de aşezarea zgomotoasă, veşnic aglomerată şi în plină agitaţie, dar şi destul de aproape de ea ca să nu pară ruptă de lume. Pitorescul locului contribuia, şi nu în ultimul rând, la faima larg răspândită a clinicii, mai cu seamă că nici maladiile pacienţilor nu prea erau atât de grave ca să-i împiedice să se bucure de avantajele cadrului natural — dacă e posibil cu adevărat ca setea de viaţă a oricărui bolnav să nu se traducă prin nevoia contactului cu natura.

Phil intră, salutat de portar şi trase maşina în parcarea rezervată şefilor — unde avea în permanenţă un loc numai al lui — fără să-i pese cum se descurca însoţitorul care îl păzise până aici.

—Domnul Hendricks? îl întrebă pe omul de ordine.

—Pe terenul din spate, discută cu un grup de oaspeţi. Vă dau pe cineva să vă conducă?

—Mă descurc singur. Mulţumesc.

Cunoştea cu aproximaţie topografia clinicii. Îşi luă paltonul pe umeri şi porni pe aleea centrală; după primii paşi, arborii îi ascunseră pavilionul, rămase singur, cu gândurile, dar ele nu erau deloc potrivite cu farmecul şi pacea împrejurimilor. Îl găsi greu pe doctor, în cel mai îndepărtat colţ al parcului, pe un fel de platformă joasă, deschisă spre mare şi înconjurată de stânci pe trei laturi, unde se ajungea pe un drum îngust, accidentat, croit în pieptul terasei. Brett studia nişte schiţe pe care i le prezentau mai mulţi inşi desfăşurând necontenit mari suluri de calc şi consulta cu privirea un personaj impozant, în jurul căruia se strânseseră, ca o suită, ceilalţi participanţi. Phil îşi dădu seama că deranjează şi se opri, la marginea platformei, aşteptând momentul în care să-şi semnaleze apariţia fără a părea inoportun.

—E singurul loc potrivit! auzi glasul doctorului. Suprafaţa ne permite să amplasăm laboratoare proprii, cu tot utilajul necesar. Legătura cu exteriorul o asigurăm printr-o cale de comunicaţie directă, prevăzută şi ea în planuri.

—Mda! făcu personajul plin de importanţă. Mi se pare că merge. Şi când putem deschide şantierul?

—Chiar de săptămâna viitoare! se grăbi unul dintre cei cu sulurile de calc. A rămas doar să stabilim costurile.

—Fink! Ai documentaţia? întrebă poruncitor personajul.

—Da, să trăiţi! răspunse milităros Fink.

—Te ocupi, cu domnii arhitecţi...

—Da, să trăiţi!

În clipa când Fink îşi pocnea călcâiele, Brett se întoarse repede, parcă un al şaselea simţ i-ar fi semnalat prezenţa geneticianului. Îşi fixă prietenul cu o privire îngheţată, ca şi

cum nu l-ar fi recunoscut, iar oaspeţii, realizând că se întâmplă ceva neobişnuit, se întoarseră la rândul tor, toţi odată, ca la comandă.

—Philip Warner! exclamă Hendricks. Ce faci aici? Ai venit de mult?

Privirea nu i se metamorfoză înainte să fi terminat de vorbit, părea că îl recunoaşte cu greu pe Phil, că se teme să nu-l ia drept altul.

—N-am vrut să te deranjez, nu ştiam... abia adineauri...

Brett întârzie cu ochii la el, încă surprins de întâlnire sau poate numai de înfăţişarea lui schimbată.

—Faceţi cunoştinţă! zise în sfârşit. Domnii sunt arhitecţi şi antreprenori de construcţii. Mă extind cu un pavilion nou. Domnul Warner, un bun prieten.

Grupul ieşi din nemişcare, se învălmăşi cu mormăieli nedesluşite, personajul central îşi mai reduse importanţa.

— Să te aştept.

—Am terminat. Pe săptămâna viitoare! se adresă Hendricks celorlalţi. Mă iertaţi că nu vă conduc?

Oaspeţii mormăiră iarăşi, şi tot ca la comandă porniră înapoi, înşirându-se pe potecă, iar mai-marele lor, stingher şi, într-un fel, ofensat, se plasă în coada rândului.

—Am căzut cam nepoftit şi te-am…

— Ce-i cu tine? Arăţi rău. Necazuri?

— Nu chiar. Îmi trebuie o informaţie. Dacă tu…

— Bine. Vrei să vorbim aici? E un secret?

— Nu. Cel puţin, pentru mine.

—Hai atunci undeva, la adăpost. Mi-e frig. Şi te-ascult.

Intrară, unul în urma celuilalt, în defileul strâmt, doctorul mergea grăbit, fără să-i pese că pietrele rostogolite de sub tălpile lui l-ar putea lovi pe Warner. După ce ajunseră la drumul asfaltat, se întoarse spre Phil, cu o privire întrebătoare.

—Am impresia că mi se ascunde ceva, începu geneticianul.

—Cine te-a speriat? Acum trei ceasuri, la petrecere, erai vesel şi fără griji.

—Chiar aşa arăt?

—Chiar.

—Spune-mi ce ştii despre Sorensen. Ce program de cercetare a avut, ce descoperire făcuse, cum a căzut in dizgraţie, cum s-a volatilizat fără urmă. Tot.

Brett se opri şi îl trase de umăr, cu atâta bruscheţe, încât paltonul lui Phil alunecă şi căzu pe asfaltul ud. Warner rămase descumpănit o clipă, dar celălalt nu schiţă gestul de a-i culege haina de pe jos.

—Eşti nebun! zise el cu asprime. Care descoperire? Nu pricep. Şi ce te-a apucat tocmai acum să dezgropi...

—Morţii, vrei să spui? Se zice că ar fi mort, într-adevăr. Dar şi aşa îmi stă în gât. Unde mă întorc îi aud numele. Se aplecă şi-şi luă paltonul, începu să-i scuture mânecile de umezeală. Cunoscuţi şi necunoscuţi mă întreabă de el. Sunt socotit epigonul lui, acuzat că-i fur ideile. Ce dracu, dacă aveaţi un tip atât de grozav, la ce bun m-ai pescuit pe mine de pe unde eram şi m-ai adus aici?

—Nu cumva te încearcă o criză de personalitate?

—Ascultă, Brett, pentru găselniţa mea am tras pisica de coadă cincisprezece ani la rând. Şi ştii foarte bine că e o găselniţă mare de tot; dacă i-ar fi venit altuia mai înainte, adică unuia mai puţin tâmpit decât mine — care ţin cu dinţii de nişte principii nenorocite — fii sigur că ăla s-ar fi vândut de o sută de ori cu ea în braţe cui ar fi vrut să-l cumpere. Şi cine să-l cumpere se găsea la toate colţurile de stradă. Uite de ce fac crize de orgoliu când un toxicoman mă ia drept plagiator.

Hendricks se strâmbă ironic.

—Asta era! Gregor şi-a bătut joc de tine.

—Nu, doc! Cineva îl lasă pe Gregor să-şi bată joc. Vreau să dau de acest cineva şi să am o explicaţie.

—Eşti nebun şi prost pe deasupra! Uite ce-ţi provoacă ţie insomnii, tocmai când ai mână liberă să începi treaba! Programul tău extraordinar pus mai prejos de farsa grosolană a unui maniac!

—Evident. Fiindcă înainte să pornesc spre tine a trebuit să plătesc iarăşi pentru ideile mele valoroase — care aud că nici nu sunt ale mele — să plătesc, de fiecare dată mai scump, penitenţe peste penitenţe, ca să-mi câştig dreptul de a fi insultat.

—Ce-ai mai păţit?

—Ce-ţi pasă? Un fleac de poveste lacrimogenă, cu final pe măsură. Dacă îmi eşti prieten, să dezgropăm morţii!

—E în regulă! Tipul lucra de mult aici, de vreo nouă-zece ani. Fermecător, aşa, ca individ. Umbla pe la concerte...

—A strâns o discotecă formidabilă.

—Îmi închipui. N-am fost la el acasă. Ca specialist, se pare că n-a strălucit, consiliul de administraţie discuta o dată dacă nu e cazul să-l schimbe de la conducerea diviziei. „Patronul” s-a opus la destituire.

—Cu ce argumente?

—Că e un executant bun. De altfel a scos-o la capăt de câteva ori cu nişte lucrări dificile. Avea o minte bine organizată.

—De matematician.

—În ultima perioadă se interesa de matematică. Oamenii ţineau la el, ca şef, vreau să zic. Ştia sa organizeze munca, să obţină un randament bun, fără să-i obosească inutil, le folosea aptitudinile.

—Şi descoperirea?

—Acum aud de ea prima oară.

—Eşti sigur?

—Haide, Phil! Mă bănuieşti de înşelătorie?

—Adică nu există descoperirea asta?

—Ţi-am spus doar că nu ştiu de ea. N-a anunţat-o, nici n-a adus vreun program de cercetare special. Cel puţin pe cale oficială.

—Ar fi posibil să fi vorbit numai cu „patronul”?

—Nu-i exclus. Nu sunt la curent cu toate mişcările de culise, nu-mi prea găsesc timp şi pentru ele.

—E drept, tu ai clinica.

—Aici investesc cu adevărat. La *Thunderbird* lucrez pentru reclamă şi ca să-mi sporesc afacerile. Mai toţi bătrânii care şi-au vârât capitalul în institut sunt clienţii mei. Şi vor să aibă un om de încredere în consiliu, la avizarea programelor, ca să fie siguri că nu dau de bucluc. Ştii, controlul, când e vorba de genetică...

—Ştiu.

Intrară pe aleea principală. Un adjunct al lui Brett, îmbrăcat numai cu halatul, le aştepta venirea şi pesemne şezuse mult acolo, în răspântie — mâinile îi erau vinete de frig.

—Domnule Hendricks!

—Mai târziu! i-o reteză doctorul.

—Bolnavul din pavilionul zece... Ţine să veniţi dumneavoastră.

—Am spus, mai târziu!

—Du-te, doc! interveni tânărul. Dacă e o urgenţă…

—Urgenţă? reluă adjunctul, cu un surâs strâmb. Păi şi-a pierdut cunoştinţa şi se…

—Ajunge! îl opri Brett, aproape strigând. Eu hotărăsc ce e urgent acuma.

Celălalt se retrase doi paşi şi începu să alerge înapoi, spre pavilion.

—Să nu ai neplăceri, urmă Phil.

—Cu tine am neplăceri şi vreau să lămurim situaţia.

Warner ezită.

—Mă întreb dacă n-am sărit peste cal.

—Ai talentul de a te certa cu toţi. Îmi plac oamenii incomozi, dacă sunt şi deştepţi, iar vanitatea, pentru unul de felul tău, e semn bun. Numai că n-ai de ce să te cerţi şi cu mine, eu am fost şi rămân de partea ta. Înţelegi?

—Am sărit peste cal.

—Nu-l văd pe Sorensen autorul unei descoperiri, cu atât mai puţin al uneia similare cu a ta. N-a fost un tip de iniţiativă, doar îndeplinea, corect, programele date de alţii. Nu-mi amintesc să fi propus vreodată o temă de cercetare independentă. Bineînţeles, asta nu înseamnă mare lucru. O idee poate veni oricând...

—Atunci de ce n-a finalizat-o?

—Ştiu eu? Din pricina necazului de astă-primăvară.

—Aşa! De fapt, ce s-a întâmplat atunci?

—O explozie devastatoare în pavilionul central ai diviziei. Cauzele nu s-au prea lămurit nici până azi, dar, fireşte, el a fost tras la răspundere în primul rând.

—Talbot a avut vreun amestec?

—A condus ancheta, şi fără menajamente, îl cunoşti. I-a interogat câteva zile în şir pe Sorensen şi pe Gregor. N-a scos nimic de la ei, ceea ce mă face să bănuiesc că oamenii nu prea aveau ce-i spune. Oricum, nu cred să li se fi stabilit vinovăţia, dovadă că Gregor şi-a păstrat postul.

—Au fost pagube mari? Victime?

—Totul s-a petrecut noaptea târziu, personalul plecase. Pagube mari în schimb. Calculatorul, instalaţiile din laborator, grupul de dezinfecţie.

—Sabotaj?

—Greu de dovedit. Raportul oficial specifică o dereglare

a automatelor. Explicaţie destul de evazivă, dereglarea putea fi întâmplătoare sau provocată. Ca măsură de siguranţă, toţi oamenii de bază au fost înlocuiţi.

—Cu excepţia lui Mark.

—Dispoziţia „patronului”, motivată prin nevoia continuării lucrărilor în curs, după ce Sorensen a dispărut. Gregor a condus divizia până la venirea ta, dar a condus-o prost, fără pricepere şi prea fricos. Hai sus, să te încălzeşti puţin! Îţi dau o cafea, alcoolul e interzis la noi.

—Vin. Şi cum a fugit Sorensen?

—De la o petrecere. I-a dus de nas pe copoii lui Talbot, cu o şmecherie copilărească, la care nu se aştepta nimeni. Nu cunosc amănuntele, ştiu doar că Freddie a răscolit toată zona, nici măcar cu discreţie, dar n-a dat de el. Graniţa e aproape... Şi-acuma zi, te-ai lămurit, în fine?

—Oarecum.

—Unde ai auzit că e mort?

—Se vorbeşte că s-ar fi sinucis. Aşa se vorbeşte.

—Nu sunt curios. Mai bine ar fi să te gândeşti dacă-ţi folosesc la ceva toate astea. Lumea de pe aici nu-i făcută din îngeri, îţi repet. Cu ce te alegi dacă le faci jocul tuturor...

—Nu le fac jocul. Tocmai asta vreau.

—Atunci? Ambiţia priorităţii?

—Poate.

—Fii convins că Sorensen, de pe unde s-o găsi acuma, n-o să-ţi ceară despăgubiri.

—Ţin să mă conving că nu are dreptul să mi le ceară. Altfel aş fi nevoit să i le acord, şi nu vreau să i le acord de nevoie.

Refuzase invitaţia doctorului la o escapadă în împrejurimi şi se eschivase, cu o scuză nu prea abilă, să dea curs

invitaţiei clubului de a-i sărbători primirea. Venise acasă şi-şi concediase menajera, deşi singurătatea era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Vila puse stăpânire pe el, caldă, curată şi liniştită, cu desăvârşire impenetrabilă. O aglomerare de evenimente imposibil de reconstituit. Orice presupunere despre cauzele, sensul şi ordinea lor cronologică ar fi fost adevărată şi de aceea inoperantă. Semnificaţiile obiectelor, ale formei şi coloritului lor, ale dispunerii în spaţiu se pierduseră pentru totdeauna. Aerul, lumina şi muzica pătrundeau din direcţii tainice, deschise tuturor interpretărilor, ca drumurile unui labirint. Niciodată nu va dezlega şarada acestei case, nu va descoperi cheia cifrului care îşi întindea stăpânirea până la *Thunderbird*, până în inima oraşului şi a lumii. Pentru asta venise prea târziu, iar lanţul condiţionărilor era astfel alcătuit, încât nici n-ar fi putut veni altă dată decât prea târziu.

Rătăci prin camerele pustii. Trebuia să răstoarne mobile, să spargă porţelanuri şi să arunce cărţi, ca să le schimbe cu altele, *ale lui*. Numai că n-ar fi ştiut să înlocuiască discoteca printr-o alta, cel puţin de aceeaşi valoare, fiindcă în materie de muzică nu trecuse de stadiul amatorismului; nu putea aduce cărţi pe placul lui, fiindcă nu-l interesase literatura; zadarnic ar fi căutat picturi şi tapiserii care să-l reprezinte, câtă vreme criteriile lui de apreciere rămâneau preturile afişate de anticari. Desigur, până să ajungă la *Thunderbird*, fusese un coate-goale, pe când *celălalt* ani la rând încasase veniturile substanţiale prevăzute în protocolul de rangul întâi al institutului. Dar şi săracilor le stau la dispoziţie muzee, biblioteci şi galerii în sălile de teatru şi de concert.

Mi se pare că asta te sâcâie, îşi spuse, ignoranţa care te împiedică să-l descifrezi. Încerci să pricepi ce a adunat între pereţii casei, fără să ai habar ce a lăsat pe dinafară. Cum

poţi să-i judeci slăbiciunile, să-ţi dovedeşti că ai fi mai bun, dacă nu deţii termenii de referinţă? Poate tot ce te înconjoară e de prost gust şi ieşit din modă. Sau poate e un simplu decor cu pretenţii, cărţile n-au fost răsfoite niciodată, discurile le-a atins numai când le verifica integritatea. Ce ocazie ai avea atunci să-l dispreţuieşti, uitând că de fapt nivelul tău rămâne acelaşi!

Telefonul sună de mai multe ori până ce izbuti să-l audă.

—Vă caută cineva! raportă paznicul.

—Să vină! răspunse, şi doar după ce închisese îşi dădu seama că nu a întrebat cine-i vizitatorul.

Alergă la intrare. Un taxi tocmai demara din faţa porţii şi Mad se apropia repede pe alee, ca şi cum frigul pătrunzător ar fi silit-o să ajungă cât mai curând la adăpost. Dar îndată ce-l descoperi pe Phil îşi încetini paşii, parcă aşteptându-se să fie alungată. El era prea surprins ca să-i remarce ezitarea şi după câteva clipe Mad se opri de-a binelea. Purta o haină cu guler mare de blană şi o căciuliţă din aceeaşi blană de vulpe polară, pe care el nu i le văzuse niciodată, părul negru, despletit, fluturat de vânt ca o flamură, i se revărsase până pe umeri.

Surâse timid.

—Dacă nu mă primeşti, spune-mi! Dar va trebui să-mi cauţi altă maşină.

Phil se dezmetici, în sfârşit, şi îi ieşi în întâmpinare.

—Cum de te-ai îndurat să mai vii?

Ea îl privi cu vechea seninătate, zâmbetul îi stăruia în ochi.

—Am vrut să te las şi nu pot. Cred că nici n-am să pot vreodată, chiar dacă tu...

—Taci!

—Am fost nedreaptă, te-am jignit... Mă ierţi?

O cuprinse în braţe, îşi înfundă faţa în părul ei, în buclele

asprite de frig, mirosind a iarnă; Mad se ghemui în el, ca altădată, îşi plecă tâmpla lângă a lui. Se regăseau cu fiecare gest.

—Tu să mă ierţi, îi şopti Phil în urechea îngheţată. Nu credeam să mai am norocul...

—După ce am aflat totul din ziare, mai ales că nu-mi spuseseşi nimic... m-am gândit că n-are rost să aştept până ai să te plictiseşti de mine şi ai să pleci, n-aş fi avut cum să te reţin şi-atunci ce făceam fără tine?

—Doamne, ce prostii vorbeşti, Doamne! Hai înăuntru, ai îngheţat de tot.

—Am mers pe străzi, nu ştiu pe unde. N-aveam curaj. Dacă nu mă primeai...

—Să intrăm!

—Eşti singur?

—Cu cine să fiu?

—Şi ai să-mi povesteşti proiectele tale?

Se rezemă de perete şi-şi strânse pledul în jurul picioarelor.

—Aştept! zise. Vino lângă mine. n-am de gând să te anchetez. Trebuie să-mi spui de bună voie.

—Ce?

—Planurile tale. Nu protesta! Crezi că nu sunt în stare să înţeleg, ori ţi s-a cerut să păstrezi secretul?

—Iar începi!

—Ascultă, dă-mi o şansă! Altfel diferenţa dintre noi ajunge de netrecut. Prea eşti deosebit de ceilalţi, nu adânci inegalitatea!

—Vorbeşti serios?

—Cât se poate. Îmi închipuiam, la început, că vei avea nevoie de ajutorul meu, modest cum ar fi fost, ştiu bine cât îmi bate flinta. Azi-dimineaţă, când am citit ziarele, mi-am

dat seama că nu-i loc pentru iluzii. Eşti din altă lume, unde eu n-am acces, şi chiar de-aş avea, nu mă ţin curelele să mă descurc.

—Thyl, ce ţi se-ntâmplă?

Ea îi ciufuli părul în glumă.

—Zilele trecute îmi vorbeai de o idee care va schimba lumea. Lasă-mă, cel puţin, să aflu ce ai în cap, dar spune-mi-o pe înţelesul meu.

—Tu eşti gata să...

—N-avea teamă, nu te părăsesc! Dacă o să plece unul dintre noi, n-o să fiu eu aceea.

—Bine. Dar nu-i mare lucru de spus.

—Să te laud cu anticipaţie?

—Vreau să fabric un soi de medicament universal, care să poată vindeca toate bolile, cunoscute sau necunoscute în clipa de faţă.

—Cu neputinţă!

Mad se trase într-o parte, parcă să se ferească de atingerea lui şi îl privi în ochi, neîncrezătoare.

—De ce? Doar nu e nimic spectaculos în asta.

—Ia-o de la început, te rog şi, dacă se poate, dă-mi şi două-trei amănunte.

În lumina cenuşie a lămpilor de afară, Phil avu impresia că devine palidă, continua să-i ţintuiască ochii, parcă temându-se că, scăpat de sub observaţie, el va face vreo scamatorie.

—De fapt, zise Phil încercând să treacă peste senzaţia neplăcută, e impropriu să numesc preparatul medicament. Ar fi mai curând un vaccin care să ne imunizeze împotriva tuturor bolilor. Ştii, dacă socotim boala drept o dereglare a funcţiilor din organism, datorată fie unor agenţi externi, adică microbilor şi viruşilor de tot felul, fie unor cauze interne, adică tulburărilor metabolice sau moştenirii

ereditare a unor predispoziţii...

Mad nici nu clipea.

—De ce te-ai oprit?

—Să văd dacă mă mai asculţi! încercă el o glumă, dar ea n-o luă în seamă, iar reacţia lui de jenă se întări.

—Îţi închipui că-mi arde să mă mai gândesc la altceva? Spune până la capăt!

—Va să zică, asta! reluă Phil anevoie. Organismul are la dispoziţie un sistem foarte fin şi sensibil, dirijat de creier, prin care îşi reglează toate funcţiile. Este vorba, deci, în principal, despre găsirea unui mijloc de a mări eficienţa acestui sistem şi de a-i optimiza activitatea. Astfel încât nu numai să poată lichida de unul singur orice cauză generatoare de maladii, dar s-o şi preîntâmpine. Cu alte cuvinte, am în vedere o adaptare totală şi necondiţionată la multitudinea de stimuli din partea mediului, socotind că şi cauzele de ordin intern ale dereglărilor constituie, în ultimă instanţă, un răspuns, însă eronat, la solicitările de mediu... Ia ascultă, chiar mă poţi urmări, sau termenii ăştia...

—Nu sunt de ajuns de proastă ca să nu înţeleg.

—Pentru Dumnezeu, Thyl!

—Asta ar trebui s-o spun eu. Continuă!

Phil îi întinse mâna, dar Mad se retrase şi mai mult, cu ostilitate aproape şi el îşi dădu seama, din privirea ei atentă şi rece, că ar fi deplasat să mai insiste.

—Aici ai vrut să ajungi? şopti.

—Lasă întrebările în sarcina mea. Cum înveţi corpul omenesc să se apere atât de grozav?

—Poate nu e cazul să mai...

—Poate e dreptul meu să hotărăsc asta, nu crezi? Ai spus prea mult ca să mai aibă rost să dai înapoi.

—Tonul nu te avantajează.

—N-avea grijă, nu mă avantajează nimic. Aşadar?

—E simplu...

—Există şi ceva simplu pe lume?!

—Creierul ni s-a dezvoltat de zece ori mai rapid decât era necesar. Adică acum lucrează cu abia o zecime din capacitatea integrală. Un adevăr cunoscut tuturora.

—Până şi mie.

—Dacă nu încetezi...

—Haide, te las să termini.

—Am şi terminat. E de ajuns, mi se pare, un impuls adecvat şi bine condus, pentru a sili creierul să funcţioneze cu motoarele în plin. Să-şi multiplice de zece ori puterea de acţiune. Teoretic ştiu cum arată şi cum trebuie aplicat acest impuls. Când voi reuşi să-l concretizez...

Mad se ridică, încurcându-se în pled pe care îl azvârli furioasă şi-l lovi cu picioarele. Ochii îi sclipiră în lumina ori întunericul difuz.

—E clar! Tocmai mie trebuia să mi se întâmple!

—Nu pricep...

—Nu pricepi, desigur! Întorci lumea pe dos cu născocirile tale şi mai stai liniştit, stai lângă mine ca un oarecare, îţi faci timp să mă cauţi, ai răbdare să mă aştepţi. Ce fel de om poţi să fii? Şi tocmai eu... Cum de m-ai ales, ce ţi s-a părut la mine?

—Thyl!...

—Ia te uită ce zăcea în el! Şi eu ce-am putut să-mi închipui: că eşti, pur şi simplu, un băiat de treabă, cam retras, dacă nu chiar timid. Că vei fi ştiind tu câte ceva, de vreme ce ai ajuns şef de divizie, dar, oricum, ceva pe măsura noastră, a muritorilor. Şi m-ai lăsat s-o cred, ai tăcut, a fost nevoie să te trag de limbă, să te şantajez; seamănă a şantaj ce ţi-am zis azi în curte la institut, deşi, vezi bine, numai la o descoperire ca asta nu mă aşteptasem.

—Stai lângă mine!

—Ce să-ţi spun ce era la noi în birouri la prima oră; nu-şi mai vedea niciunul de treburi, toţi comentau... Te socoteau nebun de legat, se ştie că în spatele lui *Chemical* e bătrânul Mitchell, iar cine n-a ştiut a aflat-o astăzi. Şi tu ai avut curajul să-l înfrunţi, să-l dobori fără drept de apel. Nu-mi dă prin minte de unde ţi-a venit puterea asta... În locul tău. după mizeria de scenă pe care ţi-am făcut-o azi-dimineaţă, aş fi uitat de trei ori că mai există pe undeva o oarecare Madeleine, cu nume din cartea de telefon.

—Zău?

—Şi nu era de ajuns povestea cu Mitchell, vii acuma şi cu experienţele astea, să mă complexezi definitiv. Cum supravieţuiesc eu în preajma ta? Au să mi te ia la prima reuşită, şi chiar să vrei să te împotriveşti, deşi nu înţeleg cum ar fi posibil, tot o să te laşi purtat de succes, e lucrul cel mai firesc. Şi eu n-o să mai am loc în nebunia care o să urmeze. N-o să te pot reţine, n-ar fi nici drept...

—Uiţi că făcusem un târg! Ţi-am dat zilele mele şi nu glumeam.

—M-ai minţit. Mă conving că nu suntem din aceeaşi lume. Ce mai pot nădăjdui e să-ţi întârzie succesul; câtă vreme îţi va fi greu, o să ai nevoie de mine şi o să-ţi fiu folositoare măcar cu prezenţa. Pe urmă...

—Nu ne înţelegem deloc!

—Am să plec singură. Înainte să fie prea târziu. Dar n-avea grijă, n-o să-mi pară rău!

5

Intrară în curtea de triaj a institutului odată cu ultimul autobuz de protocol trei şi Mad deschise portiera înainte ca

Phil să fi oprit.

—Mă grăbesc, zise, pentru tine e târziu. Te caut la telefon, să vedem ce facem diseară.

Plecă, după un ultim semn de salut, şi în aceeaşi clipă Warner îl văzu, în celălalt capăt al platformei de parcare, pe Gregor, încremenit pe scara autobuzului. Privirile li se întâlniră, fostul asistent rămase în loc, până când cineva din spate, venind peste el, îl obligă să coboare. Mark îşi ridică gulerul, să se apere de vânt şi se postă lângă uşă, ca şi cum ar fi fost pus să păzească pasagerii, dar se uita mai departe la Phil.

—Bună dimineaţa! răsună deodată vocea lui Talbot. Nu cumva am întârziat la program?

—Bună, răspunse şeful de divizie, ieşind şi el. Oricum, n-aţi întârziat să mă prindeţi că încalc iarăşi regulamentul. Am adus pe cineva cu mine.

—Ştiam, de când aţi plecat de acasă. Sau, mai exact, încă de aseară.

—Domnule Talbot!

—Nu mi-o luaţi în nume de rău! se scuză mai-marele paznicilor, cu un gest larg, care aruncă în nările lui Phil mirosul pătrunzător al unor produse cosmetice necunoscute. La noi se păstrează discreţia, mai ales în ceea ce vă priveşte.

—Nu înţeleg.

—Ieri, după recepţie, mi s-a comunicat hotărârea şi am ţinut să vă întâlnesc ca să vă transmit asta personal, mi s-a comunicat că de aici înainte vă încadraţi protocolului zero, laolaltă cu domnii din consiliul de administraţie. Aşa că, regulamentul schimbându-se, aveţi, printre altele, libertatea deplină de a călători cu oricine…

Mirosul devenise iritant.

—Mulţumesc pentru veste, sunt foarte măgulit.

—Cele mai sincere felicitări. Sunteţi singurul şef de divizie cu acest statut privilegiat. Sper să colaborăm şi în continuare cu aceleaşi bune rezultate.

—Apropo de colaborare, domnule Talbot...

—Observ că vă supără insistenţa cu care ne spionează Mark Gregor. Despre el este vorba, nu? Ajunge să-mi spuneţi...

—E ceva în legătură şi cu el. Nu vreţi să-mi faceţi o vizită? Scurtă. Vă ofer o cafea. Chiar acum, dacă se poate.

—Cum să nu! Pentru un om important ca dumneavoastră!... Abia îmi cresc şi mie acţiunile, dacă suntem văzuţi împreună. Numai un moment! (Ridică aparatul portativ de radio.) Joël, eşti pe recepţie? Maşina de serviciu pentru domnul Warner!

Peste câteva minute, se instalau în fotoliile din cabinetul lui Phil şi secretara le aducea sandvişuri pe un platou de argint, cafetiera şi ceştile cu suport de argint, paharele-sondă, termosul cu gheaţă, sifonul — învelite toate în carcase de argint — şi mai multe sticle neîncepute.

—Protocol zero! răspunse ea, cu un surâs, privirii întrebătoare a şefului. Până la prânz, vin să schimbe mobilierul din cabinet. Administraţia vă roagă să comunicaţi preferinţele pentru mărcile celor două maşini la care aveţi dreptul. Cataloagele sunt la mine. De la club v-au trimis un program; se deschide sezonul de vânătoare şi aveţi o invitaţie specială din partea preşedintelui...

—Domnişoară, interveni distant poliţistul, uiţi să-i comunici domnului Warner decizia în legătură cu personalul.

—Iertaţi-mă! Secretara parcă realiză dintr-o dată importanţa lui Phil şi-şi pierdu cumpătul, deveni umilă, se sperie că a vorbit prea familiar. Întrucât vi se schimbă şi personalul, sunteţi rugat să alegeţi, dintre dosarele

prezentate...

—Ce mi se schimbă? Ce aiureală e şi asta? Sunt mulţumit de toată lumea, în primul rând de dumneata. O să rămâneţi pe loc.

—Înseamnă, implicit, că îi avansaţi, interveni iar Talbot.

Phil se încruntă.

—Foarte bine! De un singur om am vrut să scap; şi nu din vina mea. În ordine, domnişoară! Te chem eu să vedem corespondenţa.

Secretara ieşi cu spatele.

—Vă refereaţi la Gregor, preciză şeful pazei.

—Nu înţeleg cum se poate ca nişte oameni să-şi piardă brusc calităţile numai fiindcă şeful a fost avansat. Ce părere aveţi?

—Desigur, eu...

Turnă cafeaua şi cu un gest îşi invită oaspetele să aleagă o băutură.

—Ei bine, la Gregor mă refeream. Vreau să vă rog ceva, în particular, domnule Talbot. Şi, fără supărare, dacă nu-mi puteţi spune, nu insist, şi asta nu va schimba cu nimic raporturile noastre amicale.

—La dispoziţia dumneavoastră!

—Mă interesează în amănunt tot ce i s-a întâmplat lui Sorensen.

Fred rămase descumpănit şi, instinctiv, îşi schimbă poziţia în fotoliu, luând o atitudine rezervată, aproape umilă, aidoma cu a secretarei adineauri, ceea ce nu i se potrivea deloc.

—Păi, ce să vă spun? Într-un cuvânt, era cam neisprăvit — şi asta o susţin nu numai eu, ci toţi câţi am avut de-a face cu dumnealui. Mă rog, mai puţin podoaba de asistent.

—Adică?

—Făcea pe cumsecadele şi pe omul de lume, dar fără

nicio acoperire, credeţi-mă! Ani de zile a ars gazul de pomană, până când sus, la conducere, au început să se pună întrebări. Înţelegeţi, nimeni nu îţi oferă avantajele protocolului unu fără să aştepte ceva în schimb, doar nu suntem societate filantropică, deşi lucrăm pentru binele societăţii!

Fred zâmbi cu gura până la urechi şi repetă jocul de cuvinte, din plăcerea de a se asculta.

—Şi pe urmă?

—Pe urmă, dacă a văzut că se îngroaşă gluma, a lansat zvonul că în curând va da lovitura cu o descoperire epocală. Credeţi că era vorba despre genetică?

—Aşa bănuiesc.

—O să râdeţi! Ajunsese expert cibernetician. Repet: cibernetician. El, care abia ştia să despartă genele unui virus.

—Nu se poate!

—Vă închipuiţi că a elaborat vreo temă de cercetare, că s-a dus cu ea la consiliul de administraţie? Nu! A lansat un zvon şi a avut grijă să-l expedieze în sus, la urechile „patronului”. Şi acolo zvonul a prins.

—Fără dovezi?

—Parcă nu ştiţi cum merg treburile pe-aici? Oricui îi vine o idee, oricât de trăsnită, mai ales trăsnită, gata, i se pune totul la dispoziţie. Dovezile se cer abia după. Ei, şi a ieşit tărăboi mare! Fred coborî glasul, conspirativ. „Patronul” a fost cât pe ce să se ardă, se zicea că va fi dat jos. Şi nici de scăpat n-a scăpat întreg.

—Cum a fost?

—Sorensen s-a apucat să umble la computerul diviziei. Ceruse aprobare să stea după program şi obişnuia să facă o demonstraţie din treaba asta. Credinţa mea e că nu urmărea altceva decât să tragă de timp. Eram cu ochii pe

el, fireşte, şi nu de capul meu, aveam ordine precise.

—Dar Gregor?

—Culmea e că Mark îl luase în serios. Am stat de vorbă cu el, pe ocolite, cum se obişnuieşte. Credea ca un copil în potlogăriile lui Sorensen. Lucrau amândoi, ce mai lucru o fi fost, că s-a terminat rău de tot.

—O explozie în laborator.

—Şi ce explozie, domnule Warner! Ca a unei tone de trotil. Dacă încăperile nu erau sub pământ, praful se alegea de *Thunderbird*. Am trecut la un deget de închisoare, vă daţi seama, răspunderea căzuse pe capul meu.

—Pagube?

—Prăpăd. Toate instalaţiile din clădirea principală, inclusiv calculatorul. De altfel, necazul a pornit de la calculator; el asigură securitatea diviziei, în relaţie cu centrul de calcul al institutului şi computerele celelalte, răspândite în restul clădirilor. Împreună formează punctele-cheie ale pazei. Cei doi porumbei, după mai multe săptămâni de amuzament la instalaţia de programare, au reuşit să deregleze atât de bine creierul electronic, încât l-au făcut să arunce prăvălia în aer, cu dinamita prevăzută pentru autodistrugere în caz de pericol iminent.

—Asta era şi concluzia anchetei?

—Asta şi nu prea.

—Nu înţeleg.

—Păi au fost chemaţi, printre alţii, nişte experţi de la firma producătoare şi ăştia au avut interesul să acopere afacerea.

—Cel mai bine o acopereau dând vina pe Sorensen,

—Nu chiar. Computerele au şi ele un sistem de siguranţă, aşa au fost construite, adică se blochează singure în cazul când un ageamiu încurcă programele. Or, de data asta, siguranţa a dat chix, şi dacă povestea ieşea la iveală,

firma era obligată să plătească pe rupte. Aşa că s-au luptat să treacă în hârtii că a fost la mijloc o defecţiune a automatelor. Ce automate nu se ştie. Şi cum nici ai noştri, oamenii „patronului”, nu erau interesaţi să insiste...

—Acum pricep. Dar pe Sorensen nu l-aţi interogat?

—Puneţi-vă în locul meu! Era singura cale de a mă dezvinovăţi. Dar, bineînţeles, n-a recunoscut nimic. L-am acuzat pe faţă de impostură şi el mi-a râs în nas. A cerut dovezi. Atunci am făcut o prostie pe care n-am să mi-o iert nici pe lumea cealaltă. I-am zis că în trei zile îi aduc dovezile. Trebuia să se aleagă între mine şi el.

—Şi le-aţi adus?

—De unde? Care specialist era în stare să-mi confirme bănuielile, după semnarea protocolului de închidere a anchetei tehnice? Fusese numai o manevră, un clenci psihologic. Peste trei zile, m-am dus să-l caut. Plecase la o petrecere, cu Gregor după el. I-am luat urma. Când a dat ochii cu mine, mi-a ieşit în întâmpinare, părea cam băut, m-a prins pe după umeri... ce mai, într-un cuvânt, m-a păcălit ca pe un prost. Am aşteptat un sfert de oră să se întoarcă de la bar, unde se dusese cu gazda, să-i ofere o reţetă de cocteil. Când m-am dezmeticit, dispăruse şi nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

—Deşi l-aţi căutat.

—Căutat, şi degeaba. Într-un fel, a fost norocul meu — fuga asta a făcut să se întoarcă bănuielile împotriva lui şi m-a descărcat pe mine de răspundere. Altfel, cum puteam dovedi că am dreptate?

—Şi Gregor când a început să se drogheze?

—Cine mai ştie? Eu am aflat că după.

—Ce credeţi, de ce n-a fost concediat? Măcar pentru un asemenea viciu. Oricum, „patronul” trebuie să fie la curent.

Talbot îşi trecu palma peste obraji, verificând dacă nu i-a

crescut barba şi privi la Phil cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate vicleană.

—Ei, domnule Warner! Nu-i greu de găsit o explicaţie, chiar fără să punem la socoteală intervenţia „patronului”. între noi fie spus, bietul Mark nu e protejat de nimeni, altfel nu-l scoteaţi dumneavoastră din divizie cu una, cu două.

—Un argument în favoarea întrebării mele.

—Trebuie să judecaţi mai nuanţat, iertaţi-mi în-drăzneala! Sunt împrejurări când e preferabil să ţii oamenii pe lângă tine, chiar închizând ochii la unele lucruri, fiindcă aşa ai posibilitatea să le supraveghezi toate mişcările şi îi împiedici să-ţi facă rău. Mark lucrează de mult la noi, adică ştie multe. Pe de altă parte, trăim într-o lume a concurenţei, iar genetica este, cum s-ar zice, o ramură de vârf, inclusiv în acest domeniu. Doar n-aţi uitat ce lovitură au înghiţit vecinii noştri de la *Chemical*, fiindcă s-au vârât pe un teritoriu străin şi la propriu, şi la figurat.

Fred râse iarăşi, admirându-şi subţirimea spiritului.

—Deci pe Gregor l-ar folosi adversarii…

—Vedeţi că-i uşor de ghicit? La ce bun să ne batem cuie-n tălpi? Nu, domnule! Mai cu seamă după scandalul din primăvară, de pe urma căruia tragem ponoasele până-n ziua de azi. Dimpotrivă — nu vă ascund nimic, sunteţi un om de bază aici şi, personal, eu vă preţuiesc deosebit de mult — dimpotrivă, mergem cu atenţia până acolo, încât avem grijă să-i procurăm drogurile prin intermediari de încredere. Ca să nu intre pe mâna… cum spuneaţi?… a adversarilor. Astea sunt afacerile, ce vreţi?

6

Vremea ajunsese schimbătoare, ca de primăvară: la

prânz ninsese abundent, câteva ceasuri; către asfinţit, soarele spărgea norii, scăldând muntele într-o lumină de pe alt tărâm, iar seara, sub un cer de sticlă în care luna se răsfăţa ca un lampion de bal, din păduri începu să coboare ceaţa. Frigul se înăspri.

În rezervaţia celei mai mari companii turistice, animalele, până atunci hăituite fără cruţare de vânători, încă nu-şi găsiseră liniştea. Phil, în trecere de-a lungul gardului, le auzea ţipetele, tropotul paşilor înfundat de zăpadă ca de o pâslă, zărea, la marginea luminii de faruri, siluete nelămurite izbindu-se orbeşte de reţelele sârmei ghimpate. Parcă atras de agitaţia lor bezmetică, la o cotitură, din tufişurile de pe margine ţâşni până în mijlocul şoselei, cu paşi mari şi iuţi, de jivină, vagabondul — bătrân, înalt, slab, înfăşurat într-o adunătură de zdrenţe multicolore. Nu auzise maşina, fiindcă motorul acesteia era silenţios; din pricina curbei, nu văzuse nici farurile, şi acum, încremenit, asemeni unui grotesc agent de circulaţie, pe banda de vopsea reflectorizantă care marca axul drumului, privea inexpresiv apropierea morţii. Tânărul revăzu, ca o străfulgerare, manevra de odinioară a poliţiştilor şi, tot ca atunci, îşi dădu seama că el n-o poate reedita. Frânele sparseră aerul cu un vaier, zăpada, aruncată de roţile în derapaj, se ridică într-un văl imaculat, lumina păru să explodeze peste crengile pinilor maritimi, în colţurile de stâncă şi printre păienjenişurile plasei de sârmă. Phil răsuci volanul, aducând maşina înapoi, în şosea. Cu ochii pe jumătate închişi, de parcă astfel ar fi micşorat pericolul, pândea săritura îngrozită a necunoscutului, repetându-şi că nu va reuşi să-l evite, că se va năpusti, la dreapta sau la stânga, odată cu el.

Nu-şi dădu seama când şi cum s-a oprit, dar într-un târziu observă că trupul subţire, cocoşat, nu mai vine

ameninţător peste parbriz. Abia atunci vagabondul intră şi el în panică, îşi vântură braţele, ca şi data trecută, să-şi semnaleze prezenţa, şuviţe subţiri de abur îi marcau respiraţia scurtă, barba şi părul hirsut, încâlcite laolaltă i se zbârliseră, traista peticită, din pânză de cort îi alunecă de pe umăr pe piept, făcându-l să se încovoaie şi mai mult sub greutatea ei, şi în pofida şocului care se exterioriza tot mai violent, picioarele îi rămăseseră pironite, ţepene, fără un tremur. Phil vru să-şi şteargă transpiraţia care îi intra în ochi, dar încordarea îi chircise toţi muşchii, încerca zadarnic să-şi descleşteze degetele de pe volan. În acelaşi timp înregistra mişcările haotice şi ilare ale celuilalt şi îl enerva inutilitatea lor, când cea mai simplă şi mai eficientă dintre reacţii ar fi trebuit să-l arunce dincolo de taluzul şoselei.

— Stai! ţipă vagabondul. Opreşte!

Vocea îi era limpede, melodioasă aproape şi sub efectul ei liniştitor Phil se destinse, se prăbuşi înecat de greaţă. Mâinile umede îi alunecară de pe volan, pântecele i se contracta în spasme, cu un efort deschise portiera şi-şi rezemă fruntea de metalul ei îngheţat. Continua să privească picioarele imobile ale zdrenţărosului, încălţate acum, în locul pantofilor de pânză hărtăniţi şi murdari, cu o pereche de cizme ca vai de lume, scâlciate, roase la cusături, peticite ici-colo şi rupte pe lângă petice.

—Opreşte! repetă plin de convingere bătrânul.

—Ce faci, omule? şopti Phil, parcă la adresa lui însuşi.

—Eu sunt Carmichael! strigă celălalt cu emfază. Carmichael! Nu te face că nu mă ştii!

—Lasă-mă în legea mea, nu-mi tot ieşi în cale! Ce ai cu mine?

—Te aşteptam. I-am minţit că mă duc după mâncare. Acolo. Găseşti câtă vrei! zise vagabondul, fluturându-şi braţele spre gard. Împuşcă animalele şi le lasă în zăpadă.

Nu le scot, că s-ar mânji de sânge şi nu merită, plăcerea e doar să le vadă murind.

—Cum mă aşteptai? De ce?

—Cum îţi spun! Şi haine. Bune, oho! Nu ca astea ale mele. Dar haine nu iau, nu-mi trebuie. La două-trei săptămâni dai peste câte unul bine îmbrăcat. Nu ţi-am spus că-i împuşcă? Oameni ca dumneata şi ca mine. Îi împuşcă şi-i lasă în zăpadă.

Phil auzi cum poliţiştii din a doua maşină ies în drum şi încep să vocifereze.

—De ce mă aşteptai? întrebă iar, plin de nelinişte; îl încerca senzaţia că a nimerit în altă lume şi parcă singura cale de întoarcere printre ai lui urma să-i fie relevată de acest emisar în zdrenţe.

Un poliţist apăru în razele farurilor, îl înşfăcă pe bătrân de guler şi începu să-l tragă în afara şoselei. El se opuse, vrând să ajungă dincolo, în rezervaţie, iar ofiţerul, neînţelegându-i împotrivirea, se pregăti să-l lovească.

—Voiam să te previn. Te previn: eşti pe o cale greşită. Ia seama!

Vorbea aproape servil şi continua să se smucească spre gard, iar din pricina mişcărilor dezordonate pumnul omului de pază îi trecu pe lângă tâmplă şi se pierdu în gol.

—Carmichael! se văită. Degeaba încerci. Pe o cale greşită...

Înfuriat, paznicul îl răsuci cu o întoarcere a braţului, zvârlindu-l departe şi în trecere îl plezni sălbatic peste faţă. La vederea sângelui, Warner simţi că i se întunecă ochii. Se clătină, împinse fără voie portiera şi, lipsit de sprijin, căzu, ca un copil, lovindu-şi coatele de şosea. Poliţistul îl zări cum se zbate să se ridice şi alergă să-l ajute, strecurând o înjurătură.

Phil se propti bine pe picioare. Căută silueta bătrânului;

înapoia maşinilor, în şanţul neluminat de faruri i se păru că descoperă o vânzoleală de trupuri în negru — ca şi altădată, la prima întâlnire cu vagabondul; ori îşi adusese aminte de părerea lui de-atunci şi o proiecta, halucinant, în penumbra de sub gardul rezervaţiei. Vru să se îndrepte într-acolo, ezită un moment şi începu să i se facă teamă. Era ceva absolut nou, surprinzător şi cu neputinţă de prevenit, ca o lovitură pe la spate; cedă fără împotrivire impulsului şi rămase pe loc, năucit şi dezgustat. Atunci ochii îi căzură asupra poliţistului care-şi ştergea, cu o batistă albă, sângele de pe mâini. Într-o fracţiune de clipă, aburul spaimei şi umilinţa insuportabilă i se întoarseră, înteţite, într-o furie rece, căreia i se dărui fără ezitare, cu speranţa unei mântuiri.

—Ce i-ai făcut? murmură. Îl cunoşti?

Ofiţerul se întoarse spre el, uimit.

—Domnule Warner...

—Îl cunoşti?

Simţea cum fiecare vorbă îl uşurează, îi spală sufletul şi i-l vindecă.

—De unde? Vă stătea în drum.

—Te întorci acasă imediat. Şi fereşte-te să-mi mai apari în cale. Dacă te mai văd o dată, te concediez. Cum îţi spune?

—Sean, domnule.

—Ţine minte, Sean!

Se întoarse în maşină şi porni încet, supraveghindu-şi reflexele. Până la cabană abia îşi revenise cât să poată stăpâni ca lumea volanul, dar, deşi coborâse ferestrele ambelor portiere, puseurile de greaţă tot îl mai încercau.

—Nu vă supăraţi, îl rugă Joël după ce coborâse, asta ne e meseria, ştiţi cum se zice, mai trebuie să umblăm şi prin gunoaie. Dacă era o capcană...

—Dumneata l-ai fi lovit?

—Sean e cam violent, ce-i drept, şi...

—Şi eu nu suport violenţa, replică Phil, evitând să-l privească. Te rog să vii cu mine înăuntru, te-am înscris printre invitaţi. Să nu stai toată noaptea în maşină.

Cineva dăduse de veste că au sosit, fiindcă în veranda închisă cu geamuri şi luminată de lampioane îşi găsi colegii de club, ieşiţi să-l întâmpine. Apariţia lui stârni un vacarm de urări, cântece şi îndemnuri ale petrecăreţilor care se vedea că începuseră de mult „pregătirile pentru vânătoare" şi nu-şi pierduseră vremea. Preşedintele, flancat de secretari al căror sprijin, la propriu, îi era absolut trebuincios, ceru în gura mare să se aducă şampania şi în timp ce chelnerii, cu dexteritate şi zâmbete profesionale, împărţeau cupele, începu un lung discurs, De altfel ininteligibil, despre meritele noului venit. Ascultătorii îl aclamau la fiece poticnire, cu semne complice către Phil, ceea ce. În loc să-l stânjenească, îl dispuneau şi mai tare pe venerabilul orator — altminteri unul dintre oamenii cei mai de temut din oraş, principalul acţionar al celor trei companii turistice mai importante. Când veselia ajunse la apogeu, rumoarea generală şi râsetele acoperind până şi dorinţa preşedintelui de a-şi continua panegiricul — laudele înseşi căpătaseră, prin forţa împrejurărilor, neprevăzute nuanţe ironice — maestrul Bronson porunci să se facă linişte, şi glasul lui, bine antrenat să facă faţă vorbăriei adversarilor din tribunale, răzbătu prin vacarm ca lava ce se ridică dintre valurile mării. Surprinşi, glumeţii făcură o pauză şi, în tăcerea nefirească, cerându-şi scuze că şi-a permis să întrerupă cuvântul celei mai importante personalităţi a clubului, avocatul propuse amânarea festivităţilor pentru a doua zi, când oaspetele de onoare urma să primească

botezul focului şi învestitura de vânător. Imediat bruma de solemnitate se destrămă, spre mulţumirea adunării şi mai ales a preşedintelui, şi toată lumea se întoarse la masa care înconjura în potcoavă încăpătorul salon al cabanei.

Phil rămase un moment lângă uşă, încercând să se dezmeticească. De la locul lui, Simon Crane îi făcu un semn, peste capetele celorlalţi şi îi arătă scaunul gol de alături. Warner se apropie ezitant, gata să facă faţă unor noi manifestări de simpatie, dar chefliii încetaseră brusc să se mai intereseze de el, îşi reluaseră discuţiile şi îndeletnicirile de mai înainte, cu detaşarea proprie obişnuinţei. Crane trebuia să fi băut doar puţin, fiind un cumpătat de felul lui şi plăcându-i să privească de la distanţă agitaţia lumii, dar lăsa impresia că s-a cherchelit la rând cu ceilalţi, molipsit de antrenul niţel cam deşucheat al acestei adunări de bărbaţi porniţi să nu mai ţină seama de convenienţe.

—E liber lângă dumneavoastră, conte? încercă Phil o glumă, oprindu-se la doi paşi de cibernetician, conform regulilor celei mai stricte etichete.

—Stai jos, lasă mofturile! îl repezi Crane. La ora asta se vine? Şi ce dracu ţi s-a întâmplat, parcă ai văzut un strigoi!

—Era să omor pe cineva! spuse repede Phil şi se lăsă moale în scaun. Un nenorocit, traversa în dreptul rezervaţiei, când veneam încoace.

—Te-a speriat, nu glumă, ai o faţă ca un platou cu maioneză. Toarnă ceva tare peste toată afacerea, altfel nu mai dormi în noaptea asta.

—Ce să torn? Oricum nu vă mai ajung din urmă. Doctorul n-a apărut?

—Ba da, se învârteşte nu ştiu pe unde. Dar eşti grozav, băiete! Ai ambiţia să ne oferi zilnic subiecte de bârfă, nu ne laşi să respirăm deloc.

Phil înghiţi greu sandviciul început, fără să-i simtă

gustul, şi-şi încrucişă braţele, să scape de frisoane. Vacarmul şi mirosul băuturilor îi dădeau ameţeală.

—Cu ce-am mai păcătuit?

Chipul plăcut al contelui se strâmbă dispreţuitor.

—Ne scandalizezi cu aerele tale de ascet. Îţi conduci singur maşina, nu vrei să-ţi schimbi secretara, faci mofturi când eşti invitat la club... Acuma dai şi peste pietoni, ca ultimul dintre ageamii, să compromiţi definitiv elita oraşului.

Socotise pe degete contravenţiile lui Phil şi privi la el din spatele palmei desfăcute ca de după zăbrelele unei demarcaţii aşezate definitiv între ei.

—Poveşti de demult! ripostă Warner, întorcându-i strâmbătura. Mă rog, mai puţin accidentul.

—Ia uite ce bine ţii socotelile! Poate îţi aminteşti că în vremea asta ai mai fost poftit de trei ori la vânătoare, fără să dai curs, cel puţin o dată, amabilei solicitări a preşedintelui. Şi că ai venit azi doar fiindcă mă cauţi cu insistenţă, iar eu am acceptat, în fine, să te văd, avertizându-te că în altă parte nu mă găseşti.

—E o dovadă pe cine preţuiesc mai mult. Şi am avut de lucru...

—Adică noi aici lenevim! Nu tragem din greu să ne consolidăm poziţiile proprii, şubrezindu-le pe ale prietenilor!

—Poziţia mea nu intră în joc.

—Zău? Cine o mai spune în afară de tine?

—N-ai înțeles. Nimeni nu se interesează ce fac; vezi şi cât s-a necăjit iubitul preşedinte că i-am refuzat invitaţiile, şi mascarada de primire de adineauri, şi atenţia pe care mi-o acordă elita voastră în clipa când vorbim.

—Tu, în schimb, înţelegi totul de minune. Te pomeneşti că şi suferi, te chinuie vanitatea.

Phil începu să se înfurie din nou, dar peste agitaţia asta

măruntă şi inutilă îl cuprindea înstrăinarea; de ce oare aşteptase anume de la vagabond dezlegarea ieşirii spre lumea cea adevărată?

—Hai să ieşim, murmură, nu-mi prieşte aerul de pe aici.

—Domol! răspunse Crane, tot pe şoptite. Laşi impresia că mă chemi să ne luăm la bătaie, şi vânătorii sunt mereu cu ochii pe noi, chiar dacă tu te faci că nu observi. Zâmbeşte mai întâi, detaşat, sigur de tine, ridică-te cu gesturi leneşe, bea un pahar, aşa, în picioare. Nu-i nicio glumă, pricepi?

—Nu-mi vine, conte! Pur şi simplu, vreau să mă răcoresc.

—Prefă-te, omule, pentru Dumnezeu! N-am zis să-ţi stăpâneşti nervii, n-ai decât să şi înjuri, dacă asta te uşurează, dar, în prezenţa colegilor de club, fă-o numai cu un aer de nepăsare amabilă. Altfel mâine beţivii te vor bârfi că ţi-ai băut minţile, violenţii că te-ai luat la bătaie, drogaţii că te-ai îndopat cu LSD... Prefă-te, e simplu, eu practic treaba asta de când mă ştiu.

Warner îl privi lung, să-i surprindă licărul de batjocură din ochi, dar contele nu glumea, într-adevăr, sau izbutea chiar el să se prefacă foarte bine.

Se ridicară domol, Simon fără să-şi schimbe cu nimic expresia obişnuită, jovială, nu lipsită de distincţie şi care i se potrivea de minune.

—Ce-ai zice, întrebă tare Phil, aşezând neglijent pe masă paharul gol, ce-ai zice de o baie, să ne păstrăm forma pentru mâine?

—Baie? La miezul nopţii?

—La urma urmei, de ce nu? răsună lângă ei vocea doctorului. Bună, Phil! Te aşteptăm de la prânz.

—Am avut...

—Lasă! Vezi numai să nu-l superi pe conte, e sensibil ca

orice aristocrat, când se vorbeşte de etichetă. Ascultă, Sim, prietenul nostru n-a fost niciodată în peşteră.

—Atunci sunteţi invitaţii mei! acceptă Crane. Să mergem!

Piscina ocupa un soi de terasă, o latură a ei sprijinindu-se de marginea povârnişului pe care fusese ridicat întregul edificiu. În hol, cei trei se despărţiră să-şi lase hainele în cabine. Warner urmări cizmele moi ale lui Simon, cu tocul înalt şi carâmbii strânşi în curele; se împotrivi imaginii, copleşitoare încă, a picioarelor vagabondului pironite în şosea ca o pereche de proteze.

„…Dai peste câte unul bine îmbrăcat! auzi vorbele lui Carmichael, ca o ripostă tragică la prefăcătoria lui de contrabandă. Îi împuşcă şi-i lasă în zăpadă…”

În apa încălzită şi parfumată după toate regulile se bălăceau fără convingere câţiva indivizi, dornici mai mult să-şi omoare plictisul ori să se cureţe, măcar pe dinafară, între două reprize de bourbon, decât aduşi de plăcerea înotului.

—Fii atent, îl dăscăli Brett pe tânăr, amicul ştie o mulţime de lucruri despre Sorensen. Trebuie numai să-l laşi până-şi deşartă singur sacul, nu-i place să fie sâcâit cu întrebări.

—Asta nu-l împiedică să rămână un om de treabă, replică Phil.

—Poate cel mai de treabă din câţi lucrăm la *Thunderbird*. Nu sunteţi prieteni?

—Ba da. Dar asta iarăşi nu l-a împiedicat să mă evite de vreo lună încoace.

Simon apăru escortat de doi inşi care purtau o complicată barcă pneumatică din plastic străveziu — trei fotolii îngemănate şi în faţa lor o platformă cu lăcaşuri speciale pentru pahare şi sticle. Lansară ambarcaţia la apă, apoi

contele aşteptă până ce chelnerii aşezară cuvenitele ustensile în lăcaşurile cu pricina şi deschise braţele spre ceilalţi, ca un nabab gata să-şi uimească oaspeţii aflaţi la prima vizită în regat.

—Fiţi bineveniţi pe insula mea plutitoare! Am să vă plimb pe canale, prin peşteri şi labirinturi cum nu se văd nici în vis. Precizez, tinere, că mă număr printre proiectanţii acestei minuni. De altfel şi barca e tot o invenţie de-a noastră. N-are cârmă, deci n-are nevoie de cârmaci. Poftiţi!

Se instalară în fotolii, Simon aruncă pe umerii lui Phil un halat şi puse în mişcare motorul electric. Ciudata ambarcaţie porni încetişor către peretele dinspre munte al piscinei.

—Vă cer scuze pentru întârziere, începu Hendricks.

—A, nu ne-am plictisit în doi, răspunse Crane, am avut o discuţie despre cum e bine să ne purtăm în lume. În lumea bună, evident.

—În privinţa asta, eşti un cicerone desăvârşit! îl flată Brett.

—După mine, e un personaj contradictoriu, ripostă Phil. Pare că vrea să rămână deoparte, să nu se amestece printre muritorii de rând, dar în realitate e foarte grijuliu să nu devină... Ce? Subiect de bârfe, aşa spuneai, Sim? Şi din turnul lui de fildeş proiectează labirinturi pentru vânătorii clubului, construieşte bizarerii plutitoare.

—Numai pentru pescari! îl corectă Crane.

Un panou se deschise în perete, către un canal întunecos, şi îndată ce pătrunseră în el sute de reflectoare licăriră în apă, scoţând la iveală priveliştea mirifică a unui ţinut de basm. Deasupra lor se arcuia o boltă de sticlă, dincolo de care, printre coroanele grele ale brazilor ninşi, la capătul defileului abrupt, încremenit în gerul de iulie, scânteia luna, un reflex, un capăt al luminilor ce se

pierdeau şerpuitoare în munte. Phil îşi strânse halatul pe umeri, deşi aerul era cald şi umed ca într-o seră cu plante tropicale. Nu ştia unde să privească mai întâi, se apleca să vadă umbrele peştilor care, treziţi din somn sau deranjaţi din veghea nocturnă, lunecau printre alge, ţâşneau din nisipul curat, în mijlocul unor nori de explozii depărtate şi silenţioase — peşti de toate culorile, pietre şi alge de toate culorile, greu de identificat chiar când porneau fără veste să-şi schimbe locul, fiindcă în contururile înşelătoare ale adâncului niciun detaliu nu rămânea în acelaşi loc.

Contele sorbi discret clin pahar şi surâse, cu o subţirime nobiliară care nu-i scăpă geneticianului.

—Adică mă port iarăşi ca un ageamiu! traduse el zâmbetul. Am rămas cu gura căscată, nu mai pot simula blazarea. Credeam că lecţia ta de bună purtare s-a terminat.

—Hai să vorbim foarte sincer, vreţi? propuse Crane, iar la auzul vocilor, peştii, în loc să se ascundă, năvăliră la suprafaţă, brăzdând apa cu boturile deschise. Credinţa mea e că Phil n-o să aparţină niciodată lumii unde a nimerit — nu-i vorbă că nici nu se străduieşte. Să nu te superi, Phil, n-am intenţia să te jignesc; de altfel, nici eu nu-i aparţin.

Umplu un pahar şi i-l întinse, tânărul îl luă, fără să-l ducă la buze.

—Ia uite ce declaraţii lansează reprezentantul nobilimii! exclamă doctorul. Surprinzător, dragă Sim! Tocmai tu, miezul elitei din oraş!

—Surprinzător şi contradictoriu! zise Phil. Înseamnă atunci că ţi-ai făurit o altă lume, a ta, şi oricum mai bună, devreme ce nu-ţi părăseşti echilibrul şi seninătatea.

—Asta e, băiete, seninătatea! Fiindcă nu eu am făcut lumea unde trăiesc — singura, totuşi, pe măsura felului meu de viaţă — nu pot nici s-o schimb atunci când mă

nemulţumeşte. Aşa că refuz să-mi asum vreo răspundere în privinţa ei. Îi constat de departe contradicţiile şi melodramele, aclam pe învingători şi deplâng pe învinşi, ştiind bine că data viitoare, când se ia piesa de la capăt, se vor schimba între ei. Sunt un simplu spectator de teatru, foarte mulţumit de poziţia lui. De altfel, vă puteţi imagina existenţa spectacolului în afara existenţei mele? Reprezint unul dintre termenii definiţiei şi, pare-mi-se, cel hotărâtor: diferenţa specifică.

—Având grijă să n-ajungi subiect de bârfe! îi aminti Warner.

—Chiar aşa! Dar e un preţ pe care îl achit conştient şi fără mustrare de cuget. Mă prefac, în limitele decenţei şi cu respect faţă de tradiţii. Mă prefac că sunt rău, fiindcă asta mi se cere şi fiindcă astfel îmi apăr dreptul să fiu bun când nu mă văd actorii.

—Din nevoia de a fi bun? îl iscodi Brett. Şi asta nu înseamnă că îţi părăseşti scaunul din lojă şi urci pe scenă?

—Din nevoia de a pune un strop de nobleţe în felul cum îmi duc viaţa; aşa am fost învăţat şi aşa mă îndeamnă cugetul meu.

Îşi urmau plutirea deasupra apei, pe sub apa razelor de lună, fotoliile şi platforma dintre ele aproape nu se vedeau, într-atât transparenţa le difuza în lumină, singure cele trei pahare şi sticlele, parcă suspendate deasupra adâncului, lăsau impresia unor prezenţe materiale. Din loc în loc, algele se clătinau pe cer în bătaia vântului sau brazii se mişcau pe dedesubt, mânaţi de curenţi, scuturând trene de nisip, de zăpadă: o pasăre-peşte cu ochi galbeni tăie cu înotătoarele, cu aripile cearcănul vânăt al marginii de pădure.

—Îmi propui o soluţie, conte? întrebă tânărul.

—Într-un fel, ne înrudim. Amândoi nişte corpuri străine

aici — clin pricini diferite, desigur — si amândoi toleraţi: tu lucrezi la o descoperire epocală, asta ţine trează atenţia şi stârneşte interesele tuturor; eu, cu armele şi deviza familiei, figurez pe un câmp al stemei oraşului, şi asta dă strălucire statuilor şi atrage mulţimile de gură-cască.

—Mulţumesc pentru înrudire, deşi e o mezalianţă. Familia mea nu se ridică, prin obârşie şi îndeletniciri...

—Phil, eu vorbesc serios!

—De ce corpuri străine? interveni Hendricks. Doar recunoşti că nouă, celor care trăim fără un strop de nobleţe, ne sunteţi necesari.

—Mai întâi, doctore, să ştii că nu pentru asta te-am scos din discuţie. Am să-ţi spun la timpul potrivit ce ne deosebeşte de tine. Şi fiindcă veni vorba, află că nu dintr-un capriciu am refuzat până acuma să mă întâlnesc cu băiatul şi nu din cauza intervenţiei tale am consimţit. Ca să lămurim lucrurile, nu de alta! Şi ţie, personal, am nişte reproşuri să-ţi fac. Dar să revenim! Toleraţi, pentru că amândoi visăm ceva mai bun decât clubul unde am avut cinstea să fim primiţi, din care pricină bucuroşi ne-am vedea de treburi. Iar colegii au simţit asta şi nu ne iartă. Atenţie, însă, Phil! Mie strămoşii mi-au conferit o poziţie privilegiată şi eu mă străduiesc — în limitele decenţei, repet — s-o menţin. În schimb, poziţia ta e şubredă, îţi faci iluzii că nu intră în joc. Dacă nu-ţi termini cu bine experienţele, ai să dai de dracu pentru tot restul vieţii, oricât ar vrea prietenii să te apere, şi prieteni, în afară de doctor şi de mine, nu ţi-ai câştigat.

—De acord, Sim, răspunse tânărul. Cu două corective, dacă-mi permiţi. Primo: experienţele mele se vor încheia cu strălucire. Secundo: după ce le termin, nu mai rămân nicio clipă în lumea unde am nimerit. În general, lumea asta, aşa cum e, va începe să nu mai existe.

—Oho! ripostă Crane, izbucnind în râs. Noroc că eşti modest!

—Vezi că s-ar putea să aibă dreptate, zise doctorul, fără să-i împărtăşească veselia.

—Mai e ceva, continuă Phil, nu vreau să-mi pierd vremea la atâtea petreceri zilnice. Mese la cabane, partide de vânătoare, mese în oraş, partide de pescuit, cocteiluri la familia Cutare, partide de călărie, de patinaj, de schi, de schi nautic, recepţii cu ocazia căsătoriilor, cu ocazia naşterilor, cu ocazia inaugurării noilor vile, a noilor hoteluri, a noilor locuri de agrement, şi iar partide de golf, de cricket, de tenis şi base-ball, curse de automobile, curse de motociclete...

Contele râse iar, în hohote, gata să se înece cu băutura.

—Nu le mai înşira ca pe chinurile iadului, că n-ai trecut prin ele!

—Veşnic acelaşi lucru, repetat fără noimă. Trebuie să muncesc şi, dacă mai am timp, să ascult muzică şi să mă uit prin cărţi. Cu riscul de a-i jigni pe preşedinţii de cluburi şi societăţi şi a mă expune cancanurilor.

La capătul tunelului se deschidea, masivă şi încărcată de podoabe ca un arc de triumf, intrarea în peşterile vulcanice. Luminile îşi schimbau culoarea pe măsura apropierii celor trei, sticla bolţii de deasupra devenea givrată, apoi lăptoasă şi opacă, fundul apei se acoperea cu pietre colţuroase, numai peştii, parcă aceiaşi de fiecare dată, ieşeau mereu împrejurul bărcii.

—Hai atunci să facem un test, propuse Crane, un test de fiabilitate. Şi nu socotiţi că sunt prozaic folosind termeni inginereşti.

—Adică?

—Să studiem, în lipsă de ceva mai bun, comportarea unor sisteme în funcţiune şi să vedem ce se face pe-aici

pentru prelungirea, cât mai mult cu putinţă, a acestei funcţionări. E corect cum am spus?

—În sfârşit, exclamă Hendricks, aflu şi eu ce înseamnă fiabilitatea asta de care se tot aude pe la *Thunderbird*!

—Credeţi că e de râs! ripostă contele. Ia uitaţi-vă ce frumos ne ies peştii în întâmpinare! Când simt prezenţa oamenilor, îşi părăsesc mediul natural şi vin spre ei. Un reflex condiţionat. Clubul plăteşte o echipă de dresori care se ocupă special cu treaba asta. Şi acum, băiete, închipuie-ţi ce se întâmplă când apar pescarii, întovărăşiţi de chelneri cu mâncăruri şi băuturi, de femei dornice de spectacol, ei înşişi plini de ambiţie, grozăvindu-se, organizând întreceri.

—O mizerie, spuse doctorul, asta aşa e!

—În biologie, fiabilitatea se traduce prin putere de supravieţuire. Din acest punct de vedere, reflexul condiţionat al peştilor de aici, care e o latură a funcţionării sistemului nervos, limitează, în proporţii catastrofale, durata de funcţionare a întregului lor organism.

Va să zică, îşi spuse Phil, cuprins iarăşi de obsesia întâlnirilor cu vagabondul, pentru Carmichael picioarele deveniseră zona vulnerabilă sub raportul fiabilităţii. Oare aici să fie soluţia. În capacitatea de a nu te înstrăina, de a rămâne tu însuţi în orice împrejurare?

—Oribil! remarcă apoi, cu voce tare.

—Unii, replică Simon, consideră, dimpotrivă, că e foarte plăcut. Depinde din ce parte priveşti lucrurile. Aşa că e bine, pentru obiectivitate, să rămânem la termenii tehnici. De fapt, are loc o schimbare a sistemului de referinţă; mai întâi, într-un sistem cu un cod specific, peştii sunt obişnuiţi să nu se teamă de om şi învăţaţi că, odată ajunşi în preajma lui, primesc o recompensă. Apoi sistemul se modifică şi ce urmează v-aţi imaginat.

Un sunet grav, de gong răsună când trecură prin porticul

strălucitor. Grotele se deschideau cu o încăpere ovală, ca un vestibul, cu pereţii tăiaţi drept şi îngrijit polizaţi, pe a căror oglindă şerpuiau zeci de filoane metalifere, detaşându-se în rocă asemeni unei extravagante picturi murale. Phil îşi aminti de pahar şi bău o înghiţitură, dar alcoolul se încălzise şi avea un gust leşios.

—E o parabolă, conte, dacă înţelegem noi bine, spuse Brett Hendricks.

—Nici eu, nici voi nu ne numărăm printre pescari. Ăsta e tâlcul parabolei. Vreau să-l ajut pe amicul Warner să privească puţin mai departe. Am o datorie faţă de mine, deşi cred că şi fără ea l-aş fi ajutat.

—În felul tău, eşti un filozof.

—Regret că nu vreţi să fim sinceri, cum vă rugasem.

—Adică, interveni Phil, să te aplaudăm că proiectezi pentru pescari un decor feeric, dar care e al morţii, cu toate că, singur o afirmi, nu te numeri printre ei.

—Decorul proiectat de noi a fost numai unul al frumuseţii şi pentru folosul turiştilor, aşa cum şi ambarcaţia în care vă plimb era numai una de agrement. Alţii le-au deturnat scopul şi sensul, au ridicat gardurile de sârmă ghimpată, au interzis accesul publicului. Nu mă simt vinovat cu nimic. Iar tu, băiatule, te ascunzi pe după cuvinte, să nu bag de seamă că m-ai minţit.

—Conte, îl admonestă doctorul, eşti atent la ce spui?

Tonul părea aspru, fără să fie cu adevărat. Îşi vorbiseră mereu prieteneşte; se preţuiau, se legaseră prin întâmplări comune, deşi contele Simon, iubitor al solitudinii şi izolării — fiindcă, ameninţat să dispară din pricina anacronismului, îşi confecţionase o aură de erou romantic, distant, paseist şi misterios — se lăsa mai greu întâlnit de ceilalţi.

—Ce să-i fac, l-am prins în delict, şi tu umbli să-l acoperi! Va să zică, plănuieşte să abandoneze splendida poziţie

asigurată atât de mărinimos de oraşul nostru, după ce-i va fi dat acestui oraş o lovitură de moarte. Rămâne între noi, cum împacă renumele de salvator cu intenţiile de asasin? Dar să terminăm cu divagaţiile! Dacă descoperirea îi reuşeşte, în vecii vecilor nu va mai scăpa de statutul privilegiului. Are de pe acum un loc rezervat, şi încă unul central, în nepieritorul panteon al ştiinţei iar o dată gloria postumă asigurată, cu atât mai mult va beneficia de onoruri în timpul vieţii.

—Uite, zise Phil, pentru mine onorurile...

—Doamne, omul ăsta nu pricepe nimic! După prima descoperire vor veni celelalte, lanţul care se naşte ca totdeauna în cercetare. Poate lucruri absolut noi, poate numai direcţii aplicative — ar fi de ajuns şi atât. Cum să scapi de ele, şi pentru ce? Dimpotrivă, o să ai nevoie de bani, din ce în ce mai mulţi, şi vor fi la fel de mulţi oameni gata să te finanţeze, iar asta înseamnă o lungă serie de scadenţe pe care trebuie să le onorezi. Adică, aici vreau să ajung, te-ai legat pe viaţă de lumea bună, şi când se va pune problema rezilierii contractului dintre voi, deşi eu nu ţi-o doresc, lumea asta va intenta acţiunea şi nu tu. Fiindcă are prea puţin nevoie de tine, iar tu depinzi în întregime de ea. E clar?

Ajunseră într-un labirint de coridoare subpământene, largi şi înalte, pe ai căror pereţi, în nişe deschise în marmură albă ca spuma, fuseseră încrustate geode rupte neregulat, asemeni unor imense fructe de piatră. Spoturi de lumină făceau să scânteieze cristalele violete şi negre, fumurii, albastre şi roşii, verzi şi galbene cum e mierea, o beţie de culori inimitabile, printre colţi rotunjiţi de bazalt şi obsidiană, masivi, greoi, scoţând cu atât mai mult în evidenţă delicateţea pietrelor semipreţioase.

—Uiţi un singur lucru, spuse doctorul, întinzându-se

leneş în fotoliu. Băiatul e un tip foarte tare. Nu-i pedagogic c-o spun de faţă cu el, dar e figura numărul unu a institutului la ora asta, mai grozav decât noi doi şi decât „patronul”. Ca un fin observator al vieţii, cum eşti, ar trebui să fi remarcat că în biografia oricărui om de prestigiu există un prag, o linie de demarcaţie. Înainte de a fi ajuns acolo, omul e nevoit să asculte de restul lumii, să se conducă după regulile ei; după ce a trecut pragul, raporturile se schimbă: lumea ia aminte, admiră, urmează vorbele şi faptele lui. Phil e călare pe demarcaţie, cu un picior bine pus dincolo. Nu i se mai potrivesc unităţile de măsură comune, de-acuma are nevoie de altele, personale. A iscălit un contract pe viaţă cu oraşul? De trei luni oraşul trăieşte mulţumită lui. Are nevoie de banii
acţionarilor de la *Thunderbird*? Niciodată miliardarii noştri n-au să găsească o altă investiţie măcar pe sfert la fel de rentabilă. Dacă băiatul păţeşte ceva sau îi vine în minte să ne lase baltă, pierdem cu toţii, pentru că el ne oferă o descoperire folositoare tuturor.

—E foarte frumos cum spui, zâmbi contele, cu aceeaşi subţirime ca mai înainte, numai că n-am terminat de trecut în revistă minciunile.

Doctorul se întoarse spre Phil şi deschise braţele a neputinţă, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare pentru îndărătnicia lui Crane.

—A, exclamă, simulând revelaţia, n-ai terminat?

—Sunt de acord şi cu valoarea băiatului, şi cu pragul şi toate celelalte, numai că ele funcţionează, după propria ta expresie, doar la ora asta. Mai târziu, e nevoie să fie confirmate, şi va fi nevoie periodic. Iar cercetările în care a fost angrenată divizia a patra merg foarte prost. Aşa e, Philip Warner, care te lauzi că le vei termina cu strălucire?

—Ei, bravo! ricană Hendricks. Îţi descopăr un nou talent:

sari peste cal. Te pomeneşti că aşteptai să vezi şi rezultatele în câteva săptămâni?!

—Nu fi caraghios, cine vorbeşte de rezultate? răspunse Crane. Eu sunt cel dintâi interesat de reuşita lui Phil, din simpatie, v-am explicat, din sentimentul că aparţinem, spiritual, aceleiaşi familii. De asta, uite, n-am vrut să ne întâlnim atâta vreme, am aşteptat să aflu cum se descurcă, să-l pot felicita. Şi când colo, nu ştii ce rău a pornit-o! N-are pic de talent organizatoric, îşi oboseşte oamenii cu mărunţişuri, îi pune să repete lucrări care s-au dovedit eşecuri. Toţi se plâng şi zvonurile au început să circule. Amicului îi trebuie ajutor, nu cuvinte frumoase; până nu intră în alertă consiliul de administraţie, atunci o să-i fie greu să-şi reabiliteze firma.

—E nerăbdător, i se pare că lucrurile merg prea încet, se întâmplă cu debutanţii...

—De ce nu-i dai voie lui să vorbească?

—În regulă! răspunse Phil, fără chef. Ce vrei să-ţi mai spun, după ce ai aflat totul?

—Eu vreau să-ţi spun ceva ţie, ascultă-mă până la capăt! Există, în ce te priveşte, avantajul unei experienţe anterioare, sfârşită tragic, dar poate cu atât mai valoroasă. Nu clădim niciodată pe un teren cu desăvârşire gol, pentru bunul motiv că lumea nu începe cu noi. Şi totdeauna, nu-i aşa? pentru prezent se ia ca termen de comparaţie trecutul. E un obicei care se verifică mai cu seamă la schimbarea şefilor. Cel care vine e măsurat cu unităţile metrice ale antecesorului, oricât susţine Brett că există măsuri unice ale oamenilor aleşi. Sorensen era un om desăvârşit sub toate aspectele, una dintre cele mai luminate minţi şi un suflet rar. L-am cunoscut bine, am fost prieteni la cataramă, cum se zice, şi cred că şi pe tine te cunosc de ajuns ca să vă pot compara obiectiv. Până

acuma, el rămâne mai bun, în primul rând ca şef.

—E şi firesc să-l lauzi, făcu doctorul, aţi muncit împreună la proiectarea acestui paradis.

—Exact. Acum şapte ani, când începuse să-l pasioneze cibernetica. De fapt, ideea lumii acvatice de aici a lui a fost şi proiectul a apărut ca aplicare în practică a programării speciale a unui computer. La program am lucrat amândoi.

Pentru Phil, plăcerea drumului se sfârşi brusc. Ar fi vrut să se întoarcă imediat, să plece fără nicio explicaţie — dar nu, era în interesul lui să rămână şi să asculte, cu orice preţ.

—A fost chiar atât de grozav? Ca specialist? întrebă, umplându-şi din nou paharul. N-am auzit să fi rămas vreo lucrare...

—Cred şi eu că nu, după ce s-a prăpădit calculatorul diviziei. Elabora un nou limbaj de programare pentru maşinile de calcul, o modelare matematică a proceselor genetice, mai exact de inginerie genetică. Mi-a cerut sprijinul pe vremuri, dar ce să zic, condiţiile lui erau atât de generoase, încât m-am jenat, pur şi simplu să-i devin partener — rămâneam cu senzaţia că i-am furat ideile. A fost o eroare. Dacă aş fi primit, nu se pierdea, în explozia din laborator, o muncă de atâţia ani. Părerea mea e că ajunsese la unele rezultate. Dar mi-e imposibil să verific, deşi, in mod normal, orice lucrare efectuată de computerele de la *Thunderbird*, indiferent de amplasarea acestora şi de gradul lor de complexitate, se înregistrează automat în banca de date a institutului, sub un cifru de identificare.

—Şi, întrebă Phil, crezând că-şi ascunde nerăbdarea dacă priveşte, cu un aer interesat, peisajul; dar nu i se arăta pretutindeni decât iarăşi imaginea obsesivă a picioarelor vagabondului.

—În blocurile de memorie acţionate de cifrul diviziei

voastre nu se află nimic.

—Înseamnă că...

—Putea să disimuleze informaţia, risipind-o prin sectoarele din bancă rezervate altor brigăzi. V-am spus că ajunsese specialist în coduri.

—Cu ce interes?

—Întâmpinase opoziţii. A vrut, pesemne, să păstreze secretul, ca să nu i se pună beţe în roate, câtă vreme nu-şi încheiase cercetarea. Deseori mă gândesc că în circuitele băncii zace inutilizabil tot rodul eforturilor lui şi că nu vom intra niciodată în posesia cheii sub care a blocat informaţiile de o importanţă covârşitoare. Ce mai foloase ar fi tras Phil de la ele, cu ajutorul unui cibernetician serios! Apropo, băiete, ai făcut o prostie că l-ai îndepărtat pe Gregor! Fusese singurul colaborator apropiat al lui Sorensen, m-aş mira să nu ştie o groază de lucruri despre ce vorbim noi acum.

—Aiurea! ripostă Hendricks. Ar fi avut destule motive să le povestească, măcar ca să scape de interogatoriile lui Talbot. Mai bine te-ai gândi, fiindcă tot eşti tare în materie de presupuneri, cine a provocat explozia din laborator.

—Fred Talbot susţine că Sorensen, care a zăpăcit computerul! aruncă tânărul, nu fără o umbră de satisfacţie.

—Freddie e un ţărănoi bolnav de parvenitism! strigă Simon, într-un acces de furie care făcu să clocotească întreaga sevă a măreţului său arbore genealogic. O gorilă, la propriu şi la figurat, a cărei singură scânteie de inteligenţă îi hrăneşte viclenia fără margini. Unul ca el putea prea bine să defecteze calculatorul, dar un Sorensen niciodată. Şi asta o spun ca şef al diviziei cibernetică, e o declaraţie oficială.

—Totuşi, cine a făcut-o, conte? insinuă Hendricks. Nu cumva chiar acest Gregor, cum s-a zvonit la un moment

dat?

—Gregor?!

—Poate îi iei şi lui apărarea în mod oficial, mă rog!

—Prostii! Mark n-a fost...

—Sigur e doar că n-a fost destituit, mai departe răspunde-ţi singur la orice fel de întrebare.

—Ştii mai multe?

—Nu ştiu nimic, omule! M-am luat după afirmaţiile tale, asta e tot. Dar şi aşa Mark e un bun cunoscător al problemei, parcă de aici pornisem.

—Adică să fi fost în serviciul lui Freddie? exclamă contele, şi în gura lui numele Albastrului suna ca o sudalmă.

—Oricum cu Phil n-ar fi colaborat, fiindcă el însuşi a cerut să plece. Aşa că prea târziu îţi deşerţi sacul cu amintiri despre Sorensen şi vii să faci reproşuri. Mai bine îl preveneai pe băiat din vreme, măcar despre cunoştinţele şi utilitatea lui Gregor.

—Ar fi trebuit. V-am zis că vreau să plătesc o datorie — să-mi răscumpăr greşeala de a nu fi vegheat asupra celuilalt şi de a-l fi lăsat singur. Era exact în situaţia lui Phil. Cu toate că foarte bun conducător, desăvârșit om de lume, o fire deschisă şi prietenoasă, deci opusul tânărului nostru, pe deasupra un rafinat iubitor al artei şi posesorul unei faimoase biblioteci — s-ar părea că au prea puţine lucruri comune ca să-i putem asemui, dar, repet, poziţia lor se aseamănă. Începând cu îndrăzneala nebunească a proiectelor şi terminând cu singurătatea, din pricina căreia, în fond, acela s-a pierdut, iar băiatul se rătăceşte în nimicuri şi contradicţii.

—Cum s-a pierdut? întrebă Warner, abia mişcându-şi buzele.

—Era sfârşit din clipa când a intrat pe mâna gorilei

Freddie. Atunci să-mi fi cerut ajutorul sau eu să-mi fi dat seama ce primejdie l-a încolţit... Doctore, l-ai adus pe Phil la *Thunderbird*, dar cu asta datoria ta abia începe. Împiedică-l să repete experienţa lui Sorensen, o să-i fie cu atât mai nefastă, cu cât e lipsit, deocamdată, de calităţi esenţiale ale meseriei. Eu, unul, sunt gata să te ajut.

—Ai un plan?

—Trebuie să prevenim manevrele răuvoitorilor. Ar fi de ajuns o simplă înscenare şi toată puterea de azi a lui Phil s-ar întoarce împotriva lui.

—Va să zică, ajungi să apelezi la unul dintre pescari! zâmbi Hendricks, mai degrabă crispat decât vesel.

—Am convenit să fim sinceri! Tu ai un statut aparte, din cauza clinicii. Nimeni nu te socoteşte străin, le eşti prea necesar ca să-şi permită să te izoleze. Ia spune, Phil, tu de ce mă căutai?

—Pentru asta, să vă cer ajutorul! răspunse Warner, cu un zâmbet la fel de silit ca şi al doctorului. Şi mulţumesc pentru lecţiile de conduită în lume, nu ştiam cum să mă descurc mâine la vânătoare.

7

S-ar fi zis că Mark se aşteptase la vizita aceea, că pândise mereu, din dosul uşii, cu ochiul lipit de vizor, fiindcă deschise înainte ca Phil să-şi ridice degetul de pe butonul soneriei şi nu se arătă deloc surprins.

—Bună! salută tânărul, încurcat de reacţia lui nefiresc de firească.

—Bine aţi venit! răspunse Mark. Intraţi!

—Te deranjez cumva? Poate ar fi trebuit să mă anunţ...

—Intraţi, vă rog! Îmi faceţi multă plăcere.

Locuinţa era modestă, însă bine întreţinută, se vedea pedanteria caracteristică a gazdei. Ferestrele camerei de zi fuseseră date de perete. În ciuda frigului de afară. Phil îşi aminti de anii studenţiei şi în aceeaşi clipă interiorul sărăcăcios i se păru plin de intimitate.

—Te pregăteai să ieşi, am impresia.

—Din pricina geamurilor? Nu, e un obicei. Dar faceţi-vă comod şi staţi jos! Sau vreţi să şi plecaţi?

—Sper că nu asta aştepţi!

—Aşa mă cunoaşteţi?

—Eram curios cum te-ai instalat. Credeam că o să mă inviţi o dată; uite, sticla am adus-o...

—Mulţumesc! Un moment, să caut nişte pahare. Dispăru în bucătărie şi se auzi cum umblă prin dulapuri. Am vrut să vă caut, dar ştiam că aveţi prea multă treabă, nu vă mai găseaţi timp şi pentru mine. Doriţi sifon?

—Dacă ai.

—Gheaţa îmi lipseşte, tocmai am decongelat frigiderul.

Intră cu paharele şi sifonul pe o tavă şi surâse întâlnind privirea lui Phil.

—După cum constaţi, am găsit timp. Te-ai acomodat cu noua muncă?

—Să fiu drept, nu prea!

Închise ferestrele şi trase perdeaua, apoi se aşeză de cealaltă parte a măsuţei, urmărind cum Warner destupă sticla.

—E obositor?

—Nu numai. Toate sunt altfel decât la noi în divizie sau nu reuşesc eu să mă adaptez... Se întreprind experienţe păcătoase, încrucişări de specii, o mizerie întreagă. Zilnic cărăm la crematoriu fetuşi monstruoşi, morţi la testarea fiabilităţii şi disecaţi până în măruntaie. Ce să mai vorbim, simt nevoia de aer proaspăt. — Ridică paharul. — În

sănătatea dumneavoastră!

—Şi a dumitale!

—Nu vă închipuiţi cât mă bucur că aţi venit!

—E plăcut la dumneata. Deşi dincolo, la hotel, trebuie să fi stat mai confortabil.

—Aici sunt mai liniştit, asta contează. Mi-aţi făcut un mare bine lăsându-mă să plec.

—Nu s-ar zice, după câte îmi povesteşti.

—De ce? Situaţia, în general, mi s-a schimbat cum îmi dorisem. Îmi pare rău doar că n-am niciun amic pe acolo. Oamenii ca dumneavoastră sunt rari şi, după ce v-am cunoscut, e greu să mai pot lega o prietenie la fel de sinceră şi deschisă... Phil îşi stăpâni o tresărire şi puse paharul pe măsuţă. Vreau să spun, nu fiindcă vă referiţi la principii, asta o face toată lumea, dar dumneavoastră credeţi în ele şi le respectaţi. M-am gândit în ultima vreme că aţi avut dreptate în ce mă priveşte, probabil n-aş fi putut să vă stau alături, nu mai am destulă tărie, nici, dacă vreţi, dorinţă de afirmare. Sună cam declarativ, totuşi sunt sigur că înţelegeţi.

—Înseamnă că altădată le-ai avut.

—Altădată. Când lucram... Mai bine vorbiţi-mi despre dumneavoastră. Aţi pornit cercetările, aud că vi s-a instalat o întreagă menajerie, cu toate neamurile de animale pentru experienţe.

—Şi o echipă numeroasă, cu toate neamurile de specialişti.

—Şi cu un asistent nou, desigur!

—Dacă ar fi să te necăjesc, aş zice că unul mai bun.

—Mi-e totuna, domnule Warner!

—Nu e mai bun, e un oarecare.

—Vă fac o mărturisire, şi momentul e potrivit, nu mă veţi bănui că urmăresc nu ştiu ce avantaje. Mi se pare că vă

judecasem eronat tot timpul cât am fost împreună. V-am pus la îndoială buna credinţă, prea eraţi foarte sigur în orice împrejurare, prea vă lăudau cunoscuţi şi necunoscuţi... Când m-am lămurit oarecum, am vrut să vă arăt prietenia şi altfel decât de la distanţă, dar nu mai era posibil.

—Ţii să mă emoţionezi? întrebă tânărul, stingherit. Cum te-ai edificat?

—Întâmplător. Cu atât mai sigur. Pe urmă aş fi vrut să mi se ofere un prilej de a vă întâlni, dar nu l-am prins.

Gregor purta un impecabil costum de interior, cu batistă în buzunarul de la piept şi fular de mătase în jurul gâtului, era bărbierit proaspăt, avea unghiile îngrijite ca ale unui chirurg. Ca şi cum nu coborâse treptele ierarhiei şi nu ajunsese în locuinţa aceea ieftină, de periferie. Phil trăia o acută senzaţie de continuitate, parcă amândoi s-ar fi despărţit abia ieri; dar cu amândoi se întâmplase ceva fundamental, care îi transformase, le întorsese raporturile. Mark devenise un altul sub masca înfăţişării lui de toate zilele — dornic de comunicare, fără umilinţe ostentative, grijuliu să nu-l supere cumva pe fostul şef cu aluzii la disputele lor de odinioară. Rămânea omul surprizelor, dacă o asemenea consecvenţă se potriveşte schimbării neîncetate presupuse de un comportament surprinzător. Şi, aşa cum se petrec lucrurile în astfel de cazuri, Phil se aşteptase la refuzuri şi încrâncenări, la umilinţa unor concesii, cel puţin formale, cu al căror preţ să cumpere informaţiile pentru care venise.

Era pregătit, de altfel, să simuleze orice, după reţeta contelui, deşi umbra lui Sorensen, prezentă aici aproape la fel de stingheritor ca şi în vilă, îi dădea emoţiile nesuferite ale tracului.

—Am impresia, începu nesigur, că nici eu nu te-am cunoscut de ajuns.

—Din vina mea. V-am ocolit încercările de apropiere, am evitat să mă confesez. Într-o singură privinţă vă înşelaţi în aprecieri: m-am drogat doar puţin timp, astă-vară, ca să-i oblig pe cei de la institut să-mi accepte demisia. De atunci mă prefac numai, în virtutea obişnuinţei, n-avea sens să continui un joc pierdut. În rest, totul e adevărat. Laşitatea, tentaţia de a da înapoi la cel dintâi obstacol, lipsa de răspundere, totul. Poate narcoticele m-ar fi ajutat să evadez; de frică am renunţat la ele. Mă agăţ de viaţă, ca un prost, mă sperie boala, mă sperie...

—De ce, Gregor?

—Ar trebui să rostesc un nume care o să vă indispună.

—Atunci, hai să te indispun eu mai întâi! Se zvoneşte că explozia de acum un an, de la divizia patru, a fost opera dumitale. Ca să pui capăt cercetărilor lui Sorensen.

Mark se înclină, aprobator.

—Şi că am fost în slujba lui Talbot, nu? Mi-a zis-o şi mie chiar Albastrul, cu ceremonialul pe care obişnuieşte să-l desfăşoare când e vesel şi treburile îi merg din plin. Părea să fi avut o surpriză plăcută.

Warner vru să mimeze destăinuirea; intra în tonul discuţiei şi îl obliga pe celălalt să răspundă în acelaşi fel, cel puţin printr-o convenţie reciproc acceptată.

—Nu mă descurc în toate bârfele astea. Încerc să le ocolesc, şi mereu mă agăţ în ele. Până la urmă devin copleşitoare, se strecoară unde nu te aştepţi, le descopăr acasă, în laborator, pe stradă... Parcă nişte oameni sunt puşi anume să le împrăştie, să mi le arunce pe urme. Credeam că o să-mi pot vedea de treburi, nu-ţi dai seama ce important e să fiu lăsat cu treburile mele. şi când colo...

Se opri, realizând cum prefăcătoria devine brusc mată, cum îşi exprimă sincer convingerea în loialitatea lui Mark faţă de Sorensen, cum el însuşi începe să se confeseze, dar

şi mai mult îl surprinse că nu regretă, că are o ciudată senzaţie de linişte şi siguranţă, pentru întâia oară după seara când Mad se întorsese la el şi când viitorul i să părea încă un şir de speranţe, de promisiuni ispititoare.

—Acum vă întreb eu: de ce? auzi vocea lui Gregor.

—Am nevoie de adevăr, continuă, simţind, pe măsură ce se descărca, şi povara crescândă a derutei, şi nevoia eliberării, de parcă, printr-o accidentală scânteie de sinceritate, fostul asistent i-ar fi declanşat o reacţie în lanţ. Fără el, păşesc în gol. N-am bănuit că va fi atât de greu, eram sigur că ajunge să ştiu ce vreau, să obţin ce-mi trebuie, şi tot ce există dincolo de pereţii laboratorului va înceta să mă preocupe. Se întâmplă invers şi nu înţeleg mecanismele acestei maşinării. El cum a fost doborât? S-a lăsat prins în maşinărie?

Gregor nu se miră de aluzia la Sorensen, ca şi cum era pregătit să discute anume despre idolul lui şi se ferise doar să-i pronunţe cel dintâi numele.

—Aţi aflat la ce lucra?

—Un nou limbaj de programare a computerelor, pentru rezolvarea, pe modele matematice, a problemelor de inginerie...

—De inginerie genetică. Dar nu numai atât. Căuta cheia unei autoprogramări, care să transforme computerul într-un fel de supervizor al lucrărilor. Adică acesta ar fi validat, din etapă în etapă, prin mijloace stohastice, exactitatea fiecărei asamblări, într-o nouă alcătuire, a materialului genetic. Şi ar fi evaluat, prin intermediul calculului probabilităţilor, evoluţia mutanţilor intermediari, raportându-se la forma şi însuşirile urmărite în final de experiment. O parte a acestor operaţii se realizează şi în momentul de faţă. Aşa cum ştiţi, calculatoarele ţin evidenţa materialului genetic obţinut şi manipulat în toate laboratoarele, înregistrându-l pe măsura

apariţiei, după un cod de citire propriu. Datele se comunică băncii, unde stau la dispoziţia tuturor diviziilor de inginerie şi se radiază de acolo când materialul a fost consumat ori a devenit inutilizabil după căderea la testele de fiabilitate. Era vorba, deci, de o dezvoltare...

—Nu m-am gândit niciodată la asta.

—Pricepeţi cum vă explic?

—Pricep prea bine.

Repetau, fără să-şi amintească, un schimb de replici de la ultima lor convorbire, dar acum rolurile se inversaseră, şi asta ar fi fost de ajuns ca să-i dea lui Phil de gândit. Numai că el părea să fi uitat de mult vremurile când juca rolul celui care pune astfel de întrebări.

—Iniţiasem şi o aplicaţie, urmă Gregor. Adică de la ea am pornit.

—Desfăşurarea normală a proceselor metabolice din organism, în prezenţa germenilor patogeni activi.

—Aţi ţinut minte!

—Atât ar mai lipsi! E tema mea de cercetare.

—Înseamnă că şi eu am ghicit bine atunci, la sărbătorirea...

—Până unde aţi mers cu lucrul? Cum vedeaţi materializarea programului? Pe ce căi se ajungea, după opinia voastră...

—Domnule Werner, glumiţi?

—Trebuie să mă lămuresc, Mark! exclamă Phil. Replica suna patetic, dar el nu mai avea timp şi putere să se controleze, cum nici nu-şi dădea seama că-i spune celuilalt pe numele mic. Prin ce mijloace e posibilă ignorarea de către organism a factorilor de perturbare...

—Lăsaţi-mă să termin, că nu mai am mult! îl întrerupse Gregor, şi în glasul lui se simţea compasiunea. Degeaba vorbiţi la plural, nu i-am fost părtaş cu adevărat la

descoperire. Numai la discuţii.

—Nu! se revoltă Phil, ridicându-se în picioare.

—Ba chiar aşa! Ce v-am povestit adineauri sunt principii foarte generale, pe care le sintetizez pentru dumneavoastră din nişte gânduri risipite de el de-a lungul câtorva ani.

—Cum adică, nu-i trebuiau ajutoare? Cine dracu se mai apucă azi de cercetări fără specialişti din toate domeniile implicate? Apropo, ce era de meserie?

—Urmase medicina generală.

—Doamne, aproape un diletant! Cel puţin cibernetica s-o fi stăpânit ca lumea!

Vorbea cu invidie şi cu un soi de înţelegere admirativă, dincolo de jocul de-a mărturisirile, care nu încetase încă să-l preocupe.

—Eu, replică Mark, îmi făcusem o glorie din a-l ajuta, cum vă şi imaginaţi. Mă documentam serios în cibernetică. La început, mă încuraja, venisem în legătură, tot prin intermediul lui, cu Simon Crane, contele. Dar mai târziu m-a sfătuit s-o las domol cu învăţătura şi într-o zi chiar mi-a interzis-o de-a dreptul, pretinzând că-mi ajunge cât ştiu ca să-i pot înţelege ideile, iar de altfel de ajutor n-are nevoie.

—Nu cumva…

—Nu era omul care să păstreze gloria numai pentru sine. Poate a vrut să mă ferească de neplăceri, fiindcă maşinăria, cum ziceţi dumneavoastră, intrase în funcţiune.

—De ce n-a dat un proiect de cercetare oficial?

—Bănuiesc că din aceleaşi motive, ca să nu i se pună beţe în roate. A preferat să trateze direct cu domnul Boyne şi de la el a obţinut permisiunea să utilizeze computerul diviziei noastre.

—Asta am auzit! spuse Phil, cu o strâmbătură de nerăbdare.

—Bine, să trecem! consimţi Mark. La un moment dat, în toamna trecută, ba mai devreme, pe la sfârşitul verii, i s-a întâmplat ceva pe nepusă masă. M-am gândit de multe ori, după aceea, ce-o fi fost la mijloc. Parcă avusese o revelaţie, descoperise, fără să vrea, un lucru foarte important sau ajunsese cu experimentul la o cotitură. În orice caz, povestea nu-l încânta din cale-afară, începuse chiar să se ferească de mine, cu toate că eu îi eram cel mai apropiat de suflet, pe altcineva nu mă duce gândul să fi avut.

Phil se plimba în spaţiul strâmt al camerei, aproape lovindu-se de mobile.

—De ce te opreşti? Continua să muncească? îl îndemnă pe Mark.

—De unul singur. Habar n-am până unde a mers cu tema noastră, nici măcar dacă n-o fi schimbat-o pe drum. Nu mai sufla o vorbă despre asta şi, de vreo două ori, când l-am întrebat, s-a făcut că nu înţelege. Cel mai pus pe jeratic era Freddie Talbot, căruia nu ştiu cine îi dăduse în grijă să ne spioneze şi de dragul meseriei sau din antipatie pentru noi — că nu suferea să ne vadă în ochi — s-a ţinut de treabă cum scrie la carte. Se şi pricepe, nimic de zis, dovadă starea în care m-a adus după câteva interogatorii. Credinţa mea e că din cauza lui s-a produs şi explozia. El trebuie să fi umblat la calculator, fie să ne afle secretul, fie ca să aibă un motiv de interogatoriu.

— „Patronul” n-a sărit să vă apere.

—N-a mişcat un deget. Intervenise o răceală între noi şi el, de atunci, de la sfârşitul verii.

—Şi Sorensen cum a primit-o?

—M-aţi crede că nu-i păsa? De aceea presupun că descoperise un lucru de mare însemnătate, dacă a trecut cu vederea supărările domnului Boyne. Dar o dată, la o întâlnire, când „patronul” s-a arătat prea distant, l-am auzit

şoptind: „Sigur că da, o maşină independentă, dar la cheremul oricui!” N-am avut curaj să deschid o discuţie. Trebuie că se referea la el însuşi. Oricum, au fost ultimele vorbe pe care le-a rostit pe această temă, de faţă cu mine. Încă de atunci eram speriat de felul cum se întorc lucrurile, mai ales că mă ţinuse atâta vreme în ignoranţă şi nu puteam măsura nici măcar întinderea pericolului. Pe urmă a venit înscenarea din laborator, şi temerile mi s-au adeverit. Sunt sigur că a fost o înscenare. Ne-au adus pe sus la *Thunderbird*, dar, când el a vrut să intre în laborator, Albastrul l-a oprit aproape cu forţa. Ca cum s-ar fi temut să nu fie dat de gol. Şi înainte de a avea rezultatul primelor investigaţii, a început să ne ancheteze.

—Cum i-a ţinut piept lui Freddie?

—A râs de el. Acuzaţiile că e un impostor îl amuzau cel mai tare şi se grăbea să le încuviinţeze, foarte supus şi plin de respect — au fost singurele împrejurări când îmi simţeam şi eu inima cât de cât uşurată. De altfel, Albastrul se făcea că înghite provocările, consemna cu seriozitate fiecare declaraţie... Mai târziu am aflat eu ce-i poate pielea, după ce l-am văzut organizând vânătoarea. Cu dichis, fără să uite un amănunt: instruirea gonacilor, pânda, somaţiile derutante, strigăte la microfon, promisiunile, împuşcăturile trase aiurea, pentru ca pistolarii să-l poată lovi pe la spate... O lucrare de artă, o capodoperă a genului.

—L-au ucis?

Phil întrebase de lângă geam, cu spatele la Gregor, din delicateţe, deşi teribil ar fi vrut să-i urmărească ochii, să vadă răspunsul în ei.

—Pentru mine, da. Pentru Albastru, a scăpat. Sub pământ sau în altă ţară, totuna. Nu l-a văzut nimeni, nici viu, nici... îmi aşteptam rândul, terifiat nu de eveniment, închipuiţi-vă, cât de ceremonial.

—Chiar aşa, o execuţie? se miră Phil.

—Execuţie, iată cuvântul. În sens figurat, se înţelege! Era firesc să-şi verse toţi furia şi neputinţa asupra mea. Şi totuşi nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Freddie îmi arăta bunăvoinţă, domnul Boyne a dispus să preiau conducerea diviziei. Viaţa îşi urma cursul, de parcă tulburările n-ar fi existat niciodată.

—Nu ţi s-a cerut să lucrezi în continuare?

—De asta mă temeam şi eu, dar nu! Se purtau ciudat: pe de o parte mă lăsau în apele mele, pe de alta mă ţineau legat de ei. Mi-au respins demisia. Am presupus că va veni un nou şef care să reia cercetările şi că eu voi avea misiunea să-l informez asupra cercetărilor lui Sorensen şi să-l sprijin pe mai departe. Iar eu n-aveam habar de cercetări...

Warner se întoarse lângă scaun şi rămase în picioare, scrutându-l pe Mark, dar privirea lui mărturisea doar curiozitate şi iritarea că n-a aflat mai mult, ca de altfel şi întrebările febrile, şi umbletul fără astâmpăr prin cameră; Gregor nu-i mai descoperi în ochi ironia, nici suficienţa din trecut.

—Şi m-ai silit să-ţi aranjez transferul, deşi, mai mult decât dumneata, n-avusesem habar de toate câte mi le spui.

—Mi-aţi cerut să verific la computer corectitudinea analizei de la *Chemical*. Eram convins că după asta o să mă puneţi să reconstitui...

—Prostii! aruncă tânărul, lovind înciudat în spătarul scaunului. Va să zică, mi-e dat să nu pot afla de la nimeni ordinea de prioritate în cercetarea asta blestemată! Sau măcar drumul lui Sorensen, teoretic, speculativ, cum o fi fost. Mark, juri că n-ai uitat niciun amănunt?

—N-aveam ce uita, credeți-mă! Să fi rămas vreun

rezultat concret de pe urma lui, vi se punea la dispoziţie. De vreme ce aveţi aceeaşi temă. Chiar dacă, mă rog, metodologiile sunt diferite.

—Poate cineva aşteaptă să mă înfund până la capăt in experienţe sterile, ca să nu mai am încotro.

—Ce vorbă-i asta? întrebă Gregor, liniştit. Adică...

—Sunt într-o situaţie idioată! Phil răsuci scaunul spre el şi se aşeză călare, cu braţele pe spătar şi obrajii rezemaţi în palme. Îmi merge deosebit de prost, mă învârtesc între un eşec şi altul.

Fostul asistent clătină din cap, şi mâinile, puse cuminte pe genunchi, începură să-i tremure. Tânărul îşi umplu paharul până sus, gata să verse băutura pe masă, apoi îi turnă şi lui. cu mai multă grijă.

—Glumiţi! repetă Mark, ca şi cum altceva nu mai ştia să spună.

—Nu pot arunca vina asupra nimănui. Aveam compoziţia unei formaţii genetice artificiale, foarte complexe, o aveam prin deducţie, nu mi se oferise prilejul s-o verific experimental. Rodul a cincisprezece ani de muncă îndârjită până la silnicie. Acuma am obţinut, în fine, această faimoasă formaţie. E un spanac. Un hibrid inert, fără putere de reacţie. Organismul o izolează şi o elimină mai simplu decât pe o biată bacterie, nici măcar nu se osteneşte să o descompună. De două luni, de când am sintetizat-o mă chinui să-i dau viaţă şi s-o impun celor câteva animale de experienţă pe care am lucrat în vremea asta. Aiurea! Efect de injecţie cu apă distilată.

—Şi ce rol ar fi trebuit să aibă? întrebă Mark, cu jumătate de glas.

Phil îşi goli paharul, cu înghiţituri mici, congestionându-se din pricina tăriei alcoolului, dar nu-şi îngădui să răsufle, de parcă astfel s-ar fi pedepsit.

—Păi, odată ajunsă la creier, dezvolta o reacţie generalizată, de pe urma căreia sistemul neurovegetativ ajungea atât de puternic, încât dirija toate procesele fiziologice mai grozav decât un şef de orchestră genial. Nicio perturbaţie, fie provocată de viruşi, fie de origine glandulară sau de orice alte origini mai pofteşti n-ar fi fost suficient de tare încât să strice armonia desăvârşită a metabolismului.

—E un delir! mormăi Gregor.

—Un vis.

Warner se grizase uşor, cu lipsa de rezistenţă a unui copilandru. Nici el nu mai ştia cât simulează şi cât s-a lăsat prins cu adevărat în labirintul plin de fundături şi întoarceri neaşteptate al acestei discuţii.

—Panaceul universal! continuă Mark. Imunizarea totală şi nelimitată. Sunteţi un...

—Nimeni. Idei ca asta au avut sute de geneticieni. Chiar şeful dumitale. Mare scofală! Eficienţa e totul. La eficienţă, nu trec de nota zero. Mai departe poţi să-mi spui ce e de făcut? Ce s-a ales de ambiţia lui Sorensen?

—Aţi fi fost o echipă ideală dumneavoastră şi el. Exact oamenii potriviţi pentru o asemenea treabă. Când mă gândesc că puteaţi veni la noi cu un an în urmă! Ce-ar mai fi ieşit!...

—Nu zău! se împotrivi Phil. Dumneata crezi că te-am tras de limbă fiindcă am vreo nevoie de secretele lui? Adică îi cer ajutorul, aşa, post-mortem? N-ai niciun haz, dragul meu!

—A fost numai o părere! se apără Gregor şi reveni pentru o clipă la umilinţa de odinioară, ascunzându-se sub ea ca o broască sub carapace.

—Hai, lasă! exclamă tânărul, cu un soi de generozitate deplasată. Am înţeles greşit amândoi, vorbeam despre alt-

ceva fiecare. Dintr-un singur punct de vedere mă interesa descoperirea voastră: ca să nu vă încalc, din ignoranţă, teritoriul. Şi aşa mă descurc mizerabil în toate intrigile din jur, nu-mi mai trebuie în ruptul capului şi o acuzaţie de furt.

Mark îşi înfundă mâinile în buzunare, să le mascheze tremurul, dar îndată le scoase şi le duse la spate, ca un şcolar, sau ca un deţinut învăţat cu disciplina, socotind că atitudinea dinainte friza impertinenţa.

—Mă copleşiţi cu atâtea mărturisiri, spuse apoi, ca o scuză. Pur şi simplu nu ştiu... nu ştiu cum aş face...

—Ascultă-mă numai! îl rugă Phil, şi ochii îi străluceau din cauza băuturii sau poate a acestui copleşitor îndemn spre confesiune, atât de neaşteptat încât încă îl derula, care îşi găsise în alcool şi în dorinţa de prefăcătorie o scuză, dincolo de raţiune şi care trecea astfel, eliberat, peste ultimele bariere ale reţinerii. Cred, privind în urmă, că avusesem un fel de plan de bătaie, unde intra, ca o etapă, victoria asupra lui *Chemical*, dar a cărui cheie era materializarea acelei nenorocite formaţii genetice. Am trăit cu ideea că ţin în vârful degetelor remediul împotriva tuturor necazurilor lumii, că sunt apostolul celui mai teribil eveniment pentru specia omenească de la descoperirea focului încoace.

—Mult mai important, zise Mark, nu e nevoie de prea multă filozofie ca să-ţi dai seama. Mai important decât vă închipuiţi...

Se ridică domol de pe scaun şi păşi fără ţintă până în mijlocul camerei, îşi privi mâinile scăpate de sub control, parcă mirându-se că le vede, apoi îşi strânse palmele la subţiori, dar tremurul se transmise coatelor şi-l făcu să se înfioare, să i se aspească pielea colindată de frisoane. Trecu de cealaltă parte a mesei, cu spatele în lumină; Phil se uita după el cu pleoapele mijite, îi urmărea anevoie mişcările încete, lipsite de finalitate, care din cauza asta îi

cereau un efort de atenţie.

—Împlinirea minunii era numai o problemă de timp, aşa că treceam prin viaţă fără să-mi pese de nimic. Eram sigur că nu mai pot pierde. Îţi aminteşti o discuţie a noastră? Dumneata încercai să mă aduci cu picioarele pe pământ, eu o ţineam pe-a mea. Succesul îmi suna în buzunare ca un pumn de monezi, ajungea să-l scot şi să-l risipesc deasupra omenirii ameţite de recunoştinţă. Singurele îndoieli care m-au încercat nu ţineau în niciun caz de formula genetică: m-am temut, până să încep experimentul, că nu mai am puterea de muncă din tinereţe şi la un moment dat va trebui să-mi dau lucrările pe mâna altora.

Mark îşi dezveli dinţii într-un surâs.

—Se vede că nu vă place amestecul străinilor.

—Nu mă înţelege iar greşit! se grăbi Warner să-l întrerupă. N-am nevoie de bani. M-am învăţat, să mă folosesc de obiecte fără să le consider ale mele. Şi casa unde stau, până şi hainele, pe care ştii bine că le schimbăm zilnic la *Thunderbind*, ca să fie dezinfectate, sunt nişte mijloace din care ne asigură existenţa, nu ajung la zonele ei esenţiale. Dumneata singur spui că nu te deranjează condiţiile modeste de aici.

—Atunci renumele, spuse Gregor. Titlul de salvator al oraşului vă făcea plăcere, nu contestaţi.

—Renumele, poate! Nu atât recunoaşterea de către alţii, ci un examen pe care ţin să-l trec cu bine în faţa mea. Conştiinţa faptului că eşti în stare de un lucru, asta nu vine decât obţinând lucrul acela, cu mijloacele şi puterile tale. Da… Mă abat de la subiect.

—Înseamnă că nu sunteţi un strateg prea bun. N-aţi inclus în calcul înfrângerea.

—M-am lăsat prins în vorbe şi manevre de toate soiurile, ca într-o plasă. Ştiind de ele, dar fără să le dau importanţă,

pentru că, după primele reuşite, aveau să cadă de la sine, ca nişte scorii inutile, cum şi sunt de fapt.

Învăluit în lumina ferestrei ca într-o mantie protectoare, care îi ascundea propriile reacţii, Gregor îşi studia oaspetele cu atenţie, ca pe un straniu exponat de muzeu, profita de mărturisirile lui, din pricina cărora acesta rămăsese descoperit, îi cântărea fiece gest — şi era imposibil de spus dacă în privirile lui nu se amestecau puţină compătimire maliţioasă şi puţină ranchiună adunate de pe urma conflictelor lor mai vechi.

—Vă trebuie, înainte de orice, o victorie.

—Unde o găsesc? Mi s-au dat o armată de oameni de ştiinţă, un vagon de compuşi organici complecşi şi o menajerie de cobai. Mi se aşteaptă ordinele. Ce să ordon? Am vrut să pun la cale o lovitură de teatru, să livrez statului major formula magică şi să-l las s-o experimenteze cum va vrea, s-o valorifice pe toate căile. Acum sunt complexat de cunoştinţele lor de specialişti, va trebui să încep prin a analiza cu ei de ce formula magică nu funcţionează şi ştiu bine că îi vor descoperi cincisprezece erori de concepţie, câte una pentru fiecare an irosit din viaţa mea. Şi odată compromisă ideea, ca şi în cazul lui Sorensen, cine se va opune la îngroparea ei pentru lungă vreme de aici înainte? Când şi aşa ar fi lovit în interesele atâtora?

Gregor tăcu şi-şi plecă ochii. În cameră se aşternu liniştea, şi de afară se auzi, ca un murmur, zgomotul maşinii lui Joël — poliţistul pornise motorul, să se mai încălzească. Phil ridică sticla, să-şi toarne din nou, dar la jumătatea gestului se răzgândi si o puse la loc. Îşi trecu degetele prin păr, se încheie la haină. Aştepta, fără să ştie ce anume sau abia în minutul acela realiză aşteptarea, odată cu inutilitatea ei. Mişcă din umeri, ca o scuză, şi se pregăti să-şi ia rămas bun. Mark îi surprinse gesturile şi îl

privi pe sub sprâncene.

—Aveţi vreun cibernetician în echipă? întrebă cu alt ton.

—Doi, răspunse mecanic Phil.

—Atunci folosiţi computerul.

Era un foarte bizar ton ele poruncă, deşi vorbele ieşeau leneş din gura lui Mark, cu ezitări şi pauze, de parcă laborantul căuta greoi câteva fraze încurajatoare, înaintea despărţirii.

—La ce să-l folosesc?

—La tot ce vreţi să faceţi. E o metodă eficientă, incontestabil. Poate chiar îi încredinţaţi unele lucrări. Nu! (Gregor preîntâmpină împotrivirea lui Phil, ridicând mâinile în semn de apărare.) Vă garantez că Sorensen n-a preconizat o asemenea formulă. Puneţi-vă specialiştii să alcătuiască un program de manipulare a aparaturii din laborator, incluzând, desigur, avizarea prealabilă a fiecărei operaţii şi raportarea ulterioară a rezultatelor.

Warner deveni suspicios, ca şi când ar fi simţit o capcană.

—Şi ce câştig?

—Timp. Deocamdată, asta e mişcarea de primă urgenţă. Vă trebuie timp pentru calcularea următoarelor mişcări.

—Mă obligi s-o iau pe urmele lui.

—Nici vorbă! Veţi crea impresia că vă organizaţi munca după criterii ştiinţifice şi oricum vă va prinde bine mai târziu. Doar n-o să abandonaţi definitiv computerul, numai din cauza unei umbre. Ar fi absurd.

—Vino înapoi, Gregor! exclamă tânărul pe neaşteptate. Îţi redau postul de asistent, te scutesc de orice justificare sau explicaţie faţă de ceilalţi.

Mark îşi clătină capul.

—Nu ne înţelegem, domnule Warner! Abia vă mulţumeam pentru binefacerea de a mă fi lăsat să fug.

—Ascultă, nu te ispitesc cu recompense, nu înseamnă nimic, ştiu, avem amândoi aceleaşi vederi. Îţi ofer să lucrezi cu mine şi asta înseamnă totul.

—Nu mă interesează decât să încetez să exist, fără să-mi pun capăt zilelor.

—O dorinţă macabră.

—Este ecuaţia mea nedeterminată. Aş vrea să mă socotiţi prietenul dumneavoastră. Să mă vizitaţi din când în când. Facem o convenţie?

—Care?

—Îmi dau seama că sunt singurul om căruia v-aţi destăinuit. Presupun că o slăbiciune...

—M-am îmbătat şi mi-am pierdut controlul.

Laborantul râse tăcut, dar nu-şi descreţi fruntea. Ochii îi ardeau, încruntaţi, gânditori. Condusese încă de la început discuţia, o stăpânise, de parcă ar fi repetat toate replicile în minte, cu mult înaintea apariţiei lui Phil şi ar fi prevăzut desfăşurarea ei şi deznodământul.

—Într-un singur fel vă pot mulţumi pentru bunăvoinţa de altădată şi pentru încredere. Veniţi să stăm de vorbă, dar numai dacă aveţi necazuri. Eu n-am să vă bârfesc, nici n-o să împrăştii zvonuri pe seama dumneavoastră — sunt un proscris terorizat de represalii. Dar de ceilalţi e bine să vă ascundeţi, de absolut toţi. El n-a făcut-o.

—Bun, încercă tânărul o glumă, şi când lucrurile îmi vor merge ca pe roate?

—Amintiţi-vă că sunt un laş, un suflet mic şi un narcoman; viciul ăsta rămâne o ameninţare veşnică pentru cei care l-au practicat odată. Şi, ca să nu vă încerce regretul, să mai ştiţi că nu vă iubesc, deşi am multă stimă faţă de dumneavoastră şi vă port o mare recunoştinţă.

—Mda! mormăi Phil, nedumerit de acest lung, întortocheat şi — avea senzaţia — pe alocuri înşelător

schimb de cuvinte. Eşti enigmatic, ai învăţat-o de la Sorensen?

—Asta, domnule Warner, e faţa nemachiată a înfrângerii. Vă doresc să n-o vedeţi decât la mine. Şi oboseala, care mă împiedică să vă mai explic de ce vorbesc aşa şi nu altfel.

Patetismul lui înclina vădit spre ridicol, prea vădit ca să fi fost sincer până la capăt. Warner îi întinse mâna şi, în răstimpul scurtei atingeri, îi simţi degetele încă tremurând.

—Unde l-ai văzut ultima oară pe Graham Linden? întrebă din uşă.

—Pe cine? Iertaţi-mă, n-am fost atent.

—Graham Linden, ziaristul.

—Dar nu-l cunosc personal. Numai din ce scrie.

—Atunci spune-mi un cuvânt despre Carmichael.

Gregor, surprins, făcu ochii mari şi, cu un reflex spontan, deschise gura să vorbească, dar tot atunci se stăpâni, muşcându-şi buzele. Phil trecu pragul, fără să se mai întoarcă.

8

—Ascultă, Mad, n-ar fi timpul să te instalezi de-a binelea aici?

—Nu pricep aluzia.

—Şi eu nu pricep de ce te eschivezi. Nu vrei să ieşi nicăieri cu mine, vii parcă pe ascuns, nu stai mai mult de câteva ceasuri, nu ţi-ai adus nimic de-al tău, veşnic eşti în trecere, permanentizezi o situaţie incertă. Şi găseşti că-i firesc să nu ne vedem zile de-a rândul, ca şi cum n-ai şti câtă nevoie am de prezenţa ta.

—Cam devreme ai început cu reproşurile, nu ţi se pare?

Era într-o dispoziţie excelentă.

—Râzi, şi eu vorbesc foarte serios!

—Nu-ţi stă bine seriozitatea asta, tinere!

—Am un nume: Philip Warner. Nu e cel mai frumos din câte există, dar serveşte la identificare. Şi dacă nu-ţi place chiar deloc, dă-mi altul, nu mă supăr.

—Nu mai spune! se amuză Mad. Asta îmi aduce aminte de apelul de seară din cazărmi. Apropo, care ţi-e iniţiala tatălui?

—Bună! Să râd şi eu?

—Nu fi urâcios! Chiar nu înţelegi de glumă? În loc să vezi că aştept cu atâta nerăbdare să ne întâlnim....

—A fost un răspuns, da?

—Chiar vrei să ne certăm? Te previn că o să ai de pierdut. S-a întâmplat o dată şi n-a ieşit bine.

—E cazul să-ţi cer scuze!

—În locul tău, m-aş grăbi cu ele. Uiţi nişte lucruri despre care am mai vorbit, şi degeaba. Hai să judecăm realist. Importantă e numai descoperirea ta şi, dacă ar trebui să alegi între ea şi mine, e limpede ce opţiune ai face. Din păcate, nu putem sta alături, n-ai nici timp, nici energie pentru amândouă. Eu ştiu să rămân la locul meu, să nu mă amestec mai mult decât socotesc că-ţi e necesar şi, drept recunoştinţă, tu te agăţi de fleacuri. Ce câştigi dacă ne căsătorim? Obligaţia de a intra în viaţa mondenă, ca să-ţi iroseşti patru seri din cinci cu vizite, iar în seara când stăm acasă să te simţi stânjenit că mă plictisesc? Şi ieşind în lume, cum pretinzi, vrei să se comenteze că te afişezi cu o oarecare şi să începi să fii evitat de snobii oraşului? Nu mă întrerupe! Interesul tău e să-ţi păstrezi prestigiul şi să dai cât mai puţine prilejuri de a fi lovit. Până termini lucrările de la institut. Pe urmă, îţi stau la dispoziţie: du-mă la primărie, la recepţii şi oriunde pofteşti. Dacă o să mai accepţi să te cobori până la mine, dat asta-i altă poveste!

—Excelentă analiză a situaţiei!

—Mulţumeşte-te deocamdată cu ce ai, este exact ce-ţi trebuie. Şi lasă-mă să-ţi ofer eu toate astea, e nedelicat să mi le ceri, în asemenea condiţii nu mai am nicio bucurie să continui.

—Mă pui la zid...

—Mă necăjeşti, din cauze pe care nu le cunosc. Te rog să te gândeşti singur, mai târziu, cu mintea limpede, şi o să te convingi că-ţi vreau binele. Şi te mai rog ceva: nu mai aborda subiectul până ce nu finalizezi descoperirea.

—De fapt, când eşti tu cea adevărată?

—Ghiceşte! Misterul feminin...

—La tine ajunge imprevizibil.

—Singurul mijloc de a ţine piept gloriei tale. Şi acuma să vorbim despre altceva.

El se ridică într-un cot şi aprinse lumina. Mad clipi şi se ascunse în umbra abajurului. Pieptănătura îi rămăsese intactă, niciun fir clintit de la locul lui; nu suferea ca Phil să-i mângâie părul, tresărea, ferindu-se cu ostentaţie la orice atingere întâmplătoare.

—Nu găsesc subiecte, zise el şi scoase ţigările din sertarul noptierei. Doar dacă suporţi să improvizez.

—Suport, am început să mă obişnuiesc.

Phil trase adânc în piept câteva fumuri. I-ar fi prins bine lecţia învăţată de la Simon Crane, dar ştia că nu-i aplicabilă totdeauna, şi mai cu seamă nu te poţi preface faţă de tine însuţi.

—Mi s-a întâmplat, de când sunt aici, să mă întâlnesc în două rânduri cu un vagabond, în împrejurări identice: eu într-o maşină, gonind cu optzeci de mile pe oră, el în-cremenit în mijlocul şoselei şi nereuşind sau nevrând să se dea la o parte. Accidentul părea de neînlăturat.

—Bizar început!

—Evident, între mine şi el nu se putea stabili niciun alt fel de legătură. Fiecare, în afara acelei situaţii, eram probabil nişte oameni ca toţi ceilalţi, cu necazurile noastre obişnuite — dar toate astea deveneau elemente inoperante la locul şi în timpul întâlnirii, unde ni se juca, pe o singură carte, existenţa însăşi. Iar dacă se punea problema să scape unul singur, cine să fi fost judecătorul imparţial care să facă alegerea cea mai nimerită şi apoi să fie sigur că nu a nedreptăţit pe niciunul dintre noi? Nu vorbesc despre cine era cel mai puternic, rolul acela îl jucam eu, dar puterea e şi ea un lucru foarte relativ.

—Şi cum aţi depăşit conflictul?

—Printr-un artificiu care mi-a dat câştig de cauză, cum e şi firesc, dar n-a rezolvat contradicţia. Deşi aveam avantajul maşinii şi al poziţiei superioare, eram totuşi în mers, deci cu posibilităţile de manevră limitate. Adevărata opţiune îi revenea vagabondului, el mă putea face să alunec de pe şosea, în timpul unei tentative de a-l ocoli, îmi putea lăsa cale liberă ori, stând pe loc, ne putea ucide pe amândoi.

—Ce vrea să însemne povestea asta?

—Prima dată a intervenit unul din poliţişti, care l-a măturat de pe drum, din goana limuzinei. A doua oară, am ajuns să frânez — a fost un miracol, mă pierdusem de-a binelea. Mă întreb şi acum ce ar fi ales el în cele din urmă, nefiind deloc judecătorul insensibil la motivaţii personale, ci parte direct implicată în cauză. Dacă era, pur şi simplu, un sinucigaş? M-ar fi transformat în asasin din imprudenţă, fără să fiu cu nimic vinovat. Se poate şi asta, e o temă de meditaţie, deşi inutilizabilă. Culmea, nefericitul pretindea că m-ar fi aşteptat anume ca să mă prevină de nu ştiu ce greşeli care m-ar pândi. Înţelegi cum se leagă lucrurile? El — o conştiinţă frământată, eu — un ucigaş nelegiuit, iar miza întâmplării — o binefacere hărăzită tot mie. Sărmanul

nebun!

—Nu înţeleg chiar deloc.

—Şi eu sunt pe drumul mare şi constat că aleargă pe urma mea un intrus, cu o maşinărie ca un tăvălug. Sunt în pragul unei hotărâri. Am toate alternativele la îndemână. Să-l arunc în nefiinţă, deşi nu l-am văzut niciodată, şi vieţile noastre nu se întretaie altfel decât în acest punct, întâmplător pentru amândoi. Să mă dau la o parte, cu rapiditatea şi premoniţiunea necesare, ca să previn eventuala lui manevră în aceeaşi direcţie. Sau, în fine, să aştept ciocnirea care ne va pulveriza în egală măsură. Încă nu ştiu nu cum ar fi mai corect să procedez, ci mai folositor. Experienţa cu vagabondul e nesemnificativă, fiindcă, în ciuda strădaniilor lui demne de laudă, s-a întrerupt înainte de a fi căpătat un sens. Sunt foarte sigur, însă, că omul care-mi vine pe urme nu se va opri la timp pentru evitarea coliziunii; în general nu se poate opri, n-a aflat de existenţa mea. Ce părere ai?

—Acum faci tu pe misteriosul.

—Sunt înconjurat de ciudăţenii şi nu văd decât o cale de scăpare: să-mi finalizez descoperirea. Dă-mi o povaţă, ai datele problemei.

Termină de fumat ţigara. O strivi în scrumieră. De pe hol răsunară bătăile încete ale unei pendule cu greutăţi, o piesă veche, culeasă de Sorensen de la vreun anticar de lux.

—Alege varianta cea mai puţin periculoasă pentru amândoi, replică Mad într-un târziu.

—Adică să mă dau la o parte?

—Cine s-a luat după tine? Mitchell?

—Unul mult mai puternic. Mă dau la o parte şi nu mai pot reveni pe şosea. Mă sacrific în favoarea lui — dar eu n-am dreptul la existenţă, ca şi el? La a doua întâlnire cu

vagabondul, după ce oprisem maşina, un poliţist din escorta mea, plin de aroganţa celui mai tare, l-a bătut pe nefericit la sânge. N-am poftă să mă las molestat de oamenii urmăritorului. În faţa morţii, suntem absolut egali şi nu e firesc ca mărinimia să-mi fie plătită eu lovituri. Ar mai fi amănuntul că acest Carmichael — e numele îngerului meu păzitor în zdrenţe — ca şi mine, are în spate, după cum mi se pare, nişte gardieni; în cazul lui, poate, doi-trei poliţişti de la moravuri, sau poate cu totul alt soi de indivizi, la care e mai cuminte să nici nu te gândeşti şi care, aparent, îl lasă în voia lui; dar îndată ce insul face un pas alături, îşi dau colţii la iveală. Asta vrea să spună că şi libertatea mea de acţiune e relativă, sunt nevoit să mă înscriu pe un culoar de alergare — larg, totuşi cu demarcaţii precise.

—Îţi plac şaradele, ce mai, te crezi plin de farmec aşa, înconjurat de taine.

—Tu judecă problema în termenii ăştia, dacă poţi!

—Mi-aş arunca în aer urmăritorul, cu oamenii lui şi cu gardienii mei cu tot.

—Răpindu-i dreptul la viaţă, nu? Problema e aceeaşi, numai termenii se inversează.

—În ce fel de încurcătură ai intrat? izbucni Mad, neliniştită.

—Lucrez mai departe la descoperirea pe care o ştii. Te întreb despre metode; în împrejurările de faţă, pot deveni hotărâtoare. Sunt nevoit să mă grăbesc, şi am nevoie de izbândă ca de aer. Până şi tu mă împingi...

—Spre binele tău.

—Evident! Aşa că m-aş gândi să aleg a treia alternativă. Îmi unesc forţele cu urmăritorul şi dispar odată cu el. Altfel nu pot păstra şoseaua. Şi cum aş fi vrut să am linişte! Doar atâta ceream în schimbul descoperirii, să rămân eu însumi

şi... Ajungi să crezi în predestinare.

—Pentru Dumnezeu, vorbeşte lămurit, nu te mai încurca în şarade!

—Prefă-te că nu observi şi rămânem în limitele normalului. Povestea asta nu-mi schimbă dragostea. Sper că nici pe a ta.

—Ai încăput pe mâna cine ştie cui, exact cum mă temusem.

—Jocul mă depăşeşte deocamdată, m-a luat prin surprindere. Mă leagă de indivizi pe care aş vrea din tot sufletul să-i ignor, să-i ocolesc, să-i las in lumea lor de umbre...

—Şi pe urmă cum o să fie? De ce trebuie să dispari?

—Ei, nu mă ameninţă chiar un accident de automobil! Voi rămâne în viaţă. Pentru noi doi nimic altceva nu e important. De acord?

9

—Luaţi loc! îl invită „patronul”, cu un gest lipsit de bunăvoinţă. Mă aşteptam, domnule Warner, să fiu anunţat din timp că operaţi schimbări în program.

Phil se aşeză pe un colţ de fotoliu, amintindu-şi atitudinea deliberat umilă a lui Mark Gregor şi-şi corectă îndată poziţia, cu un fel de revoltă spontană.

—V-am scris despre asta în raportul săptămânal.

—Aţi luat o decizie cel puţin surprinzătoare, în contradicţie cu expunerea de motive pe temeiul căreia vi s-a permis deschiderea cercetărilor. Vreau să ne lămurim.

—Există neclarităţi în text?

Oliver Boyne se foi în scaunul lui impozant. Privea în jos şi pe faţa prelungă si smeadă muşchii maxilarelor i se

încordau fără astâmpăr.

—Probabil de la bun început n-aţi înţeles relaţiile dintre noi. Trebuie să vă fie limpede că aveaţi obligaţia colaborării cu mine, aşa cum prevede statutul de independenţă pe care vi l-am acordat. Nu să-mi aduceţi la cunoştinţă măsuri deja puse în practică...

—V-aş ruga, domnule Boyne, să fiţi ceva mai explicit.

Tonul lui Phil era politicos, dar plin de răceală, din care pricină părea obraznic.

—E de prisos să detaliem lucrurile, răspunse „patronul”, şi vocea i se alterase imperceptibil. Amănuntele ţin de munca dumneavoastră şi cad în răspunderea dumneavoastră. Cu mine discutaţi numai despre procedură în general.

—După câte ştiu, colaborarea presupune reciprocitate, indiferent de raporturile ierarhice.

—Unde vreţi să ajungeţi?

—Prin protocolul de stabilire a independenţei, v-aţi obligat să-mi puneţi la dispoziţie orice material existent în institut cu privire la tema abordată de mine. Unde sunt rezultatele cercetării lui Sorensen?

Boyne se aşteptase la întrebare, era evident după lipsa reacţiei.

—Ce a cercetat Sorensen? ripostă, plin de siguranţă. Ar fi bine, domnule Warner, să vă revizuiţi armele înainte de a porni la atac.

—Dumneavoastră vorbeaţi despre colaborare şi mi-am permis s-o iau în serios.

—Vă previn că nu acesta e subiectul discuţiei. Dar, ca să încheiem capitolul, vă răspund că aveţi la dispoziţie tot materialul existent la institut cu privire la tema abordată de dumneavoastră. Dacă descoperiţi o singură filă a vreunei lucrări pe care v-aş fi ascuns-o, sunteţi dator s-o prezentaţi

consiliului de administraţie.

Duritatea schimbului de cuvinte îl ajuta pe Phil să-şi regăsească vechiul aplomb, iar în privirea semeaţă aţintită asupra lui, Boyne ar fi putut descoperi, cu puţin fler, o ciudată umbră de recunoştinţă.

—Mi-am dat seama, încă de la primele întâlniri, că nu mă agreaţi din cale afară, dar asta...

—Să lăsăm deoparte relaţiile particulare!

—... dar asta n-ar trebui să ne împiedice să fim fair-play. Toată lumea ştie că Sorensen lucra, cu aprobarea dumneavoastră neoficială, la un program care înscrisese, ca latură aplicativă, tema mea de cercetare. Se mai ştie şi că, în urma poveştii din primăvara anului trecut, poziţia dumneavoastră la *Thunderbird* n-a ieşit tocmai întărită. Eu vă înţeleg resentimentele, dovadă că nici nu mă gândeam să vă provoc la o asemenea discuţie. Înţeleg şi de ce v-aţi opus să intre în lucru tema asta, şi de ce a fost nevoie să vă forţez mâna, să vă smulg aprobarea. Dar, tocmai, lăsaţi deoparte reacţiile personale şi puneţi-vă în locul meu: pentru mine nu mai există cale de întoarcere, sunt cu mult mai interesat de reuşită decât dumneavoastră; îmi lipseşte, printre altele, acoperirea consiliului de administraţie, care vă scoate din cauză în eventualitatea unui eşec. Spre deosebire de eşecul cu Sorensen.

„Patronul” ascultă răbdător vorbele spuse pe nerăsuflate de Warner, sau mai exact îl lăsă pe acesta să termine, fără să pară că a înregistrat vreun cuvânt. Continua să se uite în jos şi să strângă din măsele, cum făcea în timpul oricărei convorbiri. Doar la sfârşit ridică din umeri, ca pentru a alunga o muscă oprită din zborul ei zgomotos.

—Îmi daţi voie să revin la subiect? întrebă, şi vocea îi era din nou cea obişnuită, fără nicio schimbare de ton.

Phil şovăi o clipă, derutat de inerţia lui.

—Care e subiectul, vă rog?

—Îl repet, cu o condiţie: să nu luaţi de la început divagaţiile. Cadrul acestei întrevederi e strict oficial, aprecierile dumneavoastră tendenţioase l-au depăşit în mod regretabil. Aşadar, de ce aţi intervenit în programul de cercetare, neavând acordul meu?

—Nu consider că prin a da în grija computerului manipularea aparaturii de laborator se modifică programul. Chiar dacă — mă întorc puţin la aprecierile mele tendenţioase — chiar dacă vi se pare că o astfel de măsură exploatează întrucâtva căutările lui Sorensen. Vă asigur însă că nu e nicio legătură între una şi alta, am verificat cu toată atenţia acest aspect. Desigur, sub rezerva seriozităţii sursei de informare.

Oliver Boyne încetă deodată să-şi mai macine dinţii, şi un surâs îi strâmbă colţul buzelor.

—S-ar zice că v-aţi pierdut încrederea în laboranţi.

—Îi scutesc de munca mecanică şi îi determin să se concentreze asupra celei de concepţie.

—Cunosc avantajele automatizării.

—Dar nu o aplicaţi.

—N-am socotit că e util, în raport cu fragilitatea materialului genetic şi cu minuţia lucrărilor. Poate deschideţi dumneavoastră o eră nouă în domeniu.

Phil înregistra ironia ca pe un răspuns la insolenţa lui şi o înscrise în atmosfera generală a discuţiei.

—Ciberneticienii mei au şi elaborat un program. E nevoie de avizul consiliului?

—Nu! declară Boyne, cu toată seriozitatea.

Tânărul clipi repede, să-şi ascundă licărul de triumf din priviri.

—În cazul acesta, vă cer permisiunea să mă retrag. Din punctul meu ele vedere, explicaţiile sunt încheiate.

—Domnule Warner, v-am oferit, printr-o întâlnire fără martori, prilejul de a mă lămuri sincer asupra intenţiilor dumneavoastră şi eram convins că veţi aprecia delicateţea, să spunem, cu care încerc să rezolv problemele. Regret că n-aţi înţeles, dacă e, într-adevăr, lipsă de înţelegere. Agresivitatea şi divagaţiile nu-mi distrag atenţia, e bine să reţineţi asta, pentru viitor.

Phil se ridicase pe jumătate, iar cuvintele „patronului” îl făcură să încremenească în poziţia aceea caraghioasă.

—Nu... bâigui. Nu ştiu ce...

—E prematur să vă retrageţi. În interesul dumneavoastră.

—Păi nu s-a...

—Din punctul meu de vedere, nu!

Tânărul se lăsă înapoi, cu senzaţia că se află deasupra unui gol. „Patronul” jucase cu o viclenie de pisică, dar el, Warner, nu era câinele, cum singur îşi închipuise, ci numai un şoarece lăsat să zburde înainte de a fi încolţit.

—O luăm de la început?

—De data asta, la obiect. Va să zică, aveam garanţia dumneavoastră că veţi obţine în timp record formaţiunea genetică artificială care e piatra unghiulară, nu?, cheia de boltă a programului de cercetare propus. La un moment dat, afirmaseși chiar că aţi materializat-o. Există rapoartele oficiale. Şi acum? Ce se întâmplă?

—O verific. Atâta tot.

Îşi dădea seama că se lasă dus de inerţie şi că devine penibil, ca un copil care continuă să mintă, în speranţa că îi vor fi crezute şi minciunile dinainte. Dar toată discuţia fusese o capcană. Încă din pornire; el intrase în cabinet cu intenţia să se certe şi „patronul” îi oferise motivele s-o facă. Să schimbe dintr-o dată tonul, însemna o umilinţă nefolositoare.

—Verificarea a scos la iveală inconsistenţa proiectului dumneavoastră.

—Ce document înregistrează rezultatele?

—Ne-aţi pus în situaţia să vă acordăm credit… Aşa cum spuneaţi, aţi smuls aprobarea consiliului şi aţi angajat forţe şi mijloace foarte costisitoare, promiţând o revelaţie. Atitudine de… Atitudine de visător.

—Vă cer răgazul să finalizez verificarea, e dreptul meu. Aţi fost greşit informat şi nu ştiu de cine, pe baza unor elemente nesemnificative. Nu există niciun document oficial care să consemneze…

Plutea deasupra golului, încă mai plutea, cu speranţa absurdă a unui redresări, fiindcă şi prăbuşirea echivalează cu zborul câtă vreme nu te-ai zdrobit de pământ. E posibil să arunci peste bord mult lăudata, ireproşabila cinste pentru că, într-o derivă întâmplătoare, a devenit balast şi îţi îngreunează legănarea prin eter? „Domnule Boyne, ar fi cazul să zică, mai presus de acest posibil eşec sunt eu, Philip Warner, care am tăria să mă declar învins. Eu v-am propus calea de a ajunge să stăpânim mizeriile biologice ale oamenilor, o cale întrezărită numai, şi e de datoria mea să vă previn că am dat greş. Nimic mai simplu. Consecinţele de suportat le stabiliţi dumneavoastră, aşa e drept.”

—Asta e tot ce găsiţi să-mi spuneţi?

—Domnule Boyne, zise Phil, mai presus de noi amândoi stă această descoperire, în numele căreia am tăria de a vă cere să nu mă declaraţi învins. Eu v-am propus calea de a ajunge să stăpânim mizeriile biologice ale oamenilor, şi e de datoria mea să vă previn asupra consecinţelor de suportat dacă mă faceţi să dau greş. Nimic mai simplu.

O vrie ameţitoare, cu motorul oprit, şi un echilibru precar, în centrul unui curent de aer descendent. Până jos,

câteva minute de iluzii. Agonie lucidă. Obligaţia de a salva aparenţele.

„Patronul” se amuza ca de o anecdotă hazlie, dar avea decenţa să n-o arate, ceea ce, într-un fel, era cu atât mai jignitor.

—Ar fi fost bine să vă înregistrez declaraţiile.

—Sunt gata să le repet în faţa oricui.

—Nu-i nevoie de garanţii. Aveam în vedere neconcordanţa cu realitatea.

Un vis urât. care se încăpăţâna să nu se întrerupă. Phil sonda ieşirile posibile şi se lovea pretutindeni de fundături.

—În aceste condiţii, e de dorit…

—Să-mi înaintaţi un raport. Cât timp vă trebuie?

—Un raport? Despre ce?

—Cât timp vă trebuie?

—Trei săptămâni, cel puţin.

—Şase. În a şaptea, dispun o anchetă. Vor fi necazuri mari.

—Mă provocaţi. Primesc.

—Sigur că primiţi. E un răgaz pentru supravieţuire. O singură condiţie — corectitudinea. Şi o promisiune — ieşirea clin scenă cu discreţie, fiindcă, totuşi, ne-aţi adus unele servicii. De bună seamă, dacă nu aveţi până atunci o revenire spectaculoasă.

10

La bufet era animaţie şi gălăgie, ca întotdeauna la începutul pauzei; noii veniţi, majoritatea tineri, se zoreau să mănânce ca să mai prindă puţin timp şi pentru alte treburi. Conducerii i se rezervase o masă lungă, cu douăsprezece scaune — numită în jargonul locului „masa apostolilor” —

unde obişnuia să prânzească şi Phil, atunci când singurătatea salonului particular, din apartamentul lui de şef, ajungea de nesuportat.

Vremea se încălzise imprevizibil, deşi august era abia pe sfârşite. Cu o săptămână înainte, bântuise dinspre ocean o furtună pustiitoare, gonind din oraş grupurile de turişti întârziaţi care sperau să prindă ultimele răbufniri ale îngheţului, iar în urma ei apăruseră cele dintâi semne ale unei primăveri îndrăzneţe, hotărâtă să ia lumea în stăpânire dintr-o dată, fără să-i lase timp să se dezmeticească. Prin geamurile deschise, năvălea în sală aerul umed, plin de mirosuri, şi oamenii, încă neadaptaţi schimbării de anotimp, se agitau febril, vorbeau tare şi râdeau la orice fleac. Phil, care simţea şi el din plin, tensiunea trecerii la starea cea nouă, privea îngăduitor explozia de vitalitate a tinerilor, le urmărea chipurile proaspete, mersul grăbit, mişcările repezi ale mâinilor — tot atâtea semne ale bucuriei de a trăi, ale nevoii de descătuşare.

Era singur, ascuns după colţul draperiei pe care o impunea protocolul ca să izoleze vârfurile ierarhice de restul personalului. Colaboratorii apropiaţi îşi făcuseră un obicei din a-l evita, cu mai multă sau mai puţină discreţie, şi el le respecta reticenţele, din orgoliu, în bună măsură, dar şi pentru a se feri de informatorii lui Boyne.

Refuză delicatesele recomandate cu insistenţă de consilierul dietetician şi se mulţumi cu o gustare, aleasă fără discernământ. Mânca în silă, cu gândurile aiurea, dar deodată deveni atent. Un băiat şi o fată, aşezaţi la masa de dincolo de draperie, ridicaseră glasul. Discutau despre el, fără să bănuiască, probabil, că pot fi auziţi ori fără să le pese; până într-atât, îşi spuse singur, poziţia lui devenise nesigură la *Thunderbird*, în numai câteva luni.

—Înţelegi, zicea cu aprindere băiatul, nu-mi pasă dacă e

un sfânt ori un simplu negustor. Doar două lucruri sunt importante în situaţia lui: ce ştie şi ce poate face cu ce ştie. Când ai măsura exactă a amândurora şi nu contezi mai mult pe noroc, celelalte îţi vin de la sine — respectul echipei, uşurinţa de a sări obstacolele şi tot ce vrei.

—Eşti un prost! replică fata. E nevoie de credinţa tuturora în boss şi în programul lui. Altfel nu se poate. Scepticismul toceşte spiritul de observaţie, favorizează greşelile, aduce descurajare şi, cum ziceai, tot ce vrei.

—Sună frumos în teorie, surioară! Şi teribila formaţie genetică pe care o tot visăm arată splendid în hârtii, şi totuşi e imposibil de concretizat. Asta ce înseamnă? Sau că bossul nu ştia destul, şi a pornit experimentul la noroc, sau că n-a putut face nimic cu ce ştia, şi iar a pornit la noroc. De-acum înainte, spune-mi tot ce vrei despre farmecul lui personal şi despre puterea credinţei tale în el, asta n-o să-i ţină nimănui nici cald, nici rece.

—Ţi se pare, fiindcă nu vezi cum neîncrederea îl doboară.

—Nu, zău? Cere-i o dată o audienţă şi întreabă-l cât mai crede singur în „programul lui”. Parcă nu te plângi şi tu că ne dă numai dispoziţii contradictorii!

—N-are pe cine să se bizuie, ăsta-i motivul.

—Auzi, auzi! Atunci hai să-ţi spun ce-a făcut săptămâna trecută, dar ţine-te de scaun, să nu cazi pe jos de râs! Şeful nostru a fost la el, cu un dosar de cincizeci de file, în care îi argumentam sub toate aspectele că singura cale de a-şi salva pielea e să recurgă la sprijinul calculatoarelor. Prin modele matematice, pricepi cum? E nevoie, ce-i drept, de programe speciale, foarte complicate, poate chiar de un computer construit anume, cu nişte caracteristici mai deosebite; asta cere timp, fără îndoială, dar e o ieşire posibilă. Eram convinşi că mergem la sigur, cu atât mai

mult cu cât bossul ne-a şi cerut să trecem pe seama calculatorului manipularea aparaturii din laborator. I-am servit şi acolo o lucrare pe cinste...

—S-au terminat testările?

—Cu rezultate excelente. Cum zic, mergeam la sigur. Şi acum, vine bomba! Ne-a povestit şeful în amănunt, scenă antologică de comedie, merita s-o filmezi, nu alta. La auzul propunerii, omul s-a înverzit pe loc; s-a ridicat încetişor de pe scaun, parcă ar fi descoperit că stătuse pe o murdărie, şi-a tras pantalonii în sus — trebuia să vezi imitaţia şefului! — a dat târcoale mapei, a întins mâna, a scuturat-o în aer, şi-a dres glasul, s-a întors cu spatele. Îi venea ba să se repeadă la dosar, ba să-l arunce cât colo, îl trecuseră sudorile. A deschis un geam, s-a vârât sub perdele şi cu o voce cavernoasă a început o predică despre îngustimea de minte a ciberneticienilor, precaritatea soluţiei avansate fără consultarea lui, marele conducător, despre munca irosită în gol... Minuni de astea. Şeful, îl cunoşti ce sigur e şi stăpân pe el, nici n-a clipit. „Să vă las documentaţia, zice, cu aşa ceva nu vă întâlniţi în fiecare zi, merită măcar o privire.” „Domnule, răspunde bossul, dau telefon la divizia personal, s-o ataşeze la dosarul dumitale, pentru noile avansări. Cu altceva nu pot să te ajut. Şi, ţine minte, să fie ultima dumitale iniţiativă!”

—Mă înec de râs. ai avut dreptate! spuse dispreţuitoare fata.

—Trebuia să mă aştept! exclamă băiatul, cu acelaşi dispreţ: Nu degeaba se zvoneşte că eşti un indicator care arată în orice moment unde poate fi găsit bossul.

Nu era adevărat, protestă Phil în sinea lui, cu o împotrivire spontană, nu remarcase nicio fată ţinându-i-se pe urme.

—Eşti un prost, repetă ea, dar la tine se constată asta la

prima vedere, nu mai e nevoie de zvonuri. Un prost fericit.

—Fericit?

—Că poţi fi invidios pe un om cu care n-o să te compari nici când vei ajunge la bătrâneţe.

—Acum ai nimerit-o, bravo ţie! Cum să mă compar, dacă noi îl ajutăm să-şi ducă la capăt nefericita aia de găselniţă sau cel puţin s-o urnească de pe linia moartă unde tot el a împins-o, iar dumnealui, parcă pus de cineva să se saboteze singur, ne dă peste mână şi ne acuză de rea-voinţă? E limpede că nu mai crede în ea nici cât negru sub unghie! Se teme că, odată adusă în faza testării fiabilităţii, îşi va dovedi inconsistenţa şi îl va face de râs. Adică mai de râs ca acuma e greu să ajungă, deşi nu ştii de ce e în stare omul când îşi pune ceva în cap.

—Un singur lucru e regretabil, zise fata, că nu are ocazia să vă afle părerile. Sunteţi prea laşi să-l provocaţi la o discuţie deschisă. Vă socoteşte prieteni, vă aşteaptă colaborarea, şi voi îl detestaţi.

—Aşa! râse el. Atunci mărturiseşte-i tu credinţa. Organizăm şi o spovedanie? Dacă vrei, aranjez eu totul.

—M-ai dat gata, ce să-ţi spun! Îmi aduc aminte ce entuziast erai la venire, după ce bossul ne-a primit atât de grozav, făcându-ne din primul moment egalii lui. Parcă nu-l imitaţi niciunul în batjocură.

—Nu-i vina mea că a promis mai mult decât poate face.

—Mai rău e că nu se poate bizui pe voi. Orice soluţie ar găsi pentru finalizarea experienţei, n-o să vă aibă alături. Nici chiar adoptând soluţia voastră.

—Surioară, ai nimerit-o din nou, felicitări! Şeful ne-a declarat că o să-l boicoteze pe ţoale căile şi noi suntem gata să-l ascultăm, ca nişte subordonaţi model. Rămâne între noi sau nu rămâne, ce contează — şi celelalte sectoare îi pregătesc bossului aceeaşi lovitură. Ştiu sigur că

e pe cale să izbucnească un mic scandal; se face un document pentru consiliul de administraţie, despre boss: că are păreri preconcepute, că nu ne conduce cum trebuie, că e refractar la metodele noi de cercetare... Mă rog, tot tacâmul. Şi se dă ca exemplu studiul nostru, al ciberneticienilor. Lasă că nu-i strică omului o scuturătură! Măcar de-ar învăţa cum să se poarte ori ar învăţa numai meserie, dacă e prea bătrân ca să-şi schimbe firea.

Phil se ridică în grabă, ieşi prin coridorul rezervat conducerii şi alergă la birou, spre surprinderea oamenilor întâlniţi în drum, pe care îi dădu la o parte fără menajamente. Secretara schiţă un gest de reverenţă, el n-o luă în seamă, trecu printre uşile capitonate, le încuie în urma lui, se precipită spre telefon, din pricina febrilităţii scăpă jos aparatul şi abia atunci, descumpănit pentru o clipă. Îşi îngădui să răsufle. Timpul lui îşi alterase curgerea, se prăvălea înainte, cu forţa şi bruscheţea distrugătoare a unui tsunami — un val gigantic, alergând ca fulgerul pe suprafaţa indiferentă a timpului celorlalţi, să înconjoare planeta, şi el trebuia, cu preţul vieţii, să se menţină în ritmul demenţial al acestei formidabile descătuşări, era singura şansă de a mai smulge victoria, până ce lumea nu va apuca să observe şi să se împotrivească.

Îngenunche lângă telefon, formă numărul centralei şi ceru o legătură urgentă cu domnul Mark Gregor, laborant-supraveghetor la divizia doi. O sună pe secretară, dispuse să fie convocaţi şefii sectoarelor de concepţie, peste zece minute — fără trataţiile de protocol; scopul convocării va fi comunicat la sosire.

Puse aparatul la loc, intră în cabinetul de odihnă, se spălă şi-şi aranjă ţinuta, se strădui să-şi compună un aer politicos şi distant. La primul apel al telefonului, ridică receptorul.

— De unde vorbeşti, Gregor? întrebă autoritar. Bine, ascultă şi răspunde-mi numai dacă eşti sau nu de acord. Ne vedem astă-seară, dar nu la dumneata. Într-un loc care să nu bată la ochi, pentru liniştea dumitale. La intrarea în hipermagazin. Îţi convine? La şase şi jumătate. Un sfert de oră, nu mai mult. Îţi explic atunci. Te rog! Neapărat!

Închise. Îşi verifică nodul cravatei… Merse şi descuie uşile. Cei patru care aşteptau îi aruncară priviri nedumerite.

—Ceva urgent? se interesă într-o doară ciberneticianul-şef.

—Vă rog să poftiţi! îi invită el. Domnişoară, nicio legătură cu nimeni, dacă nu ţi-o cer personal. Da, şi mai am nevoie de nişte materiale, să mi se aducă înăuntru imediat ce vin.

Se aşeză în capul mesei de consiliu, aşteptând nerăbdător să ia loc şi ceilalţi. Îl sâcâia o ameţeală uşoară. Nervii, îşi spuse.

—Atât de urgent? comentă ciberneticianul.

—Încep cu dumneata, răspunse Phil, mi se pare că te-am luat de la lucru şi nu vreau să te reţin. Cere dosarele privind manipularea aparaturii de către computer şi modelarea matematică a formaţiei genetice. Ştii, cel despre care am vorbit sau mai exact n-am vorbit săptămâna trecută. Documentaţia integrală, da? Şi, te rog, de la telefonul din faţa dumitale.

Omul îşi ascunse uimirea printr-un zâmbet care lui Phil îi păru mai puţin stingherit şi mai mult batjocoritor; şeful diviziei se consolă cu gândul că, oricum, îl eliminase pe om de pe eşichier şi că, prin urmare, i se cuvine libertatea de a râde în linişte.

—Dar nu ştiu numărul! protestă el.

—Se întâmplă, admise Phil binevoitor, dorindu-şi să fi fost de faţă contele, să-i audă tonul replicii. Dar secretarele

n-au fost născocite degeaba. Domnişoară, se adresă apoi siluetei apărute lângă uşă, la ce număr răspunde cabinetul şefului de la sectorul cibernetică? Mulţumesc! Te rog, domnule! De la dumneavoastră, se întoarse spre ceilalţi, doresc situaţia de ultimă oră a stocurilor de material genetic, a celor de reactivi biochimici, stadiul noilor testări efectuate asupra formaţiei la care lucrăm şi rezultatele experienţelor pe animale. Tot acum şi tot prin telefoanele de aici.

Împinşi de reflexul disciplinei, cei trei se conformară, renunţând să pună întrebări. Phil se simţea iar stăpân pe evenimente; trăia, cu un început de plăcere aproape perversă, sentimentul devorant al puterii, triumful de a fi readus la ascultare, în câteva minute, posibili adversari. Cu atât mai preţioase, îi trecu prin minte şi insistă să şi-o repete — fiindcă avea nevoie de un anestezic tare, ca să-şi amorţească reacţiunile de împotrivire, conştiinţa că a fost încolţit, exasperarea şi ruşinea — poate cu atât mai preţioase când ţi-a trebuit prea multă vreme până să iei o decizie şi când îţi dai seama că totuşi vei izbuti să prinzi un moment prielnic, ultimul moment.

Şefii de sector aşezaseră receptoarele în furcă şi aşteptau. Patru copii cuminţi, sortiţi şi ei înşişi să joace de aici încolo exact acest rol, deşi avuseseră şansa de a intra în istorie. Vor rămâne nici măcar executanţi, ci doar supraveghetori de mașini, vor vedea împlinindu-se sub nasul lor formidabila descoperire a lui Phil, fără s-o poată atinge.

—Dacă-mi permiteţi... încercă asistentul, cu jumătate de voce. Ieri după-masă am pus în lucru variantele din seria o sută zece, cu stimulatori organici supraactivi, administraţi periodic în faza de incubaţie. Azi dimineaţă, la verificarea de control, s-a constatat o evoluţie relativ neobişnuită a

genelor tratate, comparativ cu lotul martor.

—Cât de relativ? întrebă Warner, fără prea mare interes; asemenea ştiri se dovediseră de fiecare dată înşelătoare.

—Am testat pe nevertebrate, prin sondaj. Reacţia a fost pozitivă. E drept, în proporţie de numai cincisprezece la sută, dar formaţia nu era stabilizată pe deplin. Comportamentul organismelor este însă foarte neobişnuit şi deocamdată indescifrabil. Par să fi apărut elemente noi.

—S-a consemnat în raport?

—Ca de obicei. Ar fi bine, eventual, să schimbăm mediul de cultură, tocmai dorisem să vă cer avizul.

—La ce v-aţi gândit?

—Să inoculăm formaţia noastră pe organisme superioare, îndată după încheierea mutaţiei, unificând deci mediul de cultură cu receptorul şi solicitând un singur proces de adaptare din partea mutantului. Să operăm pe mamifere, unde putem urmări cu mai mare precizie reacţia organismului. Am micşora astfel şi riscul erorilor de interpretare,

—Se poate, numai dacă îmi garantaţi stabilitatea formaţiei Altfel riscul va creste şi mai mult.

—Vechea alternativă! mormăi plictisit ciberneticianul.

—Exact! replică Phil. Mutantul nostru ori e stabil, dar inert, ori se activează cât de cât, dar în contact cu organismul receptor se transformă într-un virus banal.

—Poate că în noua variantă... încercă prevenitor asistentul.

—Mamiferele dispun de arme defensive prea puternice, nu e cazul să insistăm prematur. De altfel, foarte curând vom schimba radical întregul sistem de lucru. În câteva zile sau chiar mai devreme vă comunic noile decizii; până atunci, vă rog să daţi curs doar acelor experienţe aflate în plină desfăşurare — de pildă, cea cu biostimulatorii — şi să

respectaţi cu stricteţe tehnologiile.

Secretara, anunţându-şi apariţia printr-o sonerie cu timbru muzical, deschise uşa.

—Au sosit materialele.

—Mulţumesc pentru amabilitate, domnilor! spuse Warner şi se ridică. Încă ceva! Am nevoie de un operator priceput, care să introducă în computer programul modelării matematice propus de ciberneticieni. Începând de acum. Cât îi trebuie să încheie operaţia? Câteva zile? Bine, îl voi supraveghea personal.

Gregor întoarse repede capul, tresărind. Slăbise, ochii îi erau umbriţi de cearcăne; cu toată căldura înserării primăvăratice, purta palton, căciulă, fular şi ghete îmblănite. Îl privi neprietenos pe Phil şi păru că nu remarcă aerul jovial al acestuia.

—Ţi-am pregătit o surpriză, anunţă Warner, arătându-i geanta diplomat. Dar întâi să stăm de vorbă.

—Mi-era teamă că vom ajunge aici! răspunse Mark.

—După cum se vede, n-ai scăpat. Să lăsăm vorbele pe ocolite şi întrebările de circumstanţă: eşti singura mea soluţie operativă, şi pe deasupra timpul ne presează foarte tare. Dacă exact peste trei săptămâni şi trei zile nu prezint primele rezultate care să dovedească progresul experimentului totul se va sfârşi definitiv. Am două speranţe fundamentale — una că nu eşti superstiţios, a doua că răgazul acordat de Oliver Boyne îţi e suficient.

—N-am înţeles nimic.

—Haide, nu suntem copii! Îţi făgăduiesc, pe cuvânt de onoare, că nu voi sufla nimănui despre colaborarea dumitale, sau, dacă vrei, dimpotrivă, semnez imediat o declaraţie prin care îţi atribui meritul principal.

—Totuşi, n-am înţeles!

—Atunci ţine asta! porunci Phil, cu imboldul unei inspiraţii subite şi îi îndesă geanta sub braţ. Te rog s-o iei cu frumosul, altfel strig că ai vrut să mi-o furi. Şi e de ajuns să vadă Freddie ce are înăuntru, că nu mai ieşi viu din mâna lui.

De surpriză şi spaimă, lui Gregor i se muiară încheieturile. Se rezemă de o vitrină, umerii îi căzură ca ai unei marionete cu sforile tăiate, deschise gura şi rămase aşa, parcă uitând ce voise să spună. Dar braţul strâns deasupra cutiei negre îi înţepenise de încordare. Pe chip i se citea atât de bine vinovăţia, încât orice spectator străin de discuţie ar fi jurat că are în faţă un delincvent prins asupra faptului. Phil simţi, dar abia lămurit, o umbră de milă şi o reprimă în aceeaşi clipă.

—Ce are înăuntru? izbuti să articuleze Mark.

—Numai lucruri compromiţătoare. Warner făcu un pas înapoi, să se depărteze de geantă. Toate rapoartele cu privire la stadiul actual al experienţelor mele. Şi în plus un studiu despre folosirea modelului matematic pentru obţinerea formaţiei genetice de care îţi povestisem. Cam ce căuta şi Sorensen. E o bază teoretică indispensabilă, o să-ţi prindă bine.

—Ce vreţi de la mine, domnule Warner?

—Lasă-mă să-ţi spun şi o să afli! Ştiu că fostul dumitale şef şi-a stocat rezultatele cercetării în banca de informaţii a institutului, disimulându-le sub cifrurile celorlalte divizii. Pe de altă parte, eu am început de azi să introduc în computerul diviziei a patra datele noului experiment; ciberneticienii mi-au oferit în studiul lor o posibilă variantă de programare şi mă folosesc de ea. Dumneata va trebui să comanzi extragerea informaţiilor din bancă, să întreprinzi coroborarea lor cu datele oferite de ciberneticienii mei... înţelegi unde vreau să ajung? Unificarea cercetării mele cu

aceea a lui Sorensen. Singura cale posibilă de reuşită, şi dumneata eşti singurul în stare s-o deschidă. Primo, fiindcă ai cheia cifrului utilizat de el.

—Nu!

—Secundo, pentru că, foarte bun cibernetician, ai fost toată vremea mâna lui dreaptă şi prin urmare îi cunoşti la perfecţie descoperirea, metodele de lucru şi modul lor de aplicare.

—Nu-i adevărat!

—Terțio, pentru că ai rămas singurul om în care mai am încredere. Colaboratorii mei au decis să mă saboteze şi, de pildă, ca să fiu sigur că rapoartele din geanta aflată sub braţul dumitale nu sunt falsificate, am recurs la o stratagemă aproape poliţienească.

—Vă reclam „patronului”.

—Quarto, pentru că, deşi speriat de moarte din pricina eşecului lui Sorensen şi a brutalităţilor lui Fred, abia aşteptai un prilej favorabil ca să reiei lucrările, cu condiţia să nu fii implicat prin răspunderi; eu îţi ofer din plin acest prilej.

—Sunteţi un şantajist dezinformat.

—Nu te-ai fi agăţat de viaţă cu atâta îndârjire, dacă nu sperai să poţi reveni. Între sinucidere şi stupefiante, ca mijloc de evadare, orice individ cu suficient amor propriu alegea prima variantă; iar dumneata eşti altceva şi mai mult decât un vanitos — eşti un om demn.

—Mi-aţi întins o cursă prostească! Am să vă arunc geanta în primul canal şi…

—Şi, quinto, ştiu prea bine că nu vei încerca să te descotoroseşti de geantă, altfel nici nu ţi-o încredinţam fără un martor ascuns, care să te imortalizeze într-o fotografie compromiţătoare.

Gregor îşi încleştă dinţii ca un cal care muşcă zăbala.

Phil, cu privirile pironite în el, simţea aproape fizic cum îl apasă, îl strivesc în vitrină ameninţările sale, cum puterea sa l-a prins şi îl strânge din toate părţile, implacabil. Puterea. Ezitase prea mult s-o arunce în luptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie târât de ea la întâmplare, ca de un automobil fără frâne; sau poate nu înţelesese cu adevărat nici foloasele ei, nici calitatea de remediu universal, repeziciunea soluţionării tranşante a încurcăturilor. Şi, cu titlu de beneficiu privat, siguranţa de sine a purtătorului ei, spiritul combativ, agerimea minţii, stropul de orgoliu care îi dă un motiv în plus să nu ocolească nicio bătălie şi să nu hipertrofieze înfrângerile.

—Vă denunţ! mormăi Gregor, zbătându-se să scape din strânsoare.

—Iar te copilăreşti! Îţi dai seama cât plătesc eu aventura? De ce dracu am ajuns să apelez la Sorensen al dumitale, exact cum n-aş fi vrut să mi se întâmple în ruptul capului! Să nu-ţi închipui, amice, că, după ce am luat hotărârea asta, vei mai reuşi sa mă opreşti cu nişte scâncete de domnişoară! Şi, ca să-ţi fie limpede subiectul discuţiei, chiar dumneata ai avut în vedere combinaţia dintre mine şi Sorensen, altfel cum să-mi explic îndemnul de a lăsa în grija computerului operaţiile de laborator? Ai vrut să mă spionezi de departe şi, într-un moment pe care l-ai fi socotit propice, să-mi vâri pe gât povestea idolului dumitale, cea cu modelarea matematică. Direct prin computer, înainte să mă dumiresc şi să iau măsuri. Recunoaşte!

—Ce să recunosc? Abia am aşteptat să-mi câştig liniştea...

—Iubeşti moştenirea lui mai mult decât liniştea dumitale. E în regulă, facem târgul! Dar nu cum şi când ai pofti dumneata, ci la ordinul meu şi în trei săptămâni de

aici încolo. Fără să ai de ales. Şi cel care pierde, care a recurs la un compromis înjositor, care a ajuns să te caute şi ţi-a înghiţit replicile umilitoare sunt numai şi numai eu. Mi-a trebuit mult până să mă decid, am dat înapoi de nu ştiu câte ori, m-am gândit şi m-am răsgândit, am jucat toate jocurile — acuma gata! Am decis, şi pentru amândoi.

—Nu ştiţi ce spuneţi!

—Ştiu ce am de făcut.

—Crezusem că m-am înşelat în privinţa dumneavoastră. Că nu sunteţi un om rău. Că principiile pe care le afişaţi...

—Îţi schimbi credinţele ca pe rufe — cum ţi se pare că s-a murdărit vreuna, o arunci repede, pentru alta, din raft. Statornic în nestatornicie, cum zicea un estet al antichităţii despre personajul de teatru. De asta nici nu am remuşcări să te strâng cu uşa. Oricum, din noroiul unde ne bălăcim amândoi o să iasă o capodoperă a geneticii, şi asta datorită şi dumitale.

—Da... Bucăţica de zahăr după lovitura de picior.

—Eu m-aş socoti răsplătit dacă aş putea să mă ofer cel dintâi pentru testarea formaţiei genetice... Dumneata reclami recunoaşterea unui merit despre care habar n-am în ce măsură îţi aparţine. Fie, nu mi se îngăduie să-mi aleg colaboratorii; am încercat la început şi am dat greş, iau acuma ce-mi cade în mână.

Mark se urni de lângă vitrină şi se îndepărtă, prin labirintul luminat de sărbătoare, spre marele bulevard. Prinsese geanta cu amândouă mâinile, ca pe un lucru de mare preţ sau o maşină infernală şi, pentru el, era cumva şi una şi alta. Warner vru un moment să-l însoţească; singurătatea, după ce făcuse, îl apăsa mai mult decât remuşcările. Ameţeala îi dădea târcoale din nou şi se gândi să-i ceară lui Brett o consultaţie în afara obişnuitului control de serviciu.

Chipurile trecătorilor, încă decolorate de frigul iernii, tălăzuiau pe deasupra şirurilor de trupuri în haine pestriţe, ea o succesiune de măşti încremenite în câte o expresie imobilă — de frumuseţe, de prosperitate, de plăcere, de nepăsare, poate de triumf.

11

—Vă deranjez cu o problemă personală, domnule Boyne!

—Aveţi grijă, nu acord niciodată prelungiri de termen! Sau aţi reuşit să vă puneţi la punct descoperirea?

—Nici una, nici alta. Va sosi în curând la dumneavoastră un soi de... un material despre felul cum se lucrează în divizia patru.

—A sosit. Mă pregătesc să-l prezint pentru studiu consiliului de administraţie.

—V-aş ruga să nu-i daţi curs până nu expiră cele şase săptămâni asupra cărora am convenit.

—Aşteptaţi o minune? Vă previn că, la o verificare sumară şi discretă, totul s-a dovedit adevărat.

—Permiteţi-mi să nu vă răspund încă la întrebare.

—Dacă nu mă înşel, ar mai fi încă vreo patru săptămâni?

—Douăzeci şi trei de zile. N-a rămas mult, după cum vedeţi.

—Sunt informat că oamenii dumneavoastră îşi pierd vremea cu treburi de rutină.

—Cu un corectiv: nu-şi pierd vremea.

—Părerea dumneavoastră, domnule Warner!

—Daţi-mi voie să mă retrag. Şi adăugaţi materialului pentru consiliu impoliteţea mea.

—Cum adică, impoliteţe? Doar aveţi treburi foarte însemnate şi urgente. Vă rog! Succes!

—Îţi trebuie odihnă, în primul rând. Şi schimbarea aerului. Ia-ţi cel puţin două săptămâni de concediu şi pleacă unde vrei, numai să fii departe de *Thunderbird*. Îţi scriu chiar acum recomandarea.

—Doc, ai trecut de partea adversarilor!

—Iar începi cu suspiciunile?

—Adică nu ştii ce mă aşteaptă peste douăzeci şi două de zile!

—Ce te aşteaptă?

—Contam pe prietenia ta, îmi pare rău!

—Ce vorbeşti tu acolo?

—Nimic. Dacă vrei să-mi faci un ultim serviciu, lasă-mă cu necazurile mele, da? Fără îngrijorări şi sfaturi de circumstanţă. Vreo lună sau mai mult.

—Ce ţi se întâmplă, omule? Ai nevoie de ajutor?

—Închipuie-ţi că nu. O să auzi şi o să citeşti tot felul de lucruri despre mine. Să nu mă cauţi şi să nu mă întrebi. Trimite pe altcineva să controleze personalul medical al diviziei. Când voi reveni la normal, o să-ţi dau de ştire. Mă rog, dacă n-o să afli şi singur. La revedere!

—A sosit un colet poştal pentru dumneavoastră, domnule! Nu vă supăraţi că am semnat de primire?

—Nu, sigur! De la cine?

—Manuel Gonzales, domnule! A fost depus de aici, din oraş.

—Nu cunosc... Bine! Unde e?

—Pe birou, în camera de lucru. I-am spus menajerei să nu se atingă de el.

—Mulţumesc. Mai aveţi treabă?

—Nu, domnule!

—În regulă, sunteţi liberi astă-seară. Puteţi pleca îndată.

—Prea bine, domnule!

Un pachet mic, elegant învelit în hârtie şi sigilat pe toate laturile. Nu părea să ascundă o bombă. Sau bomba ar fi explodat la manipulare. Ştampila poştei semăna cu un detaliu ornamental, discret adăugat celor ale ambalajului. Manuel Gonzales. În materie de conspirativitate, Gregor nu era, hotărât lucru, un ingenios.

O cutie frumoasă, ca pentru bijuterii. Înăuntru, un fel de medalion, fără niciun însemn — un disc de material negru, sticlos, parcă obsidiană, agăţat de un lănţişor oarecare. Şi o carte de vizită, evident, cu „Manuel Gonzales", iar pe dosul ei patru cuvinte dactilografiate cu majuscule: DE PURTAT SUB CĂMAŞĂ.

„Peter Pan, unde-ai ajuns? Sub cămaşă ce-ai ascuns?”

—Cu domnul laborant-supraveghetor Mark Gregor!

—Ne pare rău, a plecat din oraş.

—Nu se poate! Când?

—Azi-dimineaţă. A anunţat telefonic, la secretariat. Are trei săptămâni de concediu.

—Cu aprobarea cui?

—A domnului Clinton, şeful diviziei.

—Unde poate fi găsit? Când se întoarce?

—La cabana de protocol trei. Reia serviciul.

—Îmi daţi telefonul de acolo?

—Desigur, domnule! Notaţi, vă rog! Alo!

—Mulţumesc, nu mai e nevoie.

—S-a mai ales ceva de încercările cu biostimulatorii? sper că n-aţi trecut la testarea pe mamifere!

—Nu. Conform dispoziţiilor dumneavoastră.

—Formaţia e mereu instabilă, aşa-i?

—Întocmai.

—De câte exemplare dispunem?

—Optzeci şi opt în incubaţie. Trei sute patru în diferite faze ale încercării pe nevertebrate.

—Reacţia organismelor la fel de puternică?

—Da. Şi tot indescifrabilă. Alterări neobişnuite ale sistemului nervos, cu repercusiuni metabolice interne. Echipa de fiziopatologi elaborează un program...

—Să se renunţe la orice testări. Păstraţi în incubator cei optzeci şi opt de mutanţi. Am să înnoiesc personal mediile de cultură. Când au fost schimbate ultima oară?

—Astăzi, în cursul dimineţii.

—Voi dispune să fie sigilate containerele. Avertizează oamenii să nu se mai atingă de ele. Voi continua singur experimentările.

—Bănuiţi vreo tentativă de sabotaj?

—Cum ţi-a venit ideea?

—Nu mai putem continua aşa. Eşti mereu sub tensiune, gata să arunci scântei la prima atingere. Şi nu mă lămureşti în niciun fel pentru ce.

—Rabdă numai puţin. Peste vreo zece zile, o să râdem de toate astea.

—Îmi închipui cum o să râdem. Dacă ai vedea cu ce aer mi-o spui...

—Trebuie să mă laşi în legea mea. Şi să nu ne mai întâlnim o vreme.

—Vorbeşti serios?

—Cât se poate. L-am silit şi pe Hendricks s-o facă, simulând că mă cert cu el. E mai bine.

—Înseamnă să mă ţin deoparte?!

—Nu. Departe. Am nevoie de libertate de mişcare şi, să zicem de un spaţiu de protecţie.

—Grozavă poveste îmi istoriseşti!

—Nu vreau să te sperii — există posibilitatea să sfârşesc prost. Îmi iau măsuri să nu vă trag după mine. Nu mă încred în nimeni la institut, se pare că în divizie se cloceşte o conspiraţie întreagă, mă tem de boicoturi şi sabotaje. Am ajuns până să şi lucrez de unul singur cu un lot de mutanţi.

—Ai reuşit să mă sperii.

—Nu pot să-ţi dau amănunte, înţelegi şi de ce. Nu pot nici anticipa finalul. Am şanse să termin cu o mare victorie, dar nu toate şansele.

—Deşi ai hotărât să-ţi uneşti forţele cu urmăritorul de pe şosea, înfruntând riscul de a pieri amândoi?

—Ai ţinut minte... Da, sunt în aşteptarea coliziunii. Maşinăria a fost pornită, am şi o amuletă din partea şoferului. Ori poate un semn de recunoaştere, pe care îl port mereu, ca să nu fiu confundat, probabil, cu vreun alt pieton. Ca în filme, aşa-i? Şi totuşi ştii cum m-ar putea ucide urmăritorul fără ca el să păţească nimic? Evitând să dea peste mine.

12

Miezul nopţii trecuse de mult, dar oaspeţii nici nu se gândeau să se retragă. Peretele de sticlă dinspre mare al serei fusese deschis, briza sufla abia simţit, agitând flacăra luminărilor, femeile în rochii decoltate râdeau, mirosul plantelor tropicale, purtat în valuri de adierea uşoară, se schimba necontenit, amestecându-se cu aburul băuturilor mereu împrospătate, ţipetele celor câteva perechi care se amuzau în piscină răzbătea până aici, ca un ecou, chelneri în frac, câte unul în dreptul fiecărui invitat, vegheau să nu se golească niciun moment farfuriile şi paharele. Totul părea foarte în regulă. Replici spirituale se schimbau pe

deasupra mesei ca mingile de ping-pong, oamenii erau bine dispuşi, iar îndată ce vreunul se întrecuse cu băutura, dispărea cu discreţie şi revenea mai târziu dezmeticit sau nu mai revenea; tinerii, care se plictisiseră de atâta bonomie tihnită şi aveau chef de o petrecere mai tare, pe gustul lor, se grupaseră treptat în alt colţ al uriaşei sere şi, cu excepţia celor din bazinul de înot, aveau grijă să nu se facă auziţi; într-un cuvânt, decenţa şi bunul gust, ridicate de gazde la rang de legi, se respectau cu o stricteţe de fier.

Şi totuşi Phil Warner simţea o încordare plutind în aer, poate chiar din pricina acestei prea desăvârşite etichete, a supunerii necondiţionate a oaspeţilor faţă de severitatea regulilor de conduită; erau adunaţi aici indivizi pe care el însuşi îi văzuse, în alte împrejurări, purtându-se infinit mai puţin civilizat. De altfel, lumea bună a oraşului primise, cu sau fără plăcere, în urmă cu un an sau doi — ca efect al unor lovituri spectaculoase în industria turismului — o mulţime de parveniţi, iar aceştia fuseseră, involuntar, punctul de pornire al unei bizare „mode a mitocăniei”. Adoptată întâi de câţiva snobi dornici de originalitate, îmbrăţişată apoi de vârfurile *en vogue* care dictau sloganurile în materie ale sezonului şi ajunsă, prin preluări şi degradări succesive, până la imitatorii de mâna a şaptea, hrăniţi cu resturile culese de prin prospectele magazinelor şi rubricile de scandal din ziare, moda cu pricina se dovedise mai plină de vitalitate decât altele, deşi în vârtejul timpului şi în labirinturile concurenţei mulţi dintre purtătorii ei originari se pierduseră fără urmă.

Nu era deci numai obişnuitul respect pentru manierele elegante, impus cumva, prin tradiţie, de primirile de la Simon Crane şi acceptat, poate mai mult de dragul jocului decât din convingere; toţi vădeau o grijă deosebită de a nu depăşi limitele decenţei, ca şi cum ar fi ţinut în mod special

să fie pe placul cuiva. Simon şi contesa Claire — o frumuseţe delicată, blondă, respirând distincţie, parcă desprinsă dintr-o legendă nordică — acordau aceeaşi atenţie tuturor; Warner se şi întrebase, la un moment dat, ce procent de prefăcătorie se ascunde sub surâsul afabil al contelui...

În sfârşit, după desert şi cafea, mesenii se ridicară, împrăştiindu-se în grupuri printre arborii tropicali. Phil, rămas singur, se pregătea să se despartă de gazde şi să se retragă, nădăjduind că-şi îndeplinise suficient de bine sarcina de a-şi fi înnoit contactul cu lumea bună, încât să nu mai aibă nevoie de prelungiri. Crane, probabil ghicindu-i intenţiile, îi veni în întâmpinare.

—Ce spui, dragul meu, ce priză ai avut la public? Pur şi simplu, aristocraţia noastră lipsită de orice blazon se teme de tine. Splendidă demonstraţie de forţă, zău aşa, şi când mă gândesc că te codeai să ne onorezi cu prezenţa!

—Fă-mă să înţeleg, conte! exclamă Phil.

—Lasă prefăcătoria! Doar de la mine ai învăţat-o, nici nu te descurci rău, numai că acuma vorbim serios. Oamenii îţi simt puterea şi s-au ferit să te supere. Ţi-a mers vestea că ţii la bunele principii de altădată şi uite că până şi copiilor de bani gata, care altminteri nu mai au de mult niciun dumnezeu, ai reuşit să li te impui fără efort.

Chipul contelui era transfigurat de plăcerea izbânzii şi de satisfacţia unei răzbunări îndelung râvnite. Warner îşi dădu seama că i-ar fi stricat micul triumf povestindu-i despre impasul de la institut şi preferă să amâne momentul. De altfel la ce ar mai fi servit să-şi deşerte sacul cu necazuri?

—Aş fi vrut să plec, zise, şi e bine s-o fac cât sunt în culmea gloriei.

În întunericul nopţii se aprinse deodată o luminiţă departe, spre cotitura munţilor. Pâlpâi, albastru-verzuie, se

ridică spre cer, agitându-se întruna.

—Ar trebui, răspunse Crane. Să-i înveţi minte până la capăt pe neciopliţi, dându-le să înţeleagă că nu sunt o companie pe măsura ta. Dar mai oferă-mi măcar un ceas de desfătare! E timpul când oaspeţii mei obişnuiesc s-o ia razna de tot, să dea frâu liber grosolăniilor, au băut mult şi abia aşteaptă ocazia să se simtă bine aşa cum ştiu ei, să terfelească orice şi pe oricine le ajunge în mână. Strică-le cheful! Te vor urî de-a binelea, au şi început, şi nu de azi, de ieri; asta înseamnă că se vor teme şi mai tare şi vor ţine şi mai mult să-ţi arate deferenţă. Psihologie de valeţi!

—Eşti pornit rău, conte!

—Îţi aminteşti cum făceau pe nepăsătorii astă-iarnă, la cabana de vânătoare? Ţi-am spus că te urmăreau toată vremea, dar încă îşi mai permiteau să pară că te ignoră. Acum au intrat într-o altă fază, previzibilă şi ea — te respectă de la distanţă. În final, vor ajunge să te imite, să-ţi câştige bunăvoinţa. Se vor bate să fie în preajma ta, să capete un zâmbet, un semn de atenţie. Îi cunosc. Dar, altfel, bucuroşi ţi-ar veni de hac, ca lui Sorensen.

Era greu de înţeles unde şi cum apăruse flăcăruia aceea şi de ce se colorase cerul într-un alb lăptos, mai intens decât de la focul care dansa pe linia orizontului. Lui Phil i se trezi în minte o asociaţie de idei.

—La cine fusese invitat Sorensen în seara când a dispărut?

—La noi.

Departe, abia sesizabil, tânărului începu să-i ţârâie un clopoţel de alarmă.

—Nu!

—La noi, cum ai auzit. E aproape un an. Special aranjasem serata, să-l mai scot din casă. Ştii, era după explozia din laborator, şi el, săracul, pus sub acuzaţie de

Freddie Talbot... Am avut şi o discuţie cu Claire, fiindcă lansasem invitaţiile de pe o zi pe alta, contrar etichetei; contesa ţine la etichetă mai grozav ca mine. Dacă nu pregătim totul cu două săptămâni înainte, i se pare că am cedat în mod nepermis prostului gust. Şi are dreptate. Apropo, să-ţi spun ceva foarte nostim! Nu ştiu cum de-am uitat! Când a apărut la rubrica mondenă anunţul petrecerii de azi, cineva a făcut o intervenţie prin telefon pentru tine.

—O intervenţie?

Sunetul clopoţelului se întări brusc, devenind neliniştitor.

—Exact. Să te invităm cu orice preţ. Cum naiba am uitat să-ţi povestesc, a fost o surpriză de zile mari. E drept, omul m-a pus să-i promit că nu-l divulg, dar faţă de tine oricum n-am secrete. Ghiceşti?

—M-ai luat cam repede...

—N-ai să ghiceşti niciodată, Mark Gregor, închipuie-ţi.

Pe Phil îl învălui frigul, deşi cămaşa i se umezise de sudoare.

—Ce glumă-i asta?

—Zicea că mai demult i-ai făcut o vizită şi te-ai plâns că eşti singur, abandonat de prieteni. I-ai cerut ajutor să-ţi rezolvi problemele? Iartă-mă că te întreb, nu e politicos să mă amestec... Phil, la ce te gândeşti? Credeam că o să te amuze povestea!

Flăcăruia era pe cale să se stingă, dar cerul rămânea mai departe luminescent, parcă intensificându-şi strălucirea. Simon, întors cu spatele, nu observase încă nimic şi îşi închipuia că reacţia lui Phil se datorează turnurii neplăcute a discuţiei.

—Dar e foarte interesant ce-mi spui! murmură Warner, ca să-i abată atenţia.

—Interesant? Iartă-mă, a fost o remarcabilă lipsă de tact din partea mea! Avusesem impresia că ai păstrat legătura

cu Gregor, sau, mă rog... mă rog, el a vrut să glumească...

Tânărul simţea ca pe nişte înţepături privirile avide ale oaspeţilor.

—Ei, conte, ai început să fantazezi! spuse, cu vocea uşor alterată. Dar e hazliu de-a binelea ce faci, mai grozav decât farsa lui Mark! Sau aţi pus-o amândoi la cale?

Joël apăru ca din pământ în marginea opusă a terasei, cu faţa agitată de convulsii, ca şi cum ar fi scăpat din mâinile unor bătăuşi. Privi împrejur, în căutarea lui Phil, încă nu-l remarcase nimeni, atenţia generală era îndreptată spre Warner.

—Ia ascultă, tocmai zicea contele, înţelegând iarăşi pe dos reacţia oaspetelui privilegiat şi revenindu-şi, cu un zâmbet. Acuma te joci tu de-a spiritualul? Îţi face plăcere să mă pui în încurcătură?

Un valet se apropie, purtând pe tava de argint un aparat telefonic şi se opri în spatele lui Crane, într-o atitudine respectuoasă.

—În locul tău, iubite conte, lui Gregor i-aş cere socoteală pentru toate. Scuză-mă un moment, am de luat ceva din maşină. Şi pe tine te caută la telefon.

Joël îl văzuse şi cobora treptele spre locul de parcare. Phil îl ajunse din urmă, străduindu-se să nu meargă prea repede. Avea senzaţia că sub fiecare pas al lui dalele de piatră se prăbuşesc în gol.

—Ce e? întrebă, fără să-şi mai ascundă îngrijorarea.

—Rău de tot, domnule Warner! Un accident la sediul diviziei patru.

—Ce fel de accident?

—Nu ni s-a spus. Un elicopter e pe drum încoace, trebuie să-i ieşim în întâmpinare. Au nevoie de dumneavoastră. Mi s-a ordonat să vă duc cu maşina mea.

Cel de al doilea om de pază deschisese portiera din

spate a limuzinei. Îl lăsă să urce şi se aşeză lângă ei. Phil deveni prevenitor.

—Am de vorbit cu cineva. Dă-mi telefonul!

—Iertaţi-mă, replică sec celălalt. Avem ordin să ţinem permanent legătura cu şefii noştri.

Maşina demarase cu maximum de viteză. Joël puse în funcţiune sirena şi aprinse toate farurile. Phil se aşeză mai bine pe banchetă şi îşi impuse să rămână calm. N-avea rost să-şi irosească forţele într-o ceartă inutilă cu poliţiştii, şi, oricum, Gregor nu era omul cel mai indicat să-i furnizeze informaţii.

Elicopterul lui Talbot aştepta într-un luminiş de lângă şosea. Warner fugi spre el, urmat îndeaproape de paznici. Mătăhălosul Freddie şi o gardă de trei subordonaţi în uniformă îl înconjurară ca pe un răufăcător.

—N-am întârziat, aşa e? întrebă el, din obişnuinţă. Urcaţi iute, nu e timp de pierdut.

—Lămuriţi-mă, pentru Dumnezeu!

Talbot îl aşeză într-un scaun, cu o grabă care semăna a brutalitate.

—Dă-i drumul, sergent! Chiar nu bănuiţi?

—Vă bateţi joc de mine?

—A explodat laboratorul. Exact ca acum un an.

—Cine...

—Asta o s-o lămurim noi, domnule Warner! La institut e alarmă generală, încă nu se pune problema investigaţiilor poliţieneşti.

—Era cineva înăuntru?

—Nimeni. Exact ca acum un an.

—Care sunt pagubele?

—Deocamdată nu ştim. Trebuie ca un tip cu nervii tari să intre acolo, să aprecieze situaţia. Sau unul cu răspundere. Păstraţi-vă cumpătul, domnule, dansul abia începe!

Toate drumurile interioare de la *Thunderbird* erau blocate cu baricade şi maşini ale paznicilor, iar de jur împrejurul gardului de incintă patrulau camioane şi elicoptere. S-ar fi zis că se aşteaptă atacul iminent al unor trupe duşmane. Lângă clădirile diviziei a patra se lăsase un spaţiu de protecţie de mai multe sute de metri, în perimetrul căruia se instalaseră tunuri ultrasonice şi de radiaţii, iar cei din echipele sanitare pulverizau în aer, pe ziduri şi pe pământ, o perdea opacă de substanţe dezinfectante. Pe terasa imobilului principal, unde se deschidea o gaură neagră, cu marginile neregulate şi arse, aceleaşi instalaţii concentrate asupra golului împiedicau eventuala împrăştiere spontană a formaţiilor genetice evadate din interior. Mai mulţi oameni, în costume monstruoase căptuşite cu ţesătură de plumb şi plăci protectoare antison, lucrau la acoperirea spărturii cu materiale adezive.

În faţa acestui spectacol, care vorbea de la sine despre proporţiile dezastrului şi nu oferea deloc siguranţa evitării pericolelor, ci mai degrabă sugera amploarea lor, Phil resimţi un al doilea şoc, şi mai puternic. Consecinţele îi apărură în toată semnificaţia lor zdrobitoare; fără voie, în timp ce elicopterul ateriza, le asemui cu falsa alarmă provocată de tehnicienii de la *Chemical*, care stârnise totuşi o asemenea vâlvă pretutindeni, şi realiză, cutremurându-se, că, prin comparaţie, acela ar fi fost un incident minor.

Degetele cuiva îl strânseră cu violenţă de deasupra coatelor, dar asta nu-l ajută să-şi revină. Se dezmetici abia când ajunsese, fără să ştie cum, dinaintea lui Oliver Boyne şi a acelora dintre membrii consiliului care izbutiseră să se adune până atunci. Îl căută cu privirea pe Hendricks, dar medicul, ca şi contele Crane lipseau deocamdată.

—Frumoasă surpriză, domnule Warner! Îl luă în primire

„patronul”. Drept să spun, la aşa ceva nu mă aşteptasem, lipsa de imaginaţie a loviturii e desăvârşită.

—Vă cer permisiunea să intru în laborator.

—Numai că trucul n-o să funcţioneze şi a doua oară.

—... Să intru în laborator! repetă Phil, obosit. Ca să rupem identitatea de situaţii. Lui Sorensen, la vremea lui, nu i se îngăduise s-o facă.

—Bineînţeles că aveţi să intraţi! De aceea v-am şi chemat. Cine e dispus să rişte pentru dumneavoastră ori să ordone cuiva să rişte?

—Dacă se poate, merg de unul singur.

—Asta în orice caz! Vă va însoţi o echipă de sanitari, să cureţe coridoarele până la fostul punct de dezinfecţie, dacă e liber drumul. Mai departe, vă descurcaţi cum vă taie capul.

—Un costum de protecţie?

—E pregătit, în maşina utilitară.

Maşina era, de fapt, un furgon uriaş, cu o ecluză largă la uşa de acces, şi lui Phil i se ceru să se dezbrace acolo. Doi sanitari şi doi poliţişti, cu câte un combinezon de plastic tras pe deasupra uniformelor şi cu măşti şi filtre de aer îi supravegheau mişcările.

—Ce-aveţi la gât, o amuletă? Daţi-o încoace! porunci un paznic.

Warner prinse discul în palmă şi cu un gest reflex îl ridică până în dreptul frunţii, dar se opri.

—Nici vorbă! Fără asta, refuz să particip la acţiune.

Dacă însuşi Gregor l-ar fi întrebat de ce vrea să păstreze amuleta, i-ar fi răspuns că din superstiţie.

—Lăsaţi-l! interveni un sanitar. Oricum trece prin dezinfecţie.

Îi luară hainele, i le închiseră într-o etuvă şi îl împroşcară cu o substanţă lipicioasă, care-i înţepă ochii, nările şi gura,

apoi îl spălară cu furtunurile, sucindu-l pe toate părţile, repede, indiferenţi, ca pe un animal la abator, înaintea sacrificării.

—Treceţi dincolo! auzi, şi o lumină puternică i se revărsă peste pleoapele injectate.

Porni spre ea, cu mâinile întinse orbeşte. În urmă, cu zgomot metalic, se închise o trapă. I se făcu frig, începu să tremure, apa îi şiroia pe corp. O stofă moale îi atinse degetele.

—Ce faceţi? Puneţi-vă halatul!

Îşi şterse faţa şi părul, îşi frecă ochii, se îmbrăcă stângaci. În jurul unei mese erau adunaţi vreo douăzeci de oameni, purtând acelaşi fel de halate şi studiau o planşă multicoloră.

—Apropiaţi-vă!

Îl priveau ostil, convinşi, ca toată lumea, că din vina lui a avut loc explozia, şi, chiar fără să fi imitat atitudinea şefilor, erau suficient de porniţi împotriva sa — pentru nenorocirea întâmplată şi pentru riscul căruia i se supuneau vrând-nevrând — ca să-şi mai ascundă resentimentele.

—Acesta e planul subsolului, cu amplasarea depozitelor de explozibil care se detonează în caz de avarie! Începu conducătorul grupei. În mod normal, ar fi trebuit ca întregul subsol să fie îngropat prin prăbuşirea unui planşeu de beton existent deasupra lui, şi apoi închis într-o carcasă de plastic germicid. Explozia produsă adineauri, din motive necunoscute nouă, nu a afectat, probabil, decât două dintre depozite, şi anume acelea dispuse în zidurile despărţitoare ale adăpostului animalelor de experienţă şi ale camerei de odihnă pentru laboranţi. Gazele de explozie trebuie să fi rupt pragurile portante ale planşeului în punctele F, G şi H, după care, canalizate prin puţul liftului ca printr-un tunel de ejecţie, şi-au păstrat puterea de şoc şi au sfărâmat terasa

clădirii. După aprecierea noastră, seifurile conţinând materialul genetic primar, mutanţii şi substanţele organice de reacţie şi de cultură au rămas întregi. Repet — după aprecierea noastră. Ne revine deci nouă, echipei de intervenţie, următoarea misiune: să pătrundem prin lăcaşul scării rulante în coridoarele de acces spre punctul de dezinfecţie, curăţind drumul cu mijloacele portative de germicidare şi instalând două ecluze pneumatice, cu tot echipamentul aferent, pentru protecţia celor care vor intra ulterior în subsol. Ajunşi în camera de dezinfecţie secundară, ne oprim; mai departe va investiga Philip Warner. Ţinem legătura cu el printr-un aparat de luat vederi şi prin telefonul costumelor. Îl aşteptăm să revină, ieşim, cu câte un popas în fiecare ecluză, pentru aseptizări succesive şi îl conducem pe Warner în locul ce ni se va ordona. Aveţi întrebări?

—Cine a declanşat explozia?

—Probabil calculatorul diviziei, ca şi data trecută. Rămâne de văzut dacă în urma unei defecţiuni sau la comanda lansată de un diversionist. E important să aflaţi?

—Cum nu? Cine garantează că nu vor fi detonate şi celelalte depozite de trotil cât suntem noi acolo?

—Dumnezeu tatăl, dacă e vorba de o defecţiune întâmplătoare. În al doilea caz, diversionistul, dacă nu se află printre noi sau dacă nu e un sinucigaş. Am scos de sub tensiune reţeaua electrică a clădirii, dar asta nu foloseşte la nimic — laboratorul are surse de alimentare independente.

Costumul era greu de zeci de kilograme, ca o armură medievală, şi la fel de incomod, iar camera de televiziune, al cărei cablu trebuia, tras pe după colţurile coridorului, era şi ea o povară deloc neglijabilă. Dar Phil, mergând ca în transă, aşteptându-se din clipă în clipă la declanşarea unor

noi reacţii catastrofale ale computerului şi atent să-şi domine ameţelile şi slăbiciunea, nu mai lua în seamă efortul. Echipa rămăsese dincolo de peretele de plastic al ecluzei, ca pe ultimul ţărm locuit de oameni şi îl aruncase, fără reticenţe, în adâncurile acestui ocean al necunoscutului, mai mult ca să-l pedepsească decât ca să-i utilizeze voluntariatul şi puterea de sacrificiu. De fapt, mai aveau nevoie de el doar ca obiect al represaliilor ulterioare şi urma să plătească foarte scump, ca să-i scoată din cauză pe toţi ceilalţi — ceea ce, la urma urmei, era şi drept, fiindcă fusese singurul vinovat de întâmplare. Bine, cel puţin, că se despărţise de Mad şi de doctor, poate nu la timp, sigur că nu la timp, dar, oricum, le micşorase cât de cât suferinţele ispăşirii.

Şi totuşi încă resimţea singurătatea ca pe un prilej de odihnă şi le era recunoscător celor de la suprafaţă că nu-l sâcâie cu întrebări şi comentarii. Şi de asemenea nu se gândea la Gregor — pesemne nu prinsese niciun fir prin care să-şi lămurească rolul jucat de el până atunci şi să capete certitudinea că acest rol se încheiase. Implicat sau nu în producerea exploziei, Gregor era însă la adăpost de consecinţe; bineînţeles, dacă el, Phil, nu avea să divulge înţelegerea dintre ei.

De cum se apropie de intrarea în laborator, trapa de acces se deschise, cu zgomotul specific al motoarelor electrice. Ezită să intre. Înăuntru luminile erau aprinse şi, parcă mânuite de braţele invizibile ale unor fantome, instalaţiile funcţionau toate din plin. Indicatoarele de pe tabloul de comandă al computerului străluciră la apariţia lui, însufleţindu-se deodată, ispititoare.

—Intraţi! tună imperios în telefon vocea lui Oliver Boyne. Intraţi, când vă spun! Aşteptaţi instrucţiuni mai departe.

Parcă împins de la spate, Phil păşi peste prag. Încă nu

trecuse bine dincolo şi trapa începu să se închidă. Reacţionând cu întârziere, vru să se întoarcă. Un pocnet în urechi îl făcu să tresară; marginea trapei retezase cablul care îl lega de ceilalţi. Cuprins de frică, apăsă înfrigurat butoanele, dar mecanismul de acţionare refuză să răspundă la comenzi.

În clipa aceea, îl încercară, una după alta, două stări contradictorii; întâi, din pricina spaimei, îl copleşi ameţeala, apoi deveni indiferent la ce i se întâmplă. Scăpă camera de televiziune şi, căutând un punct de sprijin, ca să se împotrivească rotirii accelerate a caruselului în care se transformaseră încăperile, îşi desfăcu mâinile şi picioarele, dar căzu, probabil peste camera sfărâmată şi se lovi dureros la umeri; pe urmă, golit de gânduri şi de intenţii, obosit să mai afle un înţeles al evenimentelor, să se mai mire şi să se mai revolte, rămase întins, insensibil la durere şi la vârtejul de lumini, cu senzaţia eliberării depline. Se dedublase. Pluti astfel, indiferent, şi se tăvăli în spasmele fricii, iar în urechi îi pulsă frenetic sângele şi-i răsunară susurele melodice ale computerului în funcţiune, întrerupte de pocnetele propriilor lui cizme lovind pardoseala.

Parcă fără nicio tranziţie, constată că zace întins nu pe podea, ci pe una dintre mesele acoperite cu faianţă, destinate experimentărilor pe animale. Cinci perechi de braţe mecanice evadând, după spargerea cristalelor, din cuştile înconjurătoare, unde, în mod obişnuit, manipulau preparate genetice — îi prinseseră membrele în colierele special dispuse pe laturile mesei şi îi pipăiau costumul de protecţie. Obiectivele mai multor aparate de luat imagini fuseseră îndreptate asupra lui din diverse unghiuri, transmiţând, probabil, informaţii calculatorului.

Nici atunci Phil nu ieşi din indiferenţă, cu toate că, în celălalt plan, trupul, pe bună dreptate alarmat, începea să

se zbată — de altfel inutil — pentru a scăpa din strânsoare. Sau poate, în ciuda prăbuşirii nervoase provocată de înscrierea atâtor şocuri, într-un colţ al minţii i se revărsa lumina unei anume înţelegeri, şi ceea ce el lua drept apatie ar fi fost, de fapt, liniştea bruscă de după regăsirea sensului logic al întâmplărilor.

Dar ameţeala, tot mai puternică şi mai insistentă, îi întunecă iarăşi puţina judecată care încercase să-şi taie drum către suprafaţă, şi iarăşi prostraţia şi instinctul de conservare îl rupseră în două părţi disjuncte. Prin faţa ochilor i se perindau instrumente şi containere, purtate încolo şi încoace cu precizie şi repeziciune, pentru a servi unor operaţii de neînţeles, dacă nu cumva computerul, dereglat iremediabil, pusese în funcţie aparatele de laborator fără să ştie şi să vrea nimic, şi păstrase din programările de odinioară numai eleganţa şi adresa mişcărilor mecanice. Şi totuşi existau în asta rezonanţa unei premeditări şi o consecuţie firească în ordinea desfăşurării evenimentelor, care nu se datorau hazardului şi pe care, ieşind de sub imperiul panicii şi al inhibiţiei, Phil avea să le descopere într-un târziu; prea târziu, de fapt, ca să mai poată schimba ceva.

Degetele mecanice îi deschideau costumul la piept şi-i scotoceau, îndemânatic dar fără menajamente, prin cutele şi răscroielile tricoului de dedesubt, pe când ochii telescopici, vârându-se neîncetat pe sub ghemele de cabluri să găsească un unghi de urmărire mai bun, le supravegheau fiecare gest. Pense şi foarfeci circulară între masă şi rastelul de instrumente adus alături. Phil cel speriat urlă la vederea lor, până ce aburii respiraţiei îi acoperiră vizorul căştii etanşe şi el se înecă, răguşit şi gâfâi jalnic în căutarea unei guri de aer.

Un laţ i se strângea în jurul gâtului; se zbătu paroxistic,

numai convulsie tot şi dorinţă de supravieţuire, în timp ce dincolo, în cealaltă existenţă, îşi imagina releele şi circuitele computerului — curate, uşor de înţeles şi stăpânit, impersonale, lipsite de instincte, de spaime şi porniri neclare — şi pe lângă care trupul lui nu era decât o alcătuire şubredă de umori şi vâscozităţi, sălbăticită de dorinţe insondabile, pradă reacţiilor, la nesfârşit repetate, ale unui metabolism insaţiabil, lipsit în sine de finalitatea superioară a gândirii, devreme ce se poate regăsi, prea puţin schimbat, la orice specie de animale.

Şi pe când se chinuia astfel fără ieşire, calculatorul, nepăsător şi la împotrivirile lui din planul vulgar al realităţii imediate şi la invidiile metafizice din planul subţire al ideilor, îi scotea, cu foarfeci şi pense, amuleta agăţată de gât.

Phil se mai dezmetici puţin doar întrezărind flacăra voltaică aprinsă în camera de ardere a spectrometrului şi-şi dădu seama că strălucitul produs al minţii omeneşti nu intenţionează încă să-l sugrume, ci doar întreprinde o analiză, iar substanţa în cauză nu face parte din propriul lui organism imperfect. Apoi îşi aduse aminte de medalion şi de vorbele pe care le spusese odinioară cuiva, că ar fi un semn de recunoaştere, deşi atunci poate nu bănuia cât de exactă îi va fi intuiţia, sau cât de lesne îi va fi să pătrundă. chiar cu o glumă, rudimentarele combinaţii conspirative ale lui Gregor.

După un răstimp, computerul îi puse amuleta înapoi, sudând lănţişorul metalic printr-o minusculă scânteie electrică; folosise pentru analiză doar un infim fragment al discului, ceea ce ar fi vrut să însemne că toată povestea trebuia să rămână secretă pentru cei de afară; dar Phil nu era în stare, deocamdată, să caute motivaţii şi să deducă reguli de comportament — el lăsa lucrurile să se desfăşoare

la voia întâmplării şi se părea că, până una-alta, nici nu i se cerea mai mult.

Nu realiză când au fost desfăcute chingile mesei. De fapt, casca îi era mereu aburită, se defectase ceva la sistemul de absorbţie a umidităţii. Constată doar că zgomotele, atât de familiare auzului său, au încetat. Se zbătu iarăşi, în virtutea obişnuinţei şi căzu grămadă, victimă a unei libertăţi pe cât de neaşteptate, pe atât de puţin operante în situaţia lui. Îşi pipăi costumul, ca să descopere, cu surprindere, că e închis complet şi corect. Se ridică în genunchi şi încercă să se orienteze spre ieşire, cu toate că, evident, n-ar fi putut părăsi laboratorul fără permisiunea computerului sau nici atunci, dacă mecanismul trapei era cumva defect. Ca prin minune, vizorul căştii i se limpezi. Aruncă o privire împrejur. Mâinile mecanice se retrăseseră în cuştile lor, unde atârnau ca nişte bucăţi de fiare moarte. Măsuţa cu instrumente dispăruse şi ea în adăpost. Seifurile cu materiale genetice şi reactivi erau închise, ca totdeauna, toate se aflau la locul cuvenit şi singurul semn că se petrecuse ceva acolo rămâneau cioburile de la boxele de sticlă — dar dacă şi cristalul fusese spart din pricina exploziilor produse în clădire, înainte de intrarea lui Phil?

Tânărul îşi revenea încet, se recompunea într-o singură entitate, depăşindu-şi strania dedublare; senzaţii şi gânduri i se adunau, în sfârşit, laolaltă, revenirea lucidităţii începea să-l aşeze în ordinea sau dezordinea lumii înconjurătoare.

Aparatele optice de pe suporturile aliniate, ca în regulament, de-a lungul pereţilor, se puseră în mişcare imediat ce Warner făcu primul pas. Îl urmăreau. Maşina de calculat continua să funcţioneze. Phil răsuflă adânc. Ameţeala îl pândea ca o ceaţă rotindu-i-se circumspect pe dinaintea ochilor. Nu se strădui să priceapă resorturile acestui joc nou, ar fi fost fericit să-i cunoască numai

regulile. Înainte de orice, trebuia să ajungă la ieşire.

Deasupra trapei se aprinse lumina roşie de avarie, clipind repede, şi, simultan, răsună şuierul ascuţit al sirenei, crescând şi descrescând în acelaşi ritm. Efectul asupra lui Phil fu instantaneu. Din câteva salturi, purtat de reflex, de obişnuinţa strânsă prin exerciţiile repetate săptămânal, el era lângă trapă şi acţiona din nou mecanismul de deschidere. Exploziile izbucniră însă înainte ca Warner să fi ajuns în locul acela, special construit ca să ofere un prim adăpost — nişa de acces, adâncă de aproape doi metri era prevăzută cu obloane metalice, care la nevoie se su-prapuneau ermetic, ca un ecran de protecţie.

La început, conform codului de acţiune în caz de avarie, detonă trotilul aşezat în interiorul seifurilor cu material genetic şi reactivi; sub năprasnica acumulare de gaze, siguranţele uşilor blindate cedară într-o clipită şi un singur nor de flăcări, compact, ţâşni ca din duzele de ejecţie ale unei rachete, către mesele de lucru, boxele braţelor mecanice şi platformele de depozitare a formaţiilor în studiu, carbonizând şi spulberând totul în cale. Aerul în expansiune îl împinse pe Phil în micul tunel la capătul căruia se afla trapa, şi valul de foc smulse obloanele pro-tectoare care nu apucaseră să se închidă înainte de trecerea lui. Aproape în acelaşi timp se declanşară exploziile capsulelor cu masă plastică germicidă; din douăsprezece guri de scurgere năvăliră cascade de lichide vâscoase, cu degajare de aerosoli ucigători şi, odată ajunse la finalul combinării lor complicate, îşi înzeciră brusc volumul, urcând până în plafon şi pătrunzând, sub presiune, prin fantele şi orificiile tuturor obiectelor din încăpere. Computerul deblocă încuietorile trapei, înainte să-l înece masa de gelatină fierbinte, iar în momentul când aceasta ajunsese aproape să-l acopere, circuitele i se aprinseră, cu

scânteieri multicolore, ca artificiile şi continuară să ardă un timp, asemeni unor meteori în cădere printr-un cer de mâzgă translucidă.

Din pricina ruperii obloanelor, substanţele pătrunseseră în nişă, peste Phil, care n-ar fi avut de suferit dacă armura lui protectoare rămânea întreagă; dar, fie în urma unei greşeli comise de mâinile mecanice la închiderea costumului, fie datorită şocului provocat mai înainte, la căderea peste camera de televiziune sau datorită exploziei, platoşa i se rupsese sub braţul stâng. Un şuvoi de gelatină pătrunse prin ruptură şi-i linse coastele, până deasupra şoldului, alunecând de acolo spre spate. Probabil i-ar fi acoperit tot corpul — din fericire, gâtul şi capul îi erau ocrotite de cască, al cărei sistem de fixare, cu tuburile de respiraţie cu tot, funcţiona independent — însă trapa se deschise tocmai atunci, cu repeziciunea ei obişnuită, şi tânărul fu proiectat în coridor, unde alunecă, mai mulţi metri, pe stratul de masă plastică ieşit odată cu el. Încă nu simţea usturimea arsurii când se ridică şi începu să fugă spre cei care îl aşteptau în ecluza pneumatică; doar o jenă la mişcare, ca şi cum un plasture i-ar fi strâns pielea, trăgând-o de sub braţ în jos, către coapsă. În urma lui, masa galben-verzuie, pe cale de coagulare, se rostogolea prin deschizătura trapei, dar îşi curmă repede înaintarea, rămânând să agonizeze, cu tresăriri moi, ca o meduză apocaliptică aruncată de valuri pe ţărm.

Phil îşi aminti, printr-o spontană întorsătură a memoriei, cum străbătuse ultima oară coridorul în tovărăşia lui Gregor şi enervarea care îl cuprinsese atunci, la nu ştiu ce replică a fostului asistent. Se surprinse că îl mai socotea pe Mark prieten, chiar după desăvârşita demonstraţie a acestei răzbunări elaborate atât de minuţios şi cu atâta răbdare — de parcă s-ar fi obişnuit să-şi fixeze sentimentele prin câte

un reflex, imposibil de schimbat dintr-o dată. Se mai gândi, cu un soi de uimire tulbure, că nimeni din echipa de intervenţie n-a ieşit să-l întâmpine, ori să-l caute, să încerce să-l salveze. Poate fugiseră, îngroziţi de succesiunea de explozii, poate îl trecuseră în rândul celor duşi şi hotărâseră, pe bună dreptate, că nu e nicio grabă să-i recupereze resturile prinse în gelatină ca stafidele în cozonac.

Îşi pierdu cunoştinţa în momentul când zări peretele transparent al ecluzei şi cele câteva siluete agitându-se înapoia lui.

13

Încăperea strâmtă şi joasă, luminată de o lampă violacee, părea îmbâcsită de praf. Zidurile licăreau, reflectând lumina. În mijloc trona un jilţ cu spătar înalt, căptuşit cu burete sintetic; braţele îi erau găurite la capete şi prin orificiile lor fuseseră petrecute lanţurile subţiri ale unor cătuşe. Aşezat în jilţ, Phil purta un halat desfăcut la piept; prin deschizătură îşi văzu rana din partea stângă a toracelui — o arsură cu margini neregulate, purpurie la culoare, acoperită cu un strat de unsori mulţumită cărora nu-l chinuiau prea tare durerile. Încheieturile mâinilor îi erau prinse în cătuşe.

—Hai, că face ochi! auzi vocea de bas a lui Talbot. Ia aprindeţi becurile, oameni buni, să ne vedem mai bine! Un şir de proiectoare intrară în funcţiune, străpungându-i retina cu razele lor albăstrii, de o intensitate insuportabilă. Făcu o mişcare de recul şi vru să-şi acopere faţa, dar inelele cătuşelor îl opriră, pătrunzându-i în carne. Bună dimineaţa, Warner! continuă poliţistul, jovial ca de obicei. Sper că m-

am prezentat la timp pentru întâlnirea asta, eşti odihnit tocmai cât trebuie ca să-mi răspunzi la nişte întrebări.

Cu genele plecate, Phil privi împrejur. Se afla într-o ecluză pneumatică de o singură persoană. Prin câteva orificii pătrundeau înăuntru tuburile sistemului de aeraj, un furtun din plastic, prins într-un stativ, câteva cabluri electrice, probabil ale microfonului şi ale difuzorului instalate pe spătar, de o parte şi de alta a capului său. Vălul luminos care se revărsa dinspre peretele străveziu, ca un râu de foc, ascunzând vederii tot ce se găsea înapoia lui, îi aminti brusc de flăcările exploziei şi sub efectul aceluiaşi şoc, repetat şi amplificat, respiraţia i se îngreuna, ca şi atunci.

—Ce vreţi? întrebă în şoaptă, după câteva clipe.

Îi răspunse un chiţăit, ca de şoarece, al altcuiva decât Talbot. Nu-şi dădu seama câţi oameni se ascund după cortina de raze şi nici nu dori să afle; strânse pleoapele şi-şi lasă bărbia în piept, dar şi aşa ochii îi lăcrimară, iritaţi de arsura luminii.

—Să nu-l luăm prea pe departe! zise vocea chiţăită. Dă-mi voie, şefule, să intru peste el!

—Nu te-aş sfătui! ripostă mai-marele pazei. Cât a stat în laborator, frumosul trebuie să se fi umplut de viruşi ca o jigodie de purici. Dar, cine ştie, poate recurgem şi la metoda ta, să fii pregătit! Ascultă, Warner, încep cu ceva mai simplu, până te acomodezi. Spune-mi câteva vorbe despre Mark. De exemplu, ce-aţi învârtit amândoi în ultima vreme, cum decurgeau convorbirile voastre... Ia să văd dacă ai talent de povestitor!

Insolitul situaţiei îl tulbura pe Phil. Nu-i păsa de teatrul cabotin al lui Fred — poliţistul, atât de conştiincios să respecte orariile. Începea să intre în scenă prea târziu — şi se aşteptase de la început să treacă prin asemenea inte-

rogatorii. Surprizele i le furnizase Gregor cu răzbunarea lui impecabil pusă la punct; şi asta trebuie că îi surprinsese pe toţi, indiferent în ce măsură bănuia fiecare rolul jucat de el, umilul laborant-supraveghetor, în formidabila acţiune de reabilitare, prin compensaţie, a lui Sorensen. O făcuse ingenios şi cu ironie, obligându-l pe Phil să repete întocmai sfârşitul idolului — invitaţia la serata contelui, explozia, interogatoriul — asigurându-se, prin momeala cu amuleta, că detractorul lui Sorensen nu se va eschiva de la pedeapsă. Avusese firele în mână, de la început; ca şi cum ar fi fost încredinţat că experimentarea formaţiei genetice o să dea greş, aşteptase, sigur de el, să i se ceară ajutorul, era cu neputinţă să nu i se ceară ajutorul, se prefăcuse, comedian perfect, că-i e frică şi că totuşi nu s-ar da înapoi. Lecţia lui neiertătoare îi era numai parţial destinată lui Phil. Incriminat fusese şi Talbot, acuzatorul lui Sorensen, poate chiar Boyne, care nu-i luase apărarea şi toţi cei câţi mai erau în combinaţie şi care, mai ales, îl terorizaseră pe el. Mark, ca să-i smulgă secretele maestrului. Explozia avea să-i lovească, într-un fel sau altul, fără alegere.

Firesc ar fi fost să urmeze o ultimă surpriză: ieşirea din scenă a lui Gregor. Fiindcă, oricât s-ar fi pus la adăpost acţionând în spatele lui Phil, o simplă mărturie a acestuia, chiar fără dovezi, îl implica în afacere.

—Chemaţi-l pe doctorul Hendricks. Nu cred că sunt în formă pentru discuţie.

Era ciudat amestecul dintre atenţia cu care i se acordaseră îngrijirile medicale şi brutalitatea „băieţilor” lui Fred. Însemna că nişte oameni încă nu l-au abandonat cu totul şi că-şi asumă răspunderea să îi arate că îl veghează, deşi, oficial, de cazul lui se ocupa echipa Albastrului. La aceşti oameni trebuia să ajungă şi lor li se putea destăinui în linişte, cu siguranţa că va fi, cel puţin, înţeles.

—Nu-ţi face probleme, îl sfătui Talbot, imediat ce începi să te spovedeşti o să fii uşurat şi-ţi revine forma. Toate bolile omenirii se datorează secretelor neîmpărtăşite. Va să zică, vorbeam despre Mark.

—V-aş putea spune orice, e greu să mă controlaţi. Întrebaţi-l pe el sau mai bine aduceţi-l de faţă. Ori îl ţineţi deja într-o boxă, ca şi pe mine?

—Hai, că-mi place tipul! comentă interlocutorul lui Fred. Obraznic, ca de obicei. Mi-ar fi făcut greaţă să înceapă cu smiorcăielile. Îl încălzim niţel, şefule?

—Poate! făcu Albastrul, concesiv. Uite, Phil, e cam greu să ţi-l aducem pe Mark, băiete! E chiar într-o boxă, pe legea mea! Moţăie acolo şi, oricât am încerca să-l scoatem, n-am avea succes. Nu se lasă dus, rămâne rece şi la rugăminţi, şi la ameninţări.

—Rămâne rece, zău! repetă vocea, printre hohote de râs, înecându-se de plăcere.

—Păi da, urmă Freddie, că i-au pus şi un refrigerator alături, să nu transpire. Deşi al dracului de şugubăţ ar trebui să fie ca să mai transpire acuma; ştii, arată cam ca o oaie care păştea printre traverse tocmai când a trecut acceleratul. Vreau să spun că s-a cocoţat acum vreo trei ceasuri pe acoperişul pavilionului central al diviziei tale şi, ca să vezi coincidenţă nenorocită, exact în clipa aia a pocnit dinamita. Pesemne că atâta l-a zăpăcit bubuiala. Încât nu se mai poate gândi la nimica şi la nimenea; cel puţin aşa se citea pe figura lui când l-au adunat băieţii, cu chiu cu vai, într-o pătură.

Lui Phil i se contractă stomacul, strâns sălbatic de un mecanism comandat din afară, şi ameţeala îi urcă spre creştet ca miasmele ridicându-se din fundul unei gropi cu murdărie. Îşi rezemă capul de spătar, iar lumina i se revărsă în ochi prin liniile de împreunare a pleoapelor, ca

tăişul fin al unui instrument de tortură. Înghiţi în sec. Parcă declanşată de acest act reflex, o durere bruscă, îl străbătu de la faringe până la josul pântecului, ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost pe rând încolăcite cu o sârmă subţire de oţel, şi cineva ar fi prins capetele ei şi ar fi întins-o violent, silind-o să-şi închidă ochiurile şi să vibreze. Porni să ţipe, dar în aceeaşi clipă durerea se aprinsese şi se stinsese, astfel că strigătul i se risipi într-un oftat şi un geamăt. Ameţeala persista însă, legănând încolo şi încoace liniile de foc dintre pleoape, cu răsturnări spectaculoase la capătul traiectoriilor curbe. Şi prin balansul lor, abia croindu-şi drum în intervalul de timp cât cele două pendule albăstrii, lamelare, se aflau în punctul mort, se strecură spre el gândul sinuciderii lui Mark. Iată-i, deci, ieşirea din scenă: un ultim zâmbet ironic adresat, din pragul nefiinţei, celor care îi decapitaseră maestrul şi încercaseră să-l îngenuncheze şi pe el. Închisese cercul, prinzându-i înăuntru pe toţi trei: Warner, Sorensen şi el, purtători de aci înainte ai unui destin comun. Phil rămăsese să plătească datoriile tuturor, dar era oare mai puţin vinovat decât ceilalţi? Şi cine erau, cu exactitate, vinovaţii?

—L-ai pus pe gânduri, şefule! Parcă nu s-ar fi aşteptat la una ca asta din partea amicului.

—Ştii, băiete, noi credem că e o legătură afurisită între exploziile din laborator şi momentul ales de Mark să ne părăsească. Aşa că tu eşti singurul care ne poate spune ce şi cum.

—V-am rugat să-l chemaţi pe doctor.

—În regulă! exclamă Talbot. Începem mica reprezentaţie. Încălziţi-l, băieţi!

Aveau jargonul lor de profesionişti, greu de înţeles pentru un neiniţiat. Phil bănuia că vor sufla în ecluză aer fierbinte. Se înşelase — conectară cătuşele la un generator

electric, instalaţia fusese pregătită din vreme. Curentul îl luă prin surprindere, dar nu încercă să-şi smulgă pumnii din brăţările de oţel, îi mai rămăsese un strop de raţiune, câtă să-l împiedice să le ofere celorlalţi spectacolul dorit. Răspunse agresivităţii convulsiilor repezi şi violente cu un fel de împotrivire interioară, la fel de violentă şi agresivă. N-ar fi putut defini termenii unei asemenea împotriviri. Era o abstracţie sau comitea o eroare în aprecierea stării corpului supus torturii, totuşi avu impresia halucinantă că îşi sileşte inima să accelereze demenţial pulsaţiile, adaptându-le alternanţei curentului şi că, din pricina repeziciunii bătăilor i se răspândeşte în trup o vibraţie joasă, gravă, ca o notă de orgă. Iar şocul electric, în rezonanţă cu acest sunet greu şi prelung, îşi pierde din putere, fiindcă inerţia de reacţie a muşchilor a dispărut.

Nu-şi dădu seama când opriseră generatorul. Spasmele, confundabile cu acest tremur tulbure al fiecărei fibre, se stinseră într-un ecou moale, repetat din ce în ce mai departe, lăsându-l amorţit şi fără vlagă.

—Vă pierdeţi timpul, zise cu voce nesigură. Ce vă pot povesti nu merită osteneala să ascultaţi.

—Fii om de înţeles, replică Freddie. Vei sfârşi prin a deşerta sacul. Hai s-o luăm şi altfel, începe cu ce s-a petrecut în laborator, după întreruperea legăturii cu exteriorul. Ai vrut să te sinucizi, aşa e? Socoteai că poţi scăpa de răspundere, de ruşinea eşecului... O reacţie absolut firească, nu ţi-o iau în nume de rău.

—Vorbiţi prostii.

—Dă-mi voie să intru la el, şefule!

—Pe cuvânt că nu-l înţeleg! Ai rămas singur, Warner, singur pe lume, băiatule! Şansa ta e să-ţi dezlegi limba. Orice împotrivire e iluzorie, ce dracu, eşti prea deştept ca să nu pricepi. N-are cine te scoate din mâinile noastre, aşa

că nu ştiu pe cine vrei să acoperi. Gregor e mort de-a binelea şi cel mult îşi bate joc de tine de pe lumea cealaltă. Alţi complici bănuiesc să nu-ţi fi racolat, iar tu eşti prins până peste cap în povestea asta împuţită, nu mai e nevoie să ţi-o dovedim.

—Aveţi dreptate.

—Atunci ce aşteptaţi?

—Pe doctorul Hendricks, v-am spus.

—Ai văzut, şefule? întrebă vocea de şoarece.

—În regulă, echipează-te şi du-te să-i vorbeşti la ureche!

—Vă previn că, oricum, ar trebui să aduceţi un medic, altfel riscaţi să rămâneţi fără mine când vă e lumea mai dragă.

—Nu-ţi pierde răbdarea, neplăcerile se vor sfârşi îndată. N-ai încredere în noi?

Phil zâmbi, resemnat. Nu-i era frică, deşi bănuia ce are să urmeze, sau tocmai de aceea. Merita cineva sau ceva să se mai lase înjosit după ce pierduse totul? Cine, Mad? Brett? Contele Simon? Clubul oamenilor de vază? Titlul de salvator al oraşului? Sau cel de binefăcător al omenirii? Sau respectul impus feciorilor de bani gata?

N-o să afle nimeni că a apărat un soclu gol, unde odinioară înălţase statuia demnităţii lui de fiinţă omenească, o luminase cu reflectoare, să fie văzută de lume şi aprinsese în jurul ei focuri de artificii — până când, în cursul unei discuţii cu Boyne şi a altei discuţii, cu Mark, a dat-o jos, pe ascuns şi a vândut-o la fier vechi. Şi pentru ce o prefăcuse in mărunţiş, pentru dragostea lui Thyl, sau prietenia lui doc, sau stropul de nobleţe al contelui? De ce să-i invoce tocmai acum pe toţi? De parcă perspectiva unui scop generos, oricare ar fi el, îţi dă libertatea sa te tăvăleşti prin noroaiele tuturor josniciilor. Cavaler al unei cauze pierdute... Auzise undeva cuvintele astea, ori le spusese

chiar el însuşi?

—Culmea e, povestea glasul de şoarece, că nu suportă violenţa. Ce zici de asta, şefule? Domnişorul care suferă când îl vede pe unul încasând o scatoalcă, dar nu şovăie când e să detoneze dinamita de la sediul diviziei. Obraz subţire, nu glumă!

Presiunea aerului în ecluză crescu şi uşa metalizată se deschise şi se închise repede. O siluetă în haine de protecţie apăru lângă jilţ, cu spatele în bătaia reflectoarelor, încercă s-o identifice, dar lumina, prea puternică, îl făcu să închidă iarăşi ochii.

—Ia-l întâi cu binişorul, porunci Talbot, să nu se plângă că nu i-am lăsat toate şansele.

—Cu binişorul, cum nu! mormăi vocea, înăbuşită de cască. Îţi aminteşti de mine, băiete? Degete înmănuşate îl prinseră de bărbie, cu o mişcare lină, aproape tandră. Acum două-trei luni, într-o noapte... mergeai la cabana de vânătoare a clubului vostru... şi eu îţi păzeam nepreţuita persoană. Alergai cu viteză, lumea era a ta. Eu, cu grijă să nu dai în vreun gard, te blestemam printre dinţi. La o cotitură ţi-a sărit în drum un bezmetic, un boşorog smintit, pe care abia l-ai evitat, în ultima clipă.

Degetele îi ridicară bărbia, împingându-i capul spre spate şi îl apăsară sălbatic, până îi trosni gâtul. Phil strânse dinţii, să nu strige, fiindcă iarăşi durerea atroce îi străbătuse fulgerător măruntaiele, ca sub smucitura unei corzi de oţel. Se crispă, să nu strige, şi respiraţia i se înteţi, şuierătoare.

—A, păi atunci sunteţi cunoştinţe vechi! râse cu răutate Albastrul.

—M-a făcut să umblu pe jos şaisprezece kilometri, pe un ger de crăpau pietrele, numai pentru că am cutezat să-i trag vreo două boşorogului. „Te întorci acasă imediat! mi-a

spus. Şi fereşte-te să-mi mai apari în cale. Dacă te mai văd o singură dată, te concediez.” Şi pe urmă: „Cum te cheamă?” închipuiţi-vă, nu-mi ştia nici numele, dragul de el! Ei, eu sunt Sean, auzi? Dar tu cine eşti, scârnăvie? Sau nici la întrebarea asta nu răspunzi?

Îl apucă de păr şi-l lovi peste faţă, cu palma deschisă. O dată, de două ori, de trei, în hohotele aţâţate ale „băieţilor”. Phil îşi simţea obrazul umed, de sânge sau de lacrimile umilinţei, totuşi tăcerea îi făcea bine şi ar fi dat orice să se poată dedubla din nou, ca mai devreme, în laborator.

—Deschide-i ochii! strigă cineva. Să te vadă, să-şi aducă aminte!

—Cască-i gura, Sean! Să-i curgă vorbele de sub limbă.

—Destupă-i urechile, cine ştie dacă n-o fi surd!

—Am ceva mai grozav. Ştii ce ţi-am pregătit, scârnăvie? Un furtun. Un furtun, legat de un rezervor. Un rezervor cu acid, nici prea concentrat, nici diluat din cale afară. Ia umblaţi la robinet, băieţi! îl scăpăm şi de viruşi cu ocazia asta.

Phil se aplecă instinctiv, să-şi apere pântecul şi se lovi la tâmplă de un obiect dur — filtrul de aer al lui Sean, ori capătul metalic al furtunului. Un şir de zgomote nelămurite răsună afară, parcă o uşă deschizându-se, tropăitul unor tălpi pe dalele pardoselii. Câteva umbre obturară lumina.

—Încetaţi! se auzi un ordin. Talbot, adună-ţi oamenii!

—Ce porcărie e asta? ţipă Albastrul, descumpănit. Ce căutaţi aici?

—Adună-ţi oamenii, imediat! Dispoziţia lui Boyne. Tu, de colo! Ieşi din ecluză şi dispari! Aruncă furtunul!

Proiectoarele se stinseră, lăsându-l pe Phil într-un amurg violaceu. Sean formulă o înjurătură complicată, dar cineva, intrat între timp, îi făcu vânt, înainte s-o termine. Proteste şi ordine răstite se învălmăşeau printre bufnituri şi scrâşnete,

ca şi cum noii veniţi s-ar fi apucat să spargă mobilele şi să dărâme pereţii.

—Am ajuns prea târziu?

Tânărul tresări, gata să creadă că întreruperea fusese numai un truc şi că interogatoriul se ia de la capăt. Ridică pleoapele cu fereală şi prin pânza lacrimilor îl descoperi pe Hendricks.

—Doc!... Unde-ai fost până acum?

Buzele, tumefiate de lovituri, abia i se mişcau.

—Merita s-o păţeşti mai rău, după câte-ai făcut! Talbot, dă-mi cheia cătuşelor! Sau, ia, vino încoace şi deschide-le singur!

Mirosul deodorantului îl izbi pe Phil ca o duhoare.

—Dar, domnule Hendricks, viruşii... mormăi Albastrul.

—Sunteţi nebuni! I s-au făcut toate analizele când a ieşit şi toate aseptizările. Sălbaticilor!

—Totuşi nu-l pot lăsa...

—Răspunderea dumitale a încetat, credeam că s-a înţeles asta! Gândeşte-te mai bine cum o să te descurci la anchetă.

—Ce...

—Ai să afli atunci, ce! Cătuşele, te rog!

Fred se supuse, cu o umilinţă care nu mai părea izvorâtă din viclenie.

—Am avut ordine! zise, ca pentru el.

—Nu ştiam că în regulamentul diviziei de pază e înscrisă tortura ca metodă de investigare. La revedere!

Phil se ridică, sprijinindu-se de umărul lui Brett. Ochii nu i se obişnuiseră pe deplin cu noua lumină, pete multicolore îi dansau în faţă, ca un roi de fluturi speriaţi. Doctorul îl conduse spre ieşire, grijuliu să nu-i atingă arsura.

—Aş vrea să mor, doc! Ar fi cel mai bine.

—Sunt destui care abia aşteaptă să le faci bucuria asta.

Deocamdată, mergi cu mine la clinică, ai nevoie de un tratament serios.

—Unde ai fost până acuma?

—Ţi-am respectat mofturile, ca prostul, fiindcă spuseseşi să te las în pace. Şi când am aflat ce ai pe cap, Gregor tocmai fusese dus la morgă.

—Va să zică, e adevărat.

—De la izbucnirea exploziei mă lupt să câştig de partea ta consiliul de administraţie, să-l contracarez pe „patron”. A ieşit la iveală un denunţ al ciberneticienilor tăi, semnat şi de alţi şefi de sectoare...

—Ştiu de el.

—Ştii! Şi nu sufli o vorbă, mă laşi să mă dau de ceasul morţii, singur, să caut, să întreb în dreapta şi în stânga ce dracu ai păţit! Dacă ajungeam după ce ăştia de aici îţi rupeau oasele? Crezi că Boyne ar fi mişcat vreun deget să te scoată?! Trebuie să-mi povesteşti totul, de-a fir-a-păr, nu-ţi închipui că primejdia a trecut! Să ne facem un plan.

—Abia aştept să-ţi povestesc! Te şi chemasem...

—Adună-ţi gândurile, vorbim la clinică. Am o ambulanţă afară.

—N-a mai întrebat cineva de mine?

—Contele. L-au adus val-vârtej de la serată. Parcă ai fost şi tu acolo?

—Am fost. Invitat special de Gregor.

—Cum, de Gregor?

—Prostiile mele. O să-ţi spun.

14

Se lumina de ziuă. Ambulanţa, neînsoţită, mergea încet, pentru că Phil se simţea din ce în ce mai rău şi nu suporta

viteza; durerile, repetate la intervale scurte, îi sfâşiau viscerele, ameţindu-l şi îngreţoşându-l. Brett îl consultase în grabă, dar nu reuşea să-şi dea seama de cauzele maladiei ale cărei simptome depăşeau, prin forme de manifestare şi prin acuitate, consecinţele unei eventuale stări de şoc. Totuşi, în răgazurile dintre crize, tânărul vorbea repede, amestecat, ca şi cum s-ar fi temut, într-adevăr, să nu moară şi ţinea să-şi uşureze cugetul.

—A fost opera lui Mark şi se va dovedi asta până la. urmă. Cel puţin dacă ancheta e condusă de oameni nepărtinitori.

—Bineînţeles. Au şi apărut mărturii care îl incriminează. Se vorbeşte că ar fi făcut o vizită la divizia ciberneticienilor, unde a întârziat la poveşti cu operatorii şi le-a dat o mână de ajutor să schimbe nişte benzi în computerul central. Îţi închipui ce lesne a strecurat banda cu programul imprimat de el...

—Când?

—Ieri, înainte de sfârşitul turei.

—Şi peste câteva ore s-a căţărat pe acoperişul pavilionului. Atât de sigur de reuşită, încât s-a expus riscului de a fi prins înainte să se declanşeze explozia.

—Se mai spune că medalionul... în sfârşit, amuleta aceea i-au făcut-o nişte băieţandri de la atelierul de proto-tipuri. După o prinsoare că nu vor reuşi să pună la punct aliajul.

Phil strângea în neştire mâna doctorului şi-şi încleşta dinţii să nu strige, iar când durerile se înteţeau, îşi descărca suferinţa în convulsii. Brett, care sporovăia cu glas încurajator ca să-i abată atenţia şi să-i liniştească temerile, nu omitea să-l supravegheze cu toată luarea aminte, iar privirile lui, scăpând de sub ochii deznădăjduiţi ai celuilalt. deveneau brusc posomorâte şi cercetătoare.

—Într-un fel, suflă Warner, îl admir, deşi pentru mine fapta lui are o singură semnificaţie — una justiţiară.

—Prostii! Era un dezaxat. Trebuia să-l îndepărtăm anul trecut, indiferent ce legătură avusese cu povestea lui Sorensen.

—Nu-i adevărat. Mark îşi vedea de treabă ca oricare altul şi nu v-a făcut necazuri până să vin eu şi să-l zgândăr. Poate nu crezi în justiţia imanentă, nici eu nu credeam. Dar în ultima vreme...

—Cam mistică predica asta a ta!

—Ştii cum se zice despre câte unul: a ieşit din rândul lumii. Aşa sunt eu. L-am furat pe Sorensen, ce să ne mai ascundem! După ce declarasem cu tărie că vreau, dimpotrivă, să evit metodele lui de cercetare. Doar şi pe tine te-am întrebat despre ele, şi pe conte. Iar Gregor m-a pedepsit. Exemplar.

—Ai să sfârşeşti cu o fixaţie.

—Şi ingenios. Obligându-mă să repet destinul maestrului, până în amănunt. Şi dovedindu-mi că nu pot scăpa ca să fructific rezultatele ticăloşiei; în vreme ce Sorensen fusese o victimă, eu aveam să fiu, pur şi simplu, pedepsit, de aceiaşi judecători, adăugând calvarului sentimentul culpabilităţii.

—Mai rămâne să intonezi nişte versete din biblie!

—N-are nicio legătură cu asta.

Se contorsionă iar pe targa îngustă, ca şi cum ar fi vrut să arunce afară un corp străin ghemuit în toate fibrele alcătuirii lui şi care îi lua în stăpânire viscerele, oasele şi muşchii, sângele şi creierul lăsându-i de fiecare dată mai puţin loc unde să se adăpostească el însuşi.

—Mai rabdă puţin! Cum ajungem la clinică şi terminăm analizele, îţi dau un calmant.

—Morfină, te rog! Să rămân în tradiţie. Dacă am avea

toţi câte un Gregor... înapoia noastră!... Toţi. Şi cel care m-au zorit să dau repede rezultatele... Repede...

—E numai vina lor.

—La ce mai foloseşte să împărţim vina? Când au explodat seifurile cu material biologic... atunci am înţeles pe deplin că s-a sfârşit. A avut grijă Mark, cu amuleta lui... să-mi dea această ultimă lecţie... Fără speranţă, înţelegi? Se termină fără speranţă... Şi eu, anume, trebuia să fiu acolo, să văd... Amuleta mi-a deschis drumul, a fost un semnal pentru computer, să acţioneze... Să văd şi pe urmă să scap cu viaţă, să continui periplul lui Sorensen, prin camera de interogatorii a lui Talbot şi... Doctore, opreşte! Cinci minute. Nu mai suport!...

Brett sună în cabina şoferului, dar maşina se oprise mai dinainte, fără ca ei să fi băgat de seamă. Bâzâitul soneriei se repetă de mai multe ori, până ce Hendricks, enervat, trase geamul opac dinspre cabină şi abia atunci observă că. ambulanţa staţionează, iar şoferul şi însoţitorul acestuia se agită pe afară, certându-se cu cineva nevăzut. În acelaşi timp, cei doi auziră apelul şi se apropiată de maşină.

—Un accident, domnule doctor! raportă însoţitorul. Poliţia nu ne lasă să trecem.

—Ce accident?

—A fost călcat un om. Un vagabond, după zdrenţele pe care le poartă. Zace acolo, în şanţ.

—A murit?

—Da, domnule! Vai de sufletul lui! Cred că nu i-a mai rămas un os întreg. Pesemne traversa autostrada, şi o maşină l-a lovit în plin. Făptaşul şi-a luat tălpăşiţa, cine ştie pe unde o fi acum.

Brett se întoarse spre Warner.

—S-a întâmplat un carambol! spuse. Circulaţia e blocată, trebuie să vorbesc cu poliţiştii. Rămâi singur o clipă?

***

Îmi îngrop faţa în palme, să nu mă vadă şi să nu mă audă nimeni şi strig, strig în grabă, până nu-mi pierd minţile cu totul. Nemernicul de Sean l-a călcat pe Carmichael, în firea lui e una ca asta. Gonea spre oraş, clocind răzbunări fiindcă doc i-a întrerupt distracţia, iar nenorocitul acela, naiv şi neajutorat ca totdeauna, i-a ieşit în drum... Ce plăcere avea şi el să iasă în drumul maşinilor! Parcă numai el!

Nu trebuie să crezi în prevestiri, dar mă identificasem cu bietul nebun, încă înainte să ştiu cum o să sfârşească. Sau e o uşurare să deplângi soarta altuia, fiindcă indirect te deplângi şi pe tine? În toţi se ascunde câte un actor dornic să-şi valorifice rolul în orice împrejurări. Actorul din mine e cabotin. Totuşi nu înţeleg de ce mă impresionează într-atâta moartea lui Carmichael, parcă aş fi fost răspunzător de el şi aş fi avut datoria să-l apăr. Eu de cine sunt apărat?

Nu pot privi afară, ferestrele sunt opace, şi să cobor nu e cazul, la ce bun să ofer spectacolul unei apariţii în halat, ca să nu mai vorbesc cum aş arăta exhibându-mi arsura. Curios, mă supără prea puţin arsura asta faţă de întinderea şi profunzimea ei. Poate nu mai sunt în stare să o simt pe de-a întregul — oricum, ceva nu-i deloc în regulă cu mine, nu numai din cauza durerilor de neînţeles care mă tot încearcă; se petrece încă nu ştiu ce şi nu ştiu unde acolo, înăuntru, îmi e rău, altfel decât în bolile de până acuma, răul se înteţeşte, mă învăluie, durerile par numai efectul lui secundar.

Ce ni se pregăteşte, cine dirijează aglomerarea atâtor surprize şi stă la pândă înapoia noastră, şi ce ne-a mai rezervat, când şi unde o să ne lovească din nou?

Mi se pare că se apropie o criză, judecata mi se întunecă

şi sunt singur, degeaba ai sta lângă mine, Thyl, sunt tot singur, am ieşit din rândul lumii, nicio închisoare de pe pământ nu mă încarcerează mai cu folos decât vinovăţia, nu mă desparte de lume, de tine, frumoasa, dragostea mea...

Poate va fi o criză de nebunie şi prin asta mă leg de vagabondul ucis, e particularitatea noastră a amândurora; nebunia, un concentrat de singurătate. Durerile revin, încep să-mi cuprindă şi spatele, mă încleştez de targă, am să ţip din nou, cum ar fi vrut Talbot să mă audă ţipând. Toate devin fluide, pe lângă mine şi curg, ameţeala mea le face ici şi colo să se rotească, suprafeţele obiectelor se întind şi alunecă, muchiile coboară, verticalele se subţiază, picături strălucitoare, de oglindă topită aleargă încolo şi încoace prin aer şi, atingându-se de mine, se sparg în bulgări de ceaţă violacee.

Binecuvântată fie boala, care te face să uiţi de celelalte necazuri şi te ridică la rangul celei mai importante persoane din univers! Mă închid în solitudine şi în maladie ca într-un palat de cristal, pe o insula din mijlocul mării. Nu încerc, să te iau cu mine, Thyl, palatul îmi e rezervat în exclusivitate, ca orice iluzie pe lumea asta şi nici nu e cinstit să te mai mint, oricâtă nevoie am de prezenţa ta binefăcătoare. Tu eşti pierderea cea mai însemnată, singura care contează cu adevărat, fiindcă experienţele mele, aportul la realizarea formaţiei genetice se vor fructifica, mai. devreme sau mai. târziu, sub numele meu ori al altuia, cum şi eu am valorificat, într-un fel, descoperirea lui Sorensen. Pe tine însă nu mai pot să te răscumpăr şi anticipez că momentul destrămării castelului unde m-am retras va fi cel al întâlnirii noastre; niciun fel de circumstanţe nu mă apără în ochii tăi şi aşa e şi bine.

Am impresia că se apropie cineva şi mă cercetează

suspicios, ar trebui să fie doc, care s-o fi întors în maşină fără să-l simt, dar nu înţeleg de ce suspiciunea. Nu-i disting chipul în curgerea fluidă a formelor înconjurătoare, nici vocea, dacă îmi vorbeşte cumva; auzul mi s-a stins, fac eforturi sa prind răsunetul foarte îndepărtat al unei muzici pe care n-o identific, alunecă şi se schimbă necontenit, piane şi violoncele, fagoţi şi, la intervale mari, notele vibrante ale unui helicon. Spoială de meloman, după cinci sute de discuri ale altuia, ascultate fără înţelegere, cu plăcerea alterată de spiritul competitiv... N-am reuşit decât să-mi încarc memoria cu fraze muzicale reţinute prin repetiţie. Am vrut prea mult, din convingerea că am tot aşa mult de dat în schimb. Mi-am însuşit bunuri, îndatorându-mă, le-am primit, ca pe lucruri fireşti şi le-am smuls în numele puterii.

Îmi aduc aminte vorbele lui Graham Linden, reporterul — cineva care m-a propulsat îmi va cere plata succesului. Unde mai e Linden acuma? Ce subiect de reportaj-bombă i-aş furniza, dacă ar fi dispus, dacă ar avea voie să-l publice!

E o prezenţă în apropiere, o simt, altceva nimic. Ne-am reluat drumul, stăm încă pe loc, Brett s-a întors, Brett parlamentează, afară, cu poliţiştii. Au ridicat trupul vagabondului, vagabondul se îndreaptă spre autostradă, abia au descoperit trupul în şanţ, maşina ucigaşului tocmai iese din curte de la *Thunderbird*. Întâmplările patinează înainte şi înapoi, se amestecă, se despică în jumătăţi de măr care nu-şi mai găsesc perechea şi care se împreunează la nimereală. Mi se va lua un al patrulea interogatoriu, apoi un al doilea, şi răspunsurile mele, oricât m-aş strădui să mărturisesc totul cinstit, vor fi sâmburi de adevăr într-un fruct al indeterminării, sub o coajă groasă de contradicţii. Avocaţii îi salvează pe asasini dovedind tribunalelor că-şi recrutează clientela din evadaţi de la ospiciu. Maestre Bron-

son, când va fi să compar înaintea Curţii, mă dispensez de serviciile dumneavoastră — e de ajuns ca juraţii să audieze benzile imprimate în cursul anchetei şi vor da vina pe victima Philip Warner, care a pus arma crimei în mâna inocentului Philip Warner şi l-a somat să tragă.

Din nou durerea. Parcă m-am şi obişnuit puţin, bine că trece destul de repede încât toleranţa să nu fie chiar la fel de rapidă. De data asta mă şi dezmeticesc oarecum, simţurile, cu ezitări infantile, mi se înapoiază, nu chiar de tot, numai cât să disting, ca printr-o pânză, contururi şi sunete. Nu sunt deloc sigur că traversez întâmplări reale. Dar am căpătat iluzia orientării, ceea ce mă scoate din ipostaza de obiect. Ambulanţa staţionează în vecinătatea unor copaci, fiindcă atunci când se deschid portierele îmi apar în cadrul dreptunghiular ramuri cu frunze abia mijite. Continuă să fie primăvară şi sunt uşor surprins; de azi-noapte, pentru mine au trecut mai mulţi ani şi nu mă aşteptam să-mi revin în anotimpul de pe vremea exploziei. Umbre în culori odihnitoare ridică targa şi o transportă într-un vehicul ca un cărucior de bagaje. Îşi vorbesc, eventual mi se adresează, dar nu înţeleg cuvintele şi prefer să tac. Căruciorul se pune în mişcare şi copacii defilează pe deasupra mea, văd crengile negre şi, indistinct, spuma galben-verzuie a mugurilor care nasc.

Clinica lui Hendricks. Mi-e frig şi din cauza asta simt reactivându-se arsura. Nu se gândeşte nimeni să mă învelească, n-are importanţă. Încerc să mă bucur de această dimineaţă însorită, umedă, rece, probabil puţin ceţoasă, plină de promisiuni, liniştitoare, mai ales înfrunzind, înflorind, o lume care trăieşte şi care, cu vitalitatea ei nemăsurată, m-ar putea smulge singurătăţii şi m-ar putea târî spre lumină, numai să intru în comunicaţie cu ea şi să strig după ajutor. Încerc, trucul nu-mi reuşeşte,

mă golesc dintr-o dată pe dinăuntru, ca la o vorbă urâtă spusă pe nedrept de cineva drag. Mă consolez că poate nici nu-i adevărat ce văd şi-mi vine să-mi râd de milă.

Vegetaţia s-a rărit, căruciorul ocoleşte pe drumuri în pantă, pătrunde într-un defileu, printre stânci, locurile îmi par cunoscute. Ne oprim, nu ştiu pentru ce, sunt cu spatele spre direcţia de mers. Îmi închipui că aud zgomot de paşi. Pornim iar, trecem de o poartă înaltă, din tablă groasă, verde. Am mai fost pe aici? Deodată realizez: e noul pavilion, ultima construcţie ridicată de doctor; astă-iarnă, când i-am făcut o vizită, el era aici cu arhitecţii, iar mai târziu, într-o plimbare în doi, am văzut drumul barat de gard. Începe ceva cu totul nou, în alt decor şi cu altă figuraţie. N-am idee cât va dura actul acesta al piesei, nici cum o să se descurce cabotinul meu. Bănuiesc să Simon Crane mi l-a adus, cu teoriile lui despre teatru şi tactica prefăcătoriei, sau dacă se aflase mai de mult aici, ignorat, i-a oferit material de studiu şi posibilitatea să se afirme.

Ne oprim iar, de data asta de-a binelea. Sunt ajutat să cobor şi chiar de-aş vrea să văd cum arată clădirea, n-aş reuşi, fiindcă vehiculul a tras direct în faţa unei uşi de sticlă. Dar ce-mi pasă de fasonul clădirii? Mi-e din cale-afară de rău, merg clătinându-mă şi nu ştiu pe unde calc, pânza care-mi acoperă capul, cum li se punea condamnaţilor la moarte în Evul Mediu, a devenit din nou opacă. Ceva îmi zbârnâie la ureche, cu vocea lui doc, şi senzaţiile de boală îşi intensifică acuitatea; orice semnal, dinăuntru sau dinafară, mă dezechilibrează, ca o lovitură zdravănă în moalele capului. Trecem pe lângă ferestre luminate de soare, a căror culoare aurie ajunge filtrată până la ochii mei. Acolo e dimineaţa de primăvară care mi s-a refuzat, ultima imagine a lumii de unde am ieşit, şi să încerc să întârzii în faţa ei ar fi inutil, n-o mai pot conserva decât în

amintiri, dacă mă mai ajută memoria.

Şi tu îmi rămâi întreagă în amintire, Thyl; revederea noastră, când şi unde va avea loc nu-mi închipui, are să fie ca răsfoitul unui album cu poze de altădată, nicio nouă fotografie nu se mai adaugă celor de demult, ar semăna a reconstituire şi ar căpăta un aer penibil. Mi-am dorit să te găsesc aici, aşteptându-mă, temătoare, îngrijorată, întrebându-mă ce s-a întâmplat, cum de s-a întâmplat, de dragul tău aş fi spus totul altfel decât i-am povestit lui doc — aş fi lungit istorisirea, aş fi inventat amănunte, conexiuni care nu există, numai ca să te pot privi, să te pot privi, cu iluzia că ţi-aş păstra la fel de vie prezenţa şi după ce vei fi dispărut. Nu eşti. Îmi pare şi rău, şi bine, nimic nu mă împiedică să-mi închipui că ţi s-a interzis să mă vezi, deşi ai recurs la toate stratagemele şi mă cauţi mereu, înfruntând aluzii indiscrete şi jignitoare, apărându-mă când ţi se spune ce-am făcut, suferind că nu mă poţi ajuta.

Mi se pare că m-am lungit pe un pat de consultaţii, schimbarea de poziţie îmi răscoleşte măruntaiele şi cred că le ajută să-şi schimbe locul, altfel nu-mi explic din ce cauză trag unele de altele, să se desprindă şi de ce mă săgetează durerea, împrăştiindu-se de-a lungul tuturor nervilor, până în degete. Totuşi începe şi durerea asta să capete un rol al ei, cam ca de ştergător de parbriz, îmi lasă în urmă geamul curat.

„*Stai cuminte,* îl aud pe doctor, *îţi facem analizele îndată şi-o să descoperim despre ce e vorba*”.

„*De stat e cel mai uşor,* răspund, sau răspunde cineva pentru mine, cu o voce ieşită direct din groapă. *De stat e cel mai uşor, numai în pielea ta n-aş vrea să fiu*”.

„*Îmi închipui că într-a ta e grozav,* zice, *până acuma te-am întrebat de douăzeci de ori cum îţi merge şi ai ţinut secrete informaţiile*”.

Odaia are doi pereţi ele sticlă polarizată, prin care se văd stâncile de pe ţărm şi parcul şi e prima dintr-un apartament princiar, mobilat cu piese de epocă, în ambianţa căruia aparatura de spital, adusă anume pentru investigarea persoanei mele, se detaşează printr-o stridenţă frizând prostul gust. Dar, de bună seamă, după încheierea misiunii lor, monştrii vopsiţi în alb vor fi îndepărtaţi. Doc e asistat de trei inşi, care manevrează butoanele. Mi se ia sânge, mi se fixează electrozi din cap până-n picioare.

„*Crezi că mai foloseşte la ceva?* întreb. *Freddie abia aşteaptă să ies din reparaţii capitale*”. Asistenţii mă privesc de parcă aş fi încarnarea şarpelui cu pene al incaşilor.

„*Ai prins glas,* constată doc, *şi vrei să recuperezi timpul.*”

Ţi-aş spune eu multe, omule, de-ar fi să vorbim de noi amândoi, fiindcă, uite, tot ce-am reuşit să fac bun în viaţa asta îţi datorez numai şi numai ţie. A fost o vreme, pe la început, când îmi făgăduisem să-ţi răsplătesc în orice fel atenţia pe care mi-o acordai. Nu din cavalerească nevoie de egalitate — erai prea grozav ca să visez măcar o comparaţie cu tine şi aveai de pe atunci destulă putere ca să nu se pună problema niciunei recompense din partea mea — ci numai în semn că-ţi meritam strădaniile investite şi că m-am ridicat la o stare generală superioară, aşa cum, desigur, urmăriseşi.

„*Auzi,* mă întrerupe doc, *e ceva mai complicată povestea cu tine. Să nu te sperii! Au apărut neclarităţi în analize, pregăteşte-te să repetăm totul*”.

Nu-i de mirare; din câtă medicină mai ştiu şi eu, trebuie să mă fi lovit nu o boală nobilă, cu manifestări pretenţioase şi vindecare prin partide de golf şi promenade în aer liber, ci una vulgară, grea ca un pumn sub centură şi din care se poate muri fără vorbă multă. Brett mai spune ceva şi parcă

asistenţii sau aparatele încep să se legene după ritmurile pline de rubato ale valsurilor lui Chopin, laolaltă cu arcurile şi pinioanele maşinăriei stricate dinăuntrul meu. Mă întunec, într-un amurg albastru impur, iar tocata şi fuga în re minor de Bach înalţă stropi de lumină violacee, câte unul cu fiece notă, nota maximă pentru elevul conştiincios care a ţinut minte discoteca profesorului.

Eşti singur, Warner, băiatule, singur pe lume!

Nu te mai osteni cu mine, doc, mi-a pus Talbot diagnosticul mai grozav decât scintigrafele tale, singurul om cu care am comunicat, într-adevăr, de câteva săptămâni încoace. De ce crezi că am alergat la *Thunderbird* îndată ce mi-ai trimis vorbă — numai de dragul epocalei formaţii genetice închise într-un balonaş de săpun? Am vrut... Stai să-ţi spun anecdota până la capăt, ca să râzi cu şi mai multă poftă! Am vrut să fac din tine principalul beneficiar al invenţiei, lucrurile se potriveau ca o mănuşă, tu aveai clinica şi clientela, de aici urma să se răspândească în lumea largă faima miraculosului preparat care vindecă toate bolile, pe vecie. Ne-am fi reluat munca în echipă, formidabila noastră echipă destrămată acum cincisprezece ani s-ar fi reîntregit sub raza unei stele nepieritoare.

„*Se vede că ai o amnezie cronică, amice,* spun într-o doară, fiindcă nu-i pot auzi replicile şi mai bine că nu le aud. *Altfel ai fi obosit să tot investeşti în mine încredere şi speranţe, datoria strânsă până acuma întrece orice posibilitate de răscumpărare. Sunt un contabil din vina căruia s-au produs pagube de miliarde; imposibil să pun la loc măcar o sutime din banii irosiţi, chiar dacă aş munci un secol doar pentru asta. Şi te rugasem să nu te mai amesteci, vezi bine că afacerile noastre comune se termină regulat cu câte un faliment.*”

Încep să nu-mi mai simt nici corpul, deşi ştiu că mâinile asistenţilor mi-l sucesc pe toate părţile, înţepându-l şi schimbând locul electrozilor; totuşi am alte senzaţii, nefireşti, mi se pare că pot urmări traseul curenţilor electrici de-a lungul fiecărui nerv, drumul razelor roentgen care-mi traversează toracele şi abdomenul, impulsurile slabe, dar perfect sesizabile ale unor substanţe străine, probabil reactivi care îmi sunt introduşi în vasele de sânge şi mi se împrăştie printre ţesuturi. Privesc, cu un ochi interior deformat de curiozitate şi suferinţă, privesc dincolo de mine, ca printr-o sticlă tulbure, imagini palide şi fără înţeles. Timpul meu e o mlaştină, unde barca mi s-a împotmolit, afundată până la copastie în noroi şi nu cutez să mă mişc, de teamă să nu mă înece mâzga stătută; din loc în loc, curenţi firavi, de suprafaţă se strecoară agale, mai mult delimitând decât unind şiruri de băltoace unde zac eşuate întâmplări vechi şi noi, dar cine e în stare să reconstituie succesiunea lor şi raporturile de cauzalitate?

„*Ar trebui să mă liniştesc la gândul că ţi-am rămas debitor pe vecie; cel puţin raporturile noastre s-au clarificat şi au dobândit stabilitatea construcţiilor durabile. Dar tu continui să mă îndatorezi şi-ţi joci capul dându-mi adăpost, îngrijindu-mă, garantând pentru mine, deşi ştii că am ajuns, şi pe bună dreptate, un proscris. Omule, cere-mi ceva, dacă vrei să-ţi continui opera creştinească, formulează o pretenţie, dă-mi iluzia utilităţii! Ce să fac? Să ţin administraţia clinicii, să asigur paza în schimbul de noapte, să curăţ încălţămintea pacienţilor? Aş fi încântat să-mi dai oricare din însărcinările astea sau pe toate la un loc.*”

Probabil am reuşit să rostesc câteva cuvinte măcar, deşi nu-mi controlez buzele, fiindcă nu le mai simt, dar prin nişte pereţi de pâslă se strecoară spre mine un răspuns din care disting „*stai, stai!*”, pe urmă „*treceţi ecranul dincoace, sub*

diafragmă" şi „*Doamne, ce vrea să însemne asta, în viaţa mea n-am văzut...*" şi iar se ridică muzica între mine şi ei, finalul concertului unu pentru vioară de Bruch, dar nu de ajuns de repede încât să acopere exclamaţiile stupefiate şi un „*priviţi-i pancreasul, în ce culoare şi această formă...*", întrerupt de un „*vârful lobului pulmonar stâng, acuma!*" şi de „*mai ales cordul, ca o tumoră cu totul atipică...*" Aş vrea să întreb, cu speranţa oricărui pacient incurabil: „*e grav, doctore?*" Şi poate chiar o fac. Îmi închipui feţele celor trei asistenţi, buimăcite de emoţie, ochii lor speriaţi întâlnindu-se o clipă şi apoi coborând simultan spre aparate, să capete o confirmare sau, dacă sunt miloşi, o infirmare — însă interiorul meu continuă să le ofere aceeaşi imagine halucinantă, pesemne a unor gândaci de bucătărie care aleargă între pancreas şi vârful plămânului stâng, dar mai ales pe inimă. Le scrutez în minte atitudinea din care a dispărut morga profesională şi zău că nu-mi vine să râd deloc.

„*Ascultă-mă bine, până mai pot vorbi, bag de seamă şi eu că m-a lovit un soi de boală ciudată, şi află că face progrese mai abitir decât ftizia galopantă. Hai să cădem la învoială şi fii atent la propunerea mea!*" Nu e în regulă cum am început, încerc să-mi păstrez umorul, dar povestea pare o glumă uşoară, sau, mai rău, o bravadă jalnică, ultimul zâmbet de pe patul morţii. Nici dracul nu m-ar lua în serios, deşi trebuie să fiu luat în serios. Pândesc un răspuns, nu-mi parvine, cine ştie dacă m-or fi auzit. „*Ce s-o mai lungesc, se poate să mă fi contaminat de vreun virus, azi-noapte, în laborator, să fiu purtătorul unei maladii nemaivăzute. Te rog din tot sufletul, acceptă să-ţi devin cobai! Nu protesta! Fă cu mine orice experiment pofteşti, îţi dau acordul. Scrie pe ceva vorbele astea şi semnez îndată dedesubt. Hendricks, prietene! Cum să ştiu că mă auzi, trimite-mi un*

semn!”

Îmi dau seama că n-aş putea recepţiona semnul, niciun canal care mă leagă de exterior nu mai funcţionează cum trebuie.

Schimbă cuvinte între ei, răsună un mormăit pe mai multe voci, ca de pe o bandă de magnetofon derulată invers, voci alarmate, agitate, suspendând la capetele fiecărei fraze câte trei semne de întrebare şi de exclamaţie. Aerul vibrează necontenit, îi simt tresăririle şi curgerile fluide pe toată epiderma — pesemne m-au dezbrăcat din cap până-n picioare — şi intru în rezonanţă, rezonanţa atrage, prin simpatie, muzica de orgă, câtă muzică de orgă am ţinut minte, variaţiunile canonice de Bach, desigur, cu labirintul lor ţesut în nesfârşite spirale. Mă dor pancreas, cord şi vârf al lobului pulmonar stâng, mă dor articulaţii coxo-femurale, şi vertebre sacro-lombare, şi colonul ascendent, şi vezicile, şi suprarenala, şi bicepşi, şi tricepşi, variaţiuni pe aceeaşi temă, le simt mai mult logic decât fiziologic, şi viaţa mi se desfăşoară, mulţumită de sine, într-un spaţiu sănătos, cu trei dimensiuni de neclintit: durere, înfrângere, singurătate.

Glasurile dispar, nu realizez după câtă vreme, aşa că folosesc o expresie neutră: la un moment dat. Vibraţiile continuă însă, în afara şi înăuntrul meu, poate doar percepţie alterată a miliardelor de înţepături slabe, dar exasperante, prin care amorţeala îmi dă să înţeleg că mai e încă aici.

Mi se pare că dorm, răsucit cu faţa în perne, adică trupul mi se relaxează, străin, într-o obişnuinţă dobândită de-a lungul câtorva mii de nopţi. Îşi reduce activitatea conştientă şi se lasă în voia impulsurilor pornite din zona subcorticală. Ca un vapor la ancoră, cu luminile stinse şi ale cărui maşini merg la turaţia minimă, merg pentru că, odată oprite,

nimeni nu mai ştie ce trebuie făcut să le pornească iar; însă odihna nu-i decât o mască, menită să satisfacă vigilenţa celor de pe ţărm — în pântecele vasului echipajul se află la posturi şi, ce e important, comandanţii veghează neobosit şi veghează activ, schimbă întruna locul subordonaţilor şi misiunile acestora, pretutindeni e o vânzoleală tăcută şi zău dacă am habar la ce-ar putea folosi. Doctorul a promis că-mi dă un calmant după ce termină analizele şi nu s-a ţinut de cuvânt, sau mai curând eu nu m-am ţinut, fiindcă am încurcat analizele astea.

Mă gândesc la conte şi iar la Mad, n-au apărut niciunul, sunt sigur că le-aş fi simţit prezenţa chiar fără să-i aud şi să-i văd, înseamnă că Brett le-a interzis să mă viziteze, înseamnă că şi pe dinafară starea mea e tot atât de îngrijorătoare ca şi pe dinăuntru; şi dacă ar fi aici, ce le-aş spune?

În fond, dacă aş fi un tip deştept şi descurcăreţ, aş profita până la ultima clipă de vacanţa pe care mi-o oferă boala şi aş dărâma toate punţile dinspre trecut, cel puţin până mă pun pe picioare sau până decid să rămân la orizontală pentru eternitate. Nu cumva actorul din mine mă tulbură, din dorinţa de a repeta cât mai multe roluri, ca să nu fie luat prin surprindere la trezire? Atunci se aşteaptă să întâlnească o situaţie neprevăzută, din pricina căreia ar putea fi nevoit să improvizeze... Dar nu poate suferi improvizaţiile; slăbiciunea lui sunt rolurile de compoziţie, visul de aur al oricărui cabotin.

Probabil m-am întors, în somn, cu faţa în sus, fiindcă întredeschid ochii şi îmi apare în faţă o siluetă masivă, proiectându-se ca mânjită cu smoală pe geamul dormitorului. Stă nemişcată, în vreme ce eu înregistrez, pe sub gene, detaliile încăperii şi încerc să mă împac cu ideea că venirea dimineţii mi-a adus vindecarea, cum li se

întâmplă bolnavilor de prin cărţile pentru copii, dar ştiu că e foarte puţin probabil să mă fi însănătoşit, să fi trecut o zi întreagă de când sunt internat şi să existe aievea tot ce mi se pare că văd. Personajul e închis într-un costum de protecţie, ale cărui falduri străvezii, irizate de lumină, alcătuiesc în jurul lui un nimb ce nu i se potriveşte deloc. Trebuie să-l cunosc de undeva. Cobor pleoapele, să nu pierd şi să nu încurc vreo imagine. Felul în care omul stă bine înţepenit pe picioare, demn şi plin de sine, ca un comisar-major înainte de începerea parăzii — când trupele aşteaptă ca el să ridice topuzul pentru a da semnalul primitor trei paşi cadenţaţi — îmi e aproape familiar. Trupele... Asta e! Înfăţişarea de soldat... L-am întâlnit la începutul iernii, chiar aici, pe locul unde avea să se înalţe pavilionul. Brett consulta planurile, cu arhitecţii şi constructorii, şi toţi se învârteau pe lângă aceeaşi persoană, aceeaşi personalitate care-şi dădea la fel de multă importanţă ca şi acum. Şi cineva i s-a adresat cu „să trăiţi”. Formula militarilor.

Ce să caute un militar în clinica doctorului, dacă nu e pacient, şi cel din faţa mea nu avea nici în urmă cu şase luni şi nu are nici azi aerul că ar fi în suferinţă? Ba dimpotrivă. Îşi apără sănătatea cu mijloace de protecţie bine puse la punct...

Va să zică, sunt, totuşi contagios? Va să zică, analizele au confirmat părerea lui Freddie Talbot, cu toate că Hendricks dăduse asigurări contradictorii? Şi atunci cum, de ce nu m-au vârât într-o rezervă, de ce nu e nimeni la căpătâiul meu, de ce m-au lăsat aici singur, înfruntând riscul ca din pricina mea să pună pe foc mobilierul de epocă, draperiile şi covoarele scumpe? Sau Brett a fost ridicat de „băieţii” Albastrului şi, până se va lua o hotărâre, mă lasă în pace ori la voia întâmplării?

Deschid ochii, am nevoie de informaţii noi, de amănunte. Silueta din geam, pe care o privesc întrebător, tresare, face un pas înapoi — el e, omul de astă-iarnă, m-am convins — şi deodată se întoarce pe călcâie şi iese la trap; nu şi-a părăsit înţepeneala şi semeţia, e numai surprins şi încearcă să lase impresia că vina de a-l fi descoperit spionându-mă îmi aparţine mie.

Vreau să mă ridic. Era prea frumos să fiu în stare, dar pesemne mi-am închipuit una ca asta, am mai putut crede basmul cu însănătoşirea adusă de zorii zilei. Corpul îmi reacţionează cu promptitudinea unei maşini infernale, într-o secundă tot universul devine sfârleaza pe care un copil încântat o loveşte cu biciul, mai des, mai repede, nu cumva să se oprească şi să-i strice plăcerea jocului. Cad înapoi sau doar mă afund în perne, dacă n-am reuşit să stau în capul oaselor. Valsez cu toată camera şi cu fiecare obiect în parte, sunt vedeta numărul unu a celei mai grozave echipe de acrobaţi la trapez, capul de afiş a tuturor trupelor de balet acvatic, cel mai temerar dintre piloţii care fac să leşine domnişoarele la mitingurile aviatice. Nu e deloc în regulă ce mi se întâmplă şi legănarea perpetuă, în loc să-mi distragă atenţia de la subiectele serioase, mă obligă prin compensaţie, să meditez. Fireşte, sunt neliniştit, în virtutea instinctului de conservare, deşi e limpede că nu mai am ce şi pe cine conserva. Cad în gol. Până ieri am tot mers deasupra vidului, ca eroii desenelor animate, la început cu o vagă bănuială că mi se ascunde câte ceva, apoi cu senzaţia mai precisă că solul devine friabil când îl ating, şi acuma căderea...

Sunt scuturat de umeri, cu grijă, totuşi insistent. Chipul doctorului îmi pluteşte prin faţa ochilor, destrămându-se şi recompunându-se, parcă din fum.

„*Bună, bătrâne!*, zumzăie un firicel de voce îndepărtată,

ca în receptorul unui telefon defect. *Cum îţi merge?*"

Prietenul meu cel mai bun, a cărui sosire ar trebui să fie semnul eliberării de coşmar poartă şi el costum de protecţie, cu rezervor de aer, nu cu filtru; glasul îi răzbate din aparatul de radio de pe piept, casca umbrită îi ascunde privirile, îi văd numai gura, zâmbind voioasă, strâmbându-se uşor, uşor dizgraţios când pronunţă cuvintele — un detaliu pe care nu-l descoperisem în atâţia ani cât am fost împreună. Şi iată cum, fără să înţeleg pentru ce, detaliul acesta şi nu costumul mă face să simt că apare o nepotrivire, un corp străin între noi. Constatarea mă nelinişteşte mai mult, şi în alt fel, îmi vine să mă retrag în mine, să mă fac ghem ca un arici, dar ţepii îmi sunt inofensivi, de carton, şi nimeni nu ştie asta mai bine decât o ştiu eu. Sunt ultimul dintre nemernici dacă ajung să-l suspectez pe doc Hendricks, dacă, după un zâmbet, nevoia de a-i răsplăti copleşitoarele servicii se reduce la suspiciune.

„*Asta tu ar trebui să mi-o spui*," îi replic, fără să am siguranţa că în bolboroseala care chiar mie îmi sună ininteligibil se pot distinge cuvintele. Dar se vede că el a înţeles, fiindcă zâmbeşte şi mai tare, şi nu ştiu ce relaţie misterioasă e de stabilit între veselia asta fotogenică şi deschisă, ca a unui candidat în campanie electorală şi îngrijorarea de „ieri dimineaţă" — prefer să delimitez duratele de timp, fie şi doar convenţional — când zicea că analizele îmi ies încurcate.

Trage un fotoliu lângă pat şi se instalează cu degajare, costumul greoi nu-l stânjeneşte câtuşi de puţin.

„*E cazul să stăm niţel de vorbă, am o mare surpriză pentru tine. În vremea asta, va trebui să-ţi iei dejunul, e pregătit, aşteptam să te trezeşti.*"

Schiţez cu mâna o mişcare de împotrivire, el îmi prinde

palma, să mi-o oprească, e un gest de tandreţe, dar mănuşa din plastic îi răpeşte orice semnificaţie emoţională.

„*Trebuie să mănânci, dacă vrei să-ţi spun. Ai ameţeli, ştiu, până la urmă are să-ţi treacă. Sunt fireşti, în situaţia ta.*”

Face un semn cuiva pe care nu-l văd. Un halat alb, vârât în acelaşi plastic protector, îmi aşază de-a curmezişul patului măsuţa încărcată cu vase de porţelan, pahare de cristal şi tacâmuri de argint — serviciu ireproşabil, la propriu şi la figurat. Corespunzător situaţiei mele. de bună seamă. Mâini pricepute mă ridică şi mă sprijină de perne. Nu mai închid ochii, privesc întruna spre doctor, a cărui imagine trasează arabescuri printre mobilele stil, printre florile tapetului de mătase. Se mişcă repede şi dezordonat, prea repede ca să-l pot urmări, dar nici nu încerc să mă ţin după el, important e că durerile mi-au trecut. Situaţia mea, va să zică...

„*Situaţia mea, va să-zică...*”

Întind mâna la întâmplare, iau un pahar şi îl golesc, fără să vărs, ciudat, o picătură pe aşternuturi.

„*De patru zile te supraveghem, aşa că tot ce-ţi voi spune sunt constatări bine verificate. Doar o surpriză le-ar infirma: de asta am şi luat măsuri de precauţie — obligatorii deşi, până acum, inutile. Costumele noastre de protecţie, printre altele. Însă timpul lucrează în favoarea ta; cu fiecare oră, noua stare ţi se consolidează şi probabilitatea reversibilităţii se reduce la zero.*”

Simt băutura, ca pe un şarpe rece — poveştile copilăriei cu şerpi strecurându-se în gura oamenilor adormiţi pe câmp, şi din gură în burtă, unde se cuibăresc şi nu pot fi scoşi decât dacă omul e agăţat cu capul în jos, deasupra unui vas cu lapte! — băutura, ca un şarpe rece, îmi luneca nu în stomac, ci, razna, spre inimă, şi de acolo spre şira

spinării, până lângă rinichi şi, pe la dreapta, înconjoară ficatul şi se risipeşte, se încălzeşte, o pierd. Îi pipăi bizara traiectorie, ca şi cum aş avea o mie de burice ale degetelor vârâte în mine prin toate părţile, dar ochii îmi stau ţintă la doc, şi faţa lui prietenoasă freamătă de curiozitate, ai zice că se aşteaptă să mă vadă explodând, se miră să nu mă vadă explodând.

Noua stare. Asta vrea să însemne ceva despre drumul băuturilor prin măruntaiele mele şi despre degetele din care, cumva, mi s-au croit asemenea măruntaie. Şi totuşi nu-mi place cum a început-o doc, cu „probabilitatea reversibilităţii”, sunt prea multe sunete nefireşti în cuvintele lui, şerpuitoare ca şi ce mi s-a dat să înghit adineauri, ca şi zâmbetul când vorbeşte. Brett Hendricks...

„*Apropo,* surâde Brett Hendricks, *n-am înţeles efuziunile cu care mă copleşeşti. Adică pricep eu despre ce e vorba, obsesiile tale penibile, iartă-mă, ideea fixă de a mă răsplăti, desigur, străvechea poveste, doar că nu mă dumiresc ce-i în mintea ta, aici e problema. Chiar se poate să nu-ţi dai seama de nimic?*”

Mai tare mă interesează schimbările petrecute cu doc decât cele proprii şi dacă aş avea răgazul şi distanţarea să mă gândesc din ce pricină, aş găsi argumente în favoarea răspunsului pe care şi aşa îl întrevăd — Brett e singura mea legătură cu lumea, şi nu un intermediar ales din oficiu, el e PRIETENUL, adică oglinda care ne cuprinde pe mine şi lumea în acelaşi timp şi o neîntreruptă aspiraţie spre dăruire.

„*N-a mai întrebat nimeni de mine!”*, constat, amintindu-mi că sunt aici de patru zile, după spusele lui. Patru zile! Trebuie să fi fost iar în comă, altfel nu văd cum...

„*Contele,* răspunde în treacăt şi adaugă, *desigur, şi Boyne, cu suita. Ziceai că încerci să mănânci?*”

Încerc, să ne mai treacă vremea, mestec, rumeg, la orice mişcare a maxilarului am senzaţia că m-am învârtit de zece ori în jurul cozii. Şi discuţia parcă începe să lâncezească, deşi Hendricks nu e nicidecum încurcat, mă urmăreşte cu aceeaşi curiozitate. Înghit. Mâncarea îmi rămâne între degetele de pe spinare, nu se hotărăşte s-o ia în jos spre rinichi, ar trebui să fac nişte exerciţii de digitaţie, ca pianiştii şi dactilografele, dar n-am aflat de ele decât din auzite, aşa că beau din nou şi operaţia se încheie oarecum cu bine. Ochii doctorului fug în jos şi spre stânga, mă iau pe urma lor şi descopăr o expoziţie de aparate, în funcţiune, ca la o demonstraţie pentru public, înşirate pe podea, la picioarele patului; ecrane, iar ce rezultă din imaginile acestora mai întâi e de neînţeles şi pe urmă e inacceptabil de urât. Mie oricum nu-mi pasă, însă lui Brett îi pasă din cale-afară — când ridică iar ochii la mine, e de-a dreptul radios.

„*Merge ca pe roate,* mă anunţă glasul lui bâzâit în difuzor, *mi-era teamă să n-ai probleme cu nutriţia, ştii, până azi te-am hrănit artificial.*” Cu tonul că se adresează unui ageamiu care tocmai se interesa cum sunt hrăniţii bolnavii dacă zac multă vreme fără cunoştinţă.

Trec peste asta, rumeg o altă înghiţitură şi mă gândesc că am pretenţii absurde, că e absolut, absolut firesc ca în primul rând să conteze starea sănătăţii mele, că orice medic, chiar duşman să-mi fie şi nu prieten, e interesat înainte de orice să-mi dreagă mecanismele avariate, că restul vine abia la urmă.

Apropo de reparaţii, nu văd prin preajmă niciun soi de medicamente, nici ustensile de administrat medicamente; nu-i vorbă că n-am mai fost de mult într-un spital să mă ţin la curent cu noile metode ale medicaţiei moderne şi pe urmă clinica lui Hendricks trebuie să constituie ultima

expresie în materie, inclusiv la curent cu moda — având în vedere ce fel de pacienţi o frecventează. Cu atât mai mult pavilionul special... La ce-i serveşte un pavilion special cu laboratoare proprii — îmi aduc aminte din convorbirea lui cu arhitecţii — unul închis cu garduri de fier, dispunând de drumuri separate?... L-a costat o avere. Mă rog, e averea lui; dar un contagios de care te aperi în costum de protecţie şi pe care, fără măcar să-l ciuruiești cu injecţii, îl ţii în apartamentul de lux al pavilionului, devine o cheltuială absurdă.

„*Scumpule,* reia doc şi mi se pare că a găsit, într-adevăr, apelativul propice, *aş vrea să cred că stai bine cu nervii, fiindcă ce-o să-ţi spun acuma n-ai să auzi în fiecare zi. În trei vorbe: experienţa ţi-a reuşit.*”

Surâsul îi strâmbă gura mai abitir ca oricând şi atenţia mi-e concentrată încă asupra acestei strâmbături care îmi displace de-a dreptul, aşa că lipsa de reacţie din partea mea îl descumpăneşte o clipă şi-l face să repete cu aceeaşi intonaţie jovial-solemnă: „*Ţi-a reuşit experienţa! Eşti posesorul celui dintâi organism asupra căruia niciun agent patogen, dintre cei existenţi sau realizabili vreodată nu-şi poate exercita acţiunile răufăcătoare.*”

Se duce la geam, îmi întoarce spatele şi priveşte afară, lăsându-mi timp să mă dezmeticesc şi să înghit vestea proaspăt servită. Rezervorul de aer îi dă înfăţişarea stranie a unui pitic supradimensionat, care îşi poartă cocoaşa ca pe un însemn al distincţiei. Dumnezeule mare, ar trebui să văd cum îmi cade tavanul în cap, să văd şi să nu-mi revin din surpriză nici cât să fac doi paşi mai încolo, de fapt mi se pare că nu pricep nimic, n-are nicio legătură ce-am auzit cu ce mi s-a întâmplat; la dracu, aşteptam o tresărire, urma unei pierderi a controlului, o dereglare în ritmul respiraţiei, o bătaie de inimă, un tremur al mâinii, un rest de umezeală

în ochi, o activare a sudoriparelor, o clipire de gene — experienţa mi-a reuşit! — dar primesc vorbele lui Brett cu emoţia cu care aş asculta buletinul meteorologic al Antarctidei, pentru săptămâna trecută. Desigur, am înregistrat bine de tot mica frază a doctorului şi câteva blocuri de relee încep să-mi funcţioneze cu iuţeala fulgerului, în ciuda ameţelilor şi a apatiei generale, numai că nu izbutesc să mă concentrez asupra fluxului de informaţii; îmi devin foarte limpezi doar numeroasele nepotriviri dinăuntrul meu şi ştiu că am nevoie de timp şi linişte să mă pot gândi şi la semnificaţia noutăţii, şi la consecinţele care decurg de aici, şi la cauzele acestei derutante lipse de entuziasm.

Doc se uită la mine peste umăr. Nu-i pot oferi decât spectacolul unei masticaţii conştiincioase şi bovine, şi mi se pare că îi surprind dezamăgirea, schimbată instantaneu într-un soi de suspiciune — nu cumva bănuieşte că-i ghicisem de mult formidabila taină şi că acum nu pot juca scena plăcutei surprinderi? Actorul din mine se revoltă numai la formularea unei atare acuze, dar Hendricks, fără glumă, chiar asta trebuie să-şi imagineze, fiindcă zâmbetul îi întinde iar colţurile gurii. Situaţia a atins culmile penibilului. Înghit mâncarea şi băutura, într-o alternanţă, cel puţin ea, neştirbită. E cazul, totuşi, să-mi folosesc limba şi în alte scopuri decât cele de nutriţie.

„*Eşti bun să-mi mai spui o dată, doc?*"

Continuă să mă privească; de data asta râsul şi-a mai pierdut din suport; mă studiază, gânditor, cu aceeaşi expresie din ziua când, după campania de presă împotriva lui *Chemical Society*, mă învăţa cum să iau cu asalt consiliul de administraţie şi să-i smulg aprobarea pentru a începe experimentul. Parcă s-ar întreba dacă merit să-mi încredinţeze o misiune de maximă importanţă.

„Nu-mi dau seama când şi unde s-a întâmplat minunea, de fapt nimeni nu ştie, cu toate că Freddie a înnebunit cercetându-ţi colaboratorii şi scotocind printre resturile din subsolul clădirii — evident, fără succes. Dacă nu cumva povestea durează de mai mult timp şi ai ţinut-o secretă. Vreau să spun, dacă nu cumva, în perioada cât ai lucrat de unul singur, săptămânile trecute, n-ai pus la punct formaţia genetică şi nu ţi-ai administrat-o ţie însuţi, fără să mărturiseşti nimănui la ce nebunie ai recurs de dragul ştiinţei."

În această clipă mă cuprinde dorul de Thyl, un dor nemaiîncercat, ca şi cum, după o noapte de dragoste, de săruturi şi mângâieri — pe care le simt redeşteptate violent în mine, înfiorându-mă la nesfârşit — după o noapte a comunicării depline, Thyl mi-ar spune, cu aceleaşi şoapte provocatoare, că mă părăseşte pentru totdeauna; şi, nefiresc de caldă şi vie, rămâne şi nu rămâne în îmbrăţişarea mea, este şi nu mai este aici, braţele, buzele, ochii, mereu prezente, s-au preschimbat fără veste în tot atâtea amintiri, i se pierd în ceaţa inevitabilă a memoriei. Las deoparte sandviciul început, îmi vine să plâng şi nu mă pot reculege.

„*Mă uit la tine,* bâzâie stins difuzorul lui Brett, *şi mi-e greu să-mi dau seama că ai ajuns peste noapte un supraom, toţi ne târâm ca nişte furnici sub tălpile tale. De asta râd prosteşte când îmi vorbeşti despre datoriile faţă de mine şi nu ştiu ce să cred: vrei doar să mă încerci, să-mi verifici credinţa, încă nu te-ai deprins cu noutatea sau poate chiar n-ai avut idee de ce ţi s-a întâmplat?*"

De bună seama, visez. Am obiceiul, dacă-l pot numi obicei, să visez evenimentele de peste zi, e o predispoziţie, încă din copilărie reluam în somn nenumărate gânduri, vorbe şi acţiuni petrecute aievea, le amplificam şi le dădeam finaluri ciudate; după o vreme, nu mai reuşeam să-mi

amintesc dacă o întâlnire, o discuţie, avuseseră loc într-adevăr ori erau numai rodul iluziei nocturne. Visez. E o superstiţie care spune că tot ce se anticipează în vis ar ieşi în realitate invers. În cazul meu, nu mai e nevoie de autoritatea superstiţiei ca să mă asigur că, de fapt, experienţa s-a terminat cu un eşec cuprinzător; psihologic se explică însă foarte lesne apariţia defulărilor de acest tip, freudiştii au făcut o şcoală şi au strâns averi din atare explicaţii, nu e nicio scofală şi mai cu seamă nicio speranţă în ce-mi povesteşte amicul Hendricks.

Ce-ar trebui să fac ca să mă trezesc? Sau mai degrabă am vreun interes anume să mă trezesc? Unul singur: Thyl. Dorul de Thyl e, probabil, un semn al nevoii de clarificare. Zadarnic l-aş întreba însă pe doc cel din vis cum se procedează să scapi din stăpânirea viselor.

„*Poate chiar n-am avut idee,*” mă pomenesc zicând şi mă refer la toată amestecătura asta greu de mistuit, dar imaginea lui Brett n-ar avea cum să realizeze nuanţa propoziţiei, şi nici n-o realizează.

Iarăşi nu e în regulă ce spun, dar mai cu seamă ce simt, de unde mi se întăreşte conştiinţa inconsistenţei întregii situaţii — gândesc cu vorbe încâlcite, ca ale doctorului! — în viața de toate zilele aş fi sfărâmat, de bucurie, mobilele de primprejur, m-aş fi azvârlit, victorios, până în mijlocul universului, bătându-mă în piept ca un tarzan de operetă, aş fi prins în pumn echipa de capsomani a lui Boyne şi aş fi nimicit-o doar suflând peste ea, aş fi alergat prin oraş în pijamaua de spital, împărţind binecuvântări, aş fi zburat din nor în nor, cu Thyl lângă mine... din nor în nor, cu Thyl...

„*Atunci, bineînţeles, vom reconstitui în amănunt ce s-a petrecut în laborator, vom reface stocurile de compuşi genetici, de reactivi, mă rog, toată povestea, vom declanşa o nouă explozie, în condiţii absolut identice.* Doc îmi înşiră

punctele unui plan dinainte stabilit. *Se zice că săptămâna trecută ai lucrat acolo, singur, până noaptea, foarte târziu. Ajunseseşi la vreun rezultat notabil?*”

Pesemne mă strâmb, nemulţumit de atâta grabă, fiindcă vine să se aşeze pe marginea patului. Cum mai seamănă cu un cosmonaut cercetând o gânganie de pe altă planetă!

„*Dar astea sunt fleacuri,* mă asigură, *şi te rog să mă ierţi că te plictisesc cu ele, când încă nu te-ai restabilit. Avem vreme pentru toate de aici înainte. Cel mai tare mă bucură că ai scăpat de coşmarul eşecului.*” Cineva dintr-un vis vorbind despre un coşmar, câte ciudăţenii pe lume! „*Ascultă, eram convins de reuşită, înţelegi? şi totuşi surpriza e covârşitoare până şi pentru un outsider ca mine. Îmi închipui ce e în sufletul tău! Să deţii atâta putere! Să fii conştient că niciodată şi nicăieri nu te va mai pândi spectrul bolii, al niciunui fel de boală cunoscută sau imaginabilă! Te invidiez de moarte, băiete! Apropo de moarte, nici nu încerc să-mi închipui până la ce vârstă ai să trăieşti! Să fiu în locul tău...*”

Îl arde o flacără pe doc şi am bănuiala că există umbrele unor impurităţi în flacăra asta. Sărmane prietene, mă va amuza să-ţi povestesc ce-am fost în stare să visez despre tine!

Releele care mi s-au pus în mişcare adineauri prind să ţăcăne ceva mai insistent şi reuşesc să-mi atragă atenţia. Circuitele pe care le tot închid şi deschid sfârâie de goana curenţilor, mă provoacă să încerc un raţionament de probă, unul rudimentar pentru început. Aşadar zicem că formaţia genetică a ajuns, cine ştie cum, să capete stabilitate pe când era închisă în seif, iar cu prilejul exploziei, profitând de ruptura din costumul meu de protecţie, mi s-a strecurat în organism. O dată cu aerul... Nu, aerul l-am primit numai din rezervor, sistemul de alimentare funcţionează independent

de celelalte instalaţii ale scafandrului şi a rămas intact altfel mă ucideau gazele degajate din germicide. Atunci prin piele direct? Prin rana produsă de gelatina fierbinte? Copilării! Seiful s-a deschis datorită suflului exploziei şi înainte să se deschidă tot ce era înăuntru a fost carbonizat şi pulverizat în detonaţie.

Înseamnă deci...

Înseamnă că Mark...

Că Mark Gregor a programat computerul să desăvârşească formaţia genetică, în conformitate cu modelul cibernetic lăsat prin testament de Sorensen şi să mi-o inoculeze, identificându-mă întâi după placa de sub cămaşă, ca pe un cadavru de combatant rămas între linii, la străpungerea frontului...

Numai semne de întrebare, semne ale mirării, puncte de suspensie, numai nedumeriri, numai întreruperi, numai interogaţii, atâta nesiguranţă, atâtea forţe rotindu-se împrejur, jucăria atâtor forţe, marioneta, animalul de experienţă... Şi în folosul cui, când Mark a murit, când vagabondul a fost ucis, când doctorul râde, şi nebunia care se apropie iar...

„*S-o luăm pe rând, doc! Până ajungem la Gregor, dar începe cu mine!*"

De-asta n-am sărit în sus de bucurie, dragul meu, în ciuda entuziasmului tău factice, care ascundea fantoma lui Mark! Nu mie, lui i-a reuşit experimentul, şi nici lui, ci răposatului mare maestru Sorensen; rămâne să-mi zici, dacă ai aflat şi dacă eşti dispus să nu-mi menajezi sensibilitatea în ce măsură am contribuit şi eu la succes; cu avortonul de formaţie genetică sau doar punându-mi la bătaie organele pe masa de laborator, sub seringile şi lanţeta computerului? Ia să te-aud!

„*Cu tine,* zice Hendricks, *e cel mai simplu şi cel mai*

complicat, băiatule, şi asta înseamnă că sunt două lucruri la mijloc, două feluri de lucruri. Organismul tău izolează orice virus ajuns în interior, inclusiv celula sau grupul de celule atacate, îmbracă totul într-o membrană impenetrabilă la schimburile metabolice, membrana e fabricată dintr-un material produs în sânge, prin reacţii deocamdată indescifrabile, e de fapt un soi de anticorp cu acţiune foarte rapidă şi cu remarcabile capacităţi de selectivitate, eliminând tot ce nu se conformează codului tău genetic. Se exceptează de la regulă microorganismele folositoare, asupra cărora acest formidabil mecanism defensiv nu intervine."

Ipotezele mele. Li s-au schimbat modul predicatului — de la prezumtiv la indicativ, modul certitudinilor — şi timpul — de la viitor la prezent. Se exprimă adică o acţiune sigură, în curs de desfăşurare. Totuşi Brett seamănă cu un preşcolar care, cu câteva cuvinte memorate din enciclopedie se străduie să-i convingă pe musafirii părinţilor că a înţeles teoria relativităţii.

„*Cum de te-ai gândit să mă supui testării?*" îl întrerup.

Face o pauză şi, vizibil mai în largul lui, coboară pe solul bătătorit al confesiunilor amicale.

„*Eşti ciudat de bizar!* încearcă un calambur. *Întâi îmi propui să te prefac în cobai, de dragul prieteniei noastre, şi acuma nu-ţi închipui că aceeaşi prietenie m-a făcut să cred mereu în izbânda ta, până şi când tu însuţi erai convins că steaua ţi-a apus. Ţi-am luat sânge la analiză, ţi-am prelevat ţesuturi din rană, am vrut să-ţi fac antibiograma pe material recoltat de sonde de prin toate locurile unde poate fi vârâtă o sondă, să văd cu ce viruşi te-ai pricopsit în laborator; dar erai, cum eşti şi acuma, curat ca un embrion în pântecele mamei. Nici urmă de agenţi patogeni. Atunci, fireşte, am încercat, pe eşantioanele culese de prin tine, să*

prăşesc viruşi de-ai noştri. Îndată ce veneau în contact cu sângele tău, bieţii de ei erau închişi în învelişuri mai greu de sfărâmat decât dacă ar fi fost din oţel. Mi-am luat inima în dinţi şi ţi-am injectat o maladie comună, o gripă. Nici nu te-ai sinchisit de ea. Am trecut la un streptococ, uşor de anihilat cu antibiotice. Parcă ţi-aş fi servit o prăjitură. După care, cu toate precauţiile, nici vorbă, te-am îndopat cu cele mai afurisite boli, de la dizenterie şi tetanos la holeră şi ciumă bubonică. Rămâi toată vremea imaculat, pe dinăuntru şi pe dinafară. Limpede?"

Mi se face brusc o nemărginită silă de mine, asta îmi e prima reacţie, mi-aş îmbrăca la iuţeală orice costum de protecţie, să mă izolez de trupul care a primit, cu obedienţă de câine, stigmatul atâtor flagele. Văd cu ochiul liber spirale şi virgule cu însemnul morţii, plutind prin decorul luxosului cavou cu opt încăperi, hărăzit unui singur cadavru potenţial. Dar nu există mijloc să ne protejeze împotriva dezgustului faţă de noi; port în toate tainiţele alcătuirii mele o prezenţă în acelaşi timp ruşinoasă şi respingătoare, cum trebuie să simtă victima unui viol după consumarea atrocităţii; nu, nu-mi regăsesc deloc atitudinea bravă a omului de ştiinţă dispus să se ofere pentru experimentarea ultimei lui descoperiri; sunt doar umilit, surprins şi înfricoşat, am revelaţia că totuşi Brett a dat curs rugăminţilor mele, m-a prefăcut în cobai, şi îmi dă târcoale o întrebare naivă: de ce n-o fi aşteptat să mă întremez mai întâi cât de cât? Mă mir de graba lui şi de mofturile mele tardive, dar uimirea asta şi toate celelalte complicaţii nu mă împiedică să remarc că doc îmi ascunde pentru ce se întreceau în exclamaţii oamenii lui la primele radioscopii; n-am uitat nici de tamburul-major care mă spiona mai adineauri şi mai ştiu că de pe lumea cealaltă Gregor şi Sorensen mă pândesc la prima răspântie şi-mi vor rânji în

nas îndată ce încerc să dau colţul. Atunci puterea mea, de păpuşă pneumatică, se va topi cu un zgomot dizgraţios, de cauciuc care a prins un cui — două cuie — prin hârtoapele vieţii. Drace, nu mă bucur de chilipirul dat peste mine, nu mă bucur nici cât să-mi devină limpede că toate astea sunt din cale-afară de triste.

„*Ziceai că e foarte simplu şi foarte complicat...*"

„*Ţi-am zis că sunt două lucruri la mijloc,* confirmă difuzorul lui Brett, cu vocea uscată şi sâsâită a ventrilocilor, *şi cu unul am isprăvit. Celălalt e că n-am fost în stare, toată suflarea doctorilor din clinică, în zece şedinţe de brainstorming, să descifrăm mecanismele fenomenelor care se petrec sub pielea ta. Nici cauze, nici determinări, nici interdependenţe. Complicaţia ar fi că la ora asta constitui singurul exemplar de organism cu asemenea însuşiri, de pe întreaga planetă şi din întreaga istorie, şi încă n-avem cea mai vagă idee cum îl putem obţine pe-al doilea!*"

„*Cu programul lui Mark!*" îmi vine repede un răspuns.

„*Care nu există!* replică Brett. *S-au găsit patru benzi şterse, în magnetotecă la computerul central, printre cele trei sute de casete cu care s-a lucrat în ultimele săptămâni. Indicativele sunt false, dublează înmatricularea unor materiale de arhivă de pe vremea când Sorensen mai era la noi. Ciberneticienii răscolesc banca de date, dar inutil, comenzile şi ce a mai pus Gregor în program au fost şterse chiar de computere, după explozie, şi calculatoarele sunt făcute să nu ierte şi să nu omită nimic.*"

Iată aşadar că favoritul numărul unu al cursei pentru putere, bogăţie şi celebritate, Philip Warner, nu se mai află la cinci ture avans faţă de plutonul concurenţilor, iată că meritele lui nu mai sunt afişate cu propaganda obişnuită, nu se mai spune, de pildă, „n-are nicio legătură programul lui Mark cu performanţa datorată în exclusivitate ţie, era

numai un mijloc de sabotaj acest program al lui Mark!”, parcă dimpotrivă, dacă floarea doctorilor de aici scotoceşte în măruntaiele mele iar crema ciberneticienilor scotoceşte în măruntaiele băncii de date, şi unii şi alţii trebuie să caute acelaşi vânat: programul lui Mark. Iar numele cel adevărat al autorului de program se ştie prea bine. Sunt dezamăgit şi invidios? mă întreabă actorul, dornic să-mi cunoască ultimele date ca să-şi compună rolul de inocent persecutat. Notează fără grijă, amice, sunt dezumflat şi îl urăsc din toată inima pe Sorensen! Îmi vine să dansez peste benzile curăţate de orice urmă a acestui program imbecil, să dansez de plăcerea că individul care, din mormânt sau de pe unde rătăceşte, mi-a otrăvit viaţa în ultima jumătate de an, va fi nevoit să se mulţumească doar cu o victimă; visul lui postum de tămăduire a lumii a clacat din pricina întâlnirii cu mine, secretele fabricării în serie mare a indivizilor cu sănătate de fier s-a dus pe apa sâmbetei. Ce vreţi, riscul de a te încredinţa primului venit!

Brett Hendricks mă priveşte, scormonitor din nou, ca şi cum tot nu-i inspir suficientă încredere. Stau gata să izbucnesc într-o criză de râs cu sughiţuri; uite, amice, exclam în gând, şi râsul mi se înnoadă la rădăcina limbii şi înghit mereu să-l împing în stomac, sau în şira spinării, uite, amice, te îndoieşti de aptitudinile mele, după o prietenie de douăzeci de ani, în vreme ce Sorensen a mizat pe mine *blind*, cum s-ar spune şi vezi că strânge totul de pe masă!

Dar îmi fac socotelile fără să-l trec în cont pe Gregor, spiritul lui Sorensen întrupat vremelnic printre muritori şi chemat la ceruri îndată după împlinirea Marii Opere. Nu-i bine să-l sar pe Mark Gregor, fiindcă în jurul figurii lui luminoase se grupează şiruri de nori răzleţi, albi şi firavi, ca traşi cu pensula: cirus, născătorii de grindină. Adevărul e că fostul asistent s-a lepădat de magistru şi l-a vândut

străinilor, oricum am interpreta povestea. O dată fiindcă a făcut uz de secretul lui de alchimist (în cazul că Sorensen dorea să se păstreze taina) şi a scos din mine un mutant. A doua oară fiindcă a prăpădit secretul de alchimist (în cazul că Sorensen dorea să se divulge taina), folosindu-se de el numai o dată. Pe deasupra aflu că Mark al nostru s-a sinucis, şi sinuciderea asta e o piesă de puzzle care se potriveşte oriunde pe suprafaţa jocului, dar alterează desenul şi sistemul de încastrare ale tuturor pieselor învecinate. Sinuciderea poate fi reacţie de spaimă, ulterioară violării secretului, poate fi răzbunare la adresa mea, dragoste fanatică pentru Sorensen, ură faţă de Talbot; sau numai o manevră izbutită a Albastrului, o viclenie de tip Freddie, o crimă camuflată — dar şi ea greu de justificat dacă la *Thunderbird* se urmărea cu orice preţ realizarea experimentului. Totul se potriveşte peste tot cu o uşurinţă derutantă, şi încă şi mai uşor formele conturate în ocularul caleidoscopului se prefac unele într-altele la cea mai mică atingere.

Totuşi cheia atâtor complicaţii şi sofisticări, a atâtor capcane de interpretare, o cheie absolut simplă e pe aproape, la îndemâna mea, şi drumul până la ea e plin de marcaje luminoase, care pâlpâie ca semnalele rutiere; trebuie doar să aflu pe unde e intrarea în acest aparent labirint — de fapt numai un drum sinuos, dar perfect practicabil îndată ce te situezi, corect, în punctul de pornire — să intru şi să-l parcurg până la capăt. Simt conturându-se şi o ameninţare şi ştiu, precognitiv, că ea va reuni toate surprizele care m-au şocat de la intrarea în institut; aşadar că va pune la locul cuvenit moartea vagabondului şi pe cea a lui Mark, exploziile şi reuşita experienţei, absenţa iubitei şi zâmbetul până acum ascuns al prietenului, apariţia necunoscutului cu aere de plutonier în retragere şi exclama-

ţiile asistenţilor la vederea interiorului meu — în fine, umbra nefericită a lui Sorensen, care n-a încetat o clipă să mă hărţuiască.

Mă întorc la doc Hendricks, cu privirile şi cu mintea, ca să constat că el nu şi-a îngăduit să mă abandoneze nicio clipă, îl regăsesc în aceeaşi atitudine, copleşit de gânduri sau numai dubii. E şi o aşteptare în felul cum şade pe marginea patului, cu palmele rezemate de genunchi, gata parcă să se ridice în orice clipă şi să facă repede ceva, dacă primeşte un semnal convenit. Mi-l amintesc într-o poziţie asemănătoare, deşi nu identific împrejurarea; îmi dau seama doar că atitudinea de atunci o copiază pe cea de acum ca o pagină literele turnate care au folosit la tipărirea ei.

„*Aşa că vezi de ce râd când o iei de la capăt cu datoriile faţă de mine,* zice. *Continui să judeci după măsura oamenilor comuni, în afară de cazul când, repet, doar mă pui la încercare. La ce bun îmi eşti recunoscător, crezi că asta mă mai poate ridica până la tine, sau mai poate inversa procesele graţie cărora te-ai desprins organic dintre noi? Organic! Cum sună vorba asta în înţelesul ei adevărat!*”

Nu şedea pe un pat, ca acuma, ci direct pe pământ, bătea vântul şi, printre degetele mâinilor aşezate pe genunchi, pantalonii i se umpleau de praf. Pantaloni dintr-o ţesătură aspră, dar nu jeans, era înainte de invazia jeansului. Picioarele îi atârnau într-un şanţ, într-o groapă, nu îi atârnau, le sprijinise de un fel de prag de pământ, acolo praful se adunase într-un strat gros, de-a lungul multor zile, şi bocancii mari ai lui Brett se afundaseră în praful acela până mai sus de talpă. Îi priveam palmele, în aparenţă destinse, dar ştiam că dintr-un moment în altul se vor crispa, vor intra în acţiune, cu iuţeala fulgerului, cum se întâmplase de nenumărate ori înainte şi doream să prind

frântura aceea de clipă.

Manevrele se apropiau de sfârşit. batalionul nostru cucerise primul loc, maiorul Brett Hendricks ne condusese din victorie în victorie, cu un miraculos talent de strateg, eram la ultima probă, care urma să ne confirme valoarea. Maiorul obişnuia să vină în tranşee, lângă luptătorii din prima linie, de acolo studia terenul, recepţiona informaţii şi distribuia ordine. Mă aflam printre cei patru favoriţi ai lui, îmi numărasem cu luare aminte şi gelozie concurenţii, căutam încă o împrejurare favorabilă ca să mă disting în ochii zeului. Împrejurarea mă pândea chiar în acele momente, ascunsă în voalurile impenetrabile ale următorului sfert de oră, dar totul avea să fie altfel, cu desăvârşire altfel decât îmi închipuisem eu.

„*Nu, băiete,* îmi bâzâie supărător în auz vocea doctorului, *ai trecut dincolo de prag, unde noi nu avem acces în niciun fel. E ca şi cum ai fi murit, în asemenea măsură te-ai distanţat de restul lumii, deşi, în fond, eşti de un milion de ori mai viu şi mai puternic decât noi. Tărâmul tău însă, ca şi acela al morţilor, e în afara jurisdicţiei noastre. Răul şi binele meu au pentru tine tot atâta importanţă ca şi razele stelei celei mai îndepărtate. Cum poţi influenţa, de unde te afli, soarta stelei aceleia, cum o poţi feri de câmpurile de forţă vecine, de îmbătrânirea care îi aduce colapsul gravitaţional — această existenţă inversă — cum să o poţi iubi, la urma urmei şi ce-a făcut ea ca să-ţi stârnească sentimentul gratitudinii?*”

Trebuia să executăm un asalt al „poziţiilor inamice”, combinat cu o tragere de luptă; poligonul, unde pătrunsesem în toiul nopţii, pe tăcute, fără lumini sau alte semnale, ne era întru totul necunoscut. Ni se spusese că instalaţiile sunt conduse de un computer şi că, în afară de noi, nu se mai află nimeni în incinta împrejmuită. Aveam să

ne descurcăm cum ne taie capul, cum ne ajutau priceperea ofiţerilor şi spiritul de disciplină; calculatorul, la rândul lui, avea să înregistreze numărul de ţinte doborâte, promptitudinea deschiderii focului, orientarea în teren, coordonarea acţiunilor de atac si să ofere în final punctajul fiecărui combatant în parte şi al întregului batalion. Se lumina de ziuă, maiorul Hendricks aştepta semnalul, eu îi priveam degetele destinse şi strângeam din răsputeri patul armei, încălzit şi alunecos în palmele asudate.

Doc se opreşte, poate vrea să-i spun o părere, dar atenţia mi se concentrează asupra acestei chinuitoare aduceri aminte. Propriul meu creier mă urmăreşte încordat, cum un stadion cu zece miliarde de spectatori ar urmări apropierea centrului înaintaş de poarta adversă goală, mă vede scotocind prin amintire, căutând cheia evenimentelor în straturile fragile ale memoriei, pe care le desfac cu precauţie, ca ambalajul preţios al unui pachet de lux. Tensiunea se acumulează mai repede decât aş putea-o controla şi supune, nu e nicio întâmplare în asociaţia de imagini care mi-a dezgropat amintirea, numai mie mi se pare procesul greu de lămurit, fiindcă am rămas în urma lui.

Desfac un alt colţ de ambalaj. Parcă n-aş mai şti nimic-nimic despre necazul de acum două decenii, sunt şi eu curios să aflu ce-o fi fost.

Maiorul scosese capul din tranşee, cu toate că avea un post de observare, cu două periscoape, într-un lăcaş dispus în faţa poziţiei. Nu-mi dădeam seama ce vrea să vadă şi dacă nu cumva un asemenea gest necugetat nu avea să ne scadă punctajul — dar la această ultimă eventualitate era o necuviinţă să mă gândesc — pe front bravade ca aceea a zeului meu plătindu-se mai întotdeauna cu viaţa. Şi ca de obicei, înainte să mă dezmeticesc cât de cât, tăvălugul

întâmplărilor a trecut fulgerător peste mine, lăsându-mă buimac, după ce zadarnic pândisem să le surprind desfăşurarea. A pocnit racheta verde, semnalizând pornirea la asalt, mâinile maiorului s-au mişcat, ca două linii frânte, pe urmă trupul i s-a prelins, ca al unei feline, dincolo de buza tranşeei, tot lanţul trăgătorilor, unduind asemeni unui şarpe căzut în capcană, a vălurit inegal să se desprindă din şanţ, m-am căţărat şi eu pe treptele de pământ, praful stârnit de tropotele atâtor picioare se înălţa ca un fum, vântul ne-a prins cu rafale, orbindu-ne, aveam un start prost, probabil din pricina aşteptării prea lungi, ofiţerii strigau furioşi, către cei întârziaţi, să iasă mai repede, ei alunecau pe scări, îşi pierdeau armele, îşi loveau căştile în cădere, cei care ieşisem am rămas dezorientaţi, neştiind dacă să pornim sau să ne aşteptăm camarazii, ne-am deblocat piedicile automatelor, „înainte!” se auzeau ţipete, „refaceţi formaţia!”, „privirea în faţă!”, „plutonul şapte, după mine!”, „hai, mitraliorii!”, simţeam greutatea încărcătoarelor pline, alta decât cea de la exerciţiile inofensive de până atunci, o ameninţare latentă, o prezenţă a morţii, multiplicată de 52 de ori, în fiecare cartuş, am armat închizătorul, am atins trăgaciul fără să îndrăznesc a-mi fixa degetul în adâncitura lui rotunjită după toate legile ergonomiei, sergentul nostru a făcut primul pas, noi, restul grupei l-am urmat, din spirit de imitaţie mai mult decât din convingere. Ştiam că „inamicul e dispus într-o poziţie de apărare închisă pe trei laturi şi protejată de câmpuri de mine şi reţele de sârmă ghimpată”, ni se spusese că „geniştii noştri au deminat în timpul nopţii câte un culoar de trecere în faţa fiecărei tranşee şi au tăiat sârma în mai multe locuri, marcate cu fanioane”. Ţintele aveau să fie manechine şi nu contururi de carton, iar interesul nostru era să deschidem focul cât mai repede asupra a tot ceea ce

va mişca pe direcţia de înaintare a fiecăruia. Dacă, după socotelile calculatorului, „inamicul” ne-a luat-o înainte şi a lovit pe unii dintre noi, respectivii vor primi câte un impuls prin aparatele de radiorecepţie distribuite tuturor de cu seară şi vor fi obligaţi să rămână pe loc — sunt scoşi din luptă, orice nesupunere se pedepseşte prin scăderea punctajului general.

Am văzut, la o distanţă neverosimil de mică, două siluete agitându-se într-o groapă, am ridicat arma în poziţie de tragere, primele împuşcături pocneau de acum în flancurile batalionului, apăruseră pe undeva „cuiburi de arme automate cu tragere lungă” fiindcă mai multe grupe de mitraliori se puseseră pe treabă, m-am oprit o secundă, aşa cum cerea regulamentul, am ochit imprecis, am prins siluetele în inelul protector al cătării, una dintre ele dispăru în groapă, împinsă de cealaltă, nu înţelegeam ce se întâmplă acolo, am tras. Un strigăt mi-a ajuns îndată la urechi, ţinta rămasă la vedere şi-a dus mâinile la piept, un al doilea strigăt s-a făcut auzit din nou, am coborât arma, am urmărit cum acest manechin absurd se clatină şi cade spre mine, toţi cei din apropiere şi-au dat seama că se întâmplă ceva îngrozitor, focul s-a oprit pe dată în zona aceea, am rupt-o la fugă, să ne lămurim, parcă mai era nevoie de vreo lămurire. Brett Hendricks zăcea cu faţa în jos, glontele meu îi străpunsese pieptul, în dreapta, sub claviculă, sângele amestecat cu praf i se întindea pe tunică într-o pată cu marginile pline de spumă. Am ajuns cel dintâi, mă văzuse venind, mă aşteptase. „Nici o vorbă, puştiule! mi-a şoptit după ce am îngenuncheat lângă el. Un glonte rătăcit, nu ştim de la cine.” În groapă se zbătea un tip între două vârste, murdar şi neras de cel puţin o săptămână, un hippy nenorocit care se furişase în poligon cu o zi în urmă, pândind schimbarea gărzii, convins că aici

se va putea îndopa în linişte cu stupefiante, la adăpost de patrulele poliţiei; nu-şi pusese problema cum va ieşi. Pentru el important era să înghită „prafurile” şi să se mistuie fără a fi deranjat. Acum ne privea îndobitocit; evident nu realiza prin ce pericol trecuse, nici ce are să păţească de aici încolo şi în busculada generală indiferenţa lui aducea a bucurie idioată. L-am însoţit pe maior, toţi cei din grupă, mergând grămadă pe lângă targă, din solidaritate şi din sentimentul culpei colective; sunt sigur, până în ziua de azi, că am fost mai mulţi cei care am tras în el, dar că împuşcătura mea l-a doborât. Am vrut să ne urcăm şi în ambulanţă, ceea ce, fireşte, nu ni s-a permis, el a ordonat să fie întovărăşit de mine, era semnul definitiv al întâietăţii care mi se acorda la titlul de discipol preferat şi am înţeles asta, am fost fericit şi nefericit în acelaşi timp, gata să mă omor acolo, în faţa lui, ca să-i dovedesc recunoştinţa. El a simţit, cred, ce-mi trecuse prin minte, mi-a surâs peste capul infirmierilor care îi curăţau rana, mi-a făcut un semn complice din ochi, „lasă prostiile” a murmurat, suportând apoi admonestarea aspră a medicului care îi interzisese să vorbească. Drumul până la spital a fost prea scurt, am rămas la poartă până după-masă, când m-a cules o patrulă şi m-a dus sub arest, la regiment.

Toamna, la reluarea cursurilor, doc m-a chemat în cabinetul lui să-mi spună că incidentul e închis şi nu mai am de ce mă teme. De bună seamă, ar fi trebuit să revărs asupra lui un potop de mulţumiri, făcându-mă de râs cu stângăcia mea de adolescent, şi această umilinţă inevitabilă, dar respingătoare pentru orice bărbat, ar fi fost, la nivelul posibilităţilor mele de atunci, măcar un strop de răsplată pentru binele pe care mi-l făcuse; numai că el, omul superior în cel mai curat înţeles al cuvântului, n-a îngăduit să apară o asemenea umbră în prietenia noastră.

„Nu erai de vină, mi-a zis, nici vagabondul acela n-a fost. Suntem victimele unei gândiri vetuste, puştiule, războiul a rămas, paradoxal, în urma tuturor progreselor, de asta ni se pare atât de accesibil şi-l lăsăm pe mâna unor maniaci gata să se joace de-a soldaţii, şi când e, şi când nu e cazul. Firesc ar fi să nici nu ne vedem la faţă inamicul, să-l reducem la neputinţă cu mult înainte de a chema sub arme propriile noastre trupe. Dar în loc de asta îi învăţăm pe băieţi că e înălţător să moară în bătălii, îi împingem să renunţe la viaţă mai lesne decât la un bilet de metrou după călătorie şi aşa ajungem să cucerim teritorii plătind un tribut mai mare decât învinşii care le apără. Poţi imagina ceva mai absurd?”

Am răscolit amintirea până la capăt. Rămân cu ea în mâini, o privesc printre faldurile ambalajului, a şi început să-mi fie teamă de ce urmează, sunt întâi speriat şi pe urmă uimit, capul mi se luminează pe neaşteptate, conexiunile numai ghicite îmi împânzesc cu milioane de radiaţii cortexul care se împotriveşte din răsputeri, fiece neuron e supus unor tensiuni dincolo de pragul electrocutării, aş vrea să mă gândesc ce am de făcut, nu mai e loc pentru propriile-mi gânduri; creierul meu e un calculator închiriat unui client care îl exploatează fără să-i pese că-i pune circuitele în primejdie, zadarnic maşina încearcă să se apere, să păstreze o rezervă de unităţi de calcul pentru mine, stăpânul ei, zadarnic caută să-mi dea de veste asupra pericolului — clientul, cu afacerea lui urgentă, o copleşeşte. Sunt nevoit să aştept până ce se va potoli această adevărată reacţie de respingere a grefei — fiindcă adevărul e o excrescenţă tumorală malignă implantată cu forţa în mintea şi în sufletul meu — şi-mi rămâne şi speranţa de a mă fi înşelat, adică două răgazuri care, cheltuite cu parcimonie, mi-ar ajunge cel puţin până aş fi în

stare să hotărăsc cum e de procedat mai departe. Şi, oricum, sunt două şanse pentru Hendricks, i le acord cu demenţială speranţă, îl implor să mă umilească definitiv în faţa întregii lumi, mă pregătesc să-mi îngrop ingratitudinea o dată cu mine...

Într-adevăr, cheia întâmplărilor e aici. Trebuie să o ridic. Bineînţeles, nu mă pot preface că o ignor, acum nu mai vreau eu să mă prefac. O voi lua şi, probabil, i-o voi arăta zeului, iar prin asta douăzeci de ani de adoraţie mistică se vor destrăma ca o pânză putredă.

„*După cum vezi,* bâzâie mai departe difuzorul lui doc, *îţi descriu cu exactitate poziţia ta în clipa de faţă, chiar dacă par lipsit de menajamente, fiindcă trebuie să te obişnuieşti tu mai întâi şi pe urmă să ne obişnuieşti şi pe noi cu situaţia. Gândeşte-te la rece — ai făcut un salt într-o lume nouă, căreia îi eşti, deocamdată, singurul locuitor. Toate obligaţiile care te ţineau legat de lumea cea veche au încetat prin însuşi acest fapt. Poziţiile privilegiate pe care ţi le câştigaseşi, de altfel pe bună dreptate, titlul de salvator al oraşului, postul de şef de divizie la* Thunderbird*, rangul de protocol zero, primirea ca membru de onoare al clubului sunt, fără excepţie, ca o coajă de pâine mucegăită faţă cu un ospăţ sardanapalic dacă le raportezi la ce te aşteaptă în viitor.*”

N-aş zice că nu mă aşteptasem în ruptul capului la o astfel de revelaţie; premoniţiunea, intuiţia sau cum s-o mai fi chemând m-a pus în gardă, cred că de asta nici nu sunt surprins foarte tare. Dar şi la moarte ne aşteptăm, sau, când am uitat-o, căderea cuiva apropiat ne-o aminteşte negreşit şi totuşi nimic nu ne găseşte mai nepregătiţi decât moartea.

„*Vorbeşte-mi de Gregor, doc!*”

„*Te îngrijorează?*” mă iscodeşte şi mi se pare că ochii îi

strălucesc prin materia transparentă a căştii, iar dacă nu i-au strălucit, tot îi surprind interesul, în vocea care îi devine expresivă chiar la difuzorul impersonal.

„*Vreau să am cugetul liniştit,* răspund, şi-mi dau seama îndată că mint, că, aşa puternic cum pretinde el că am ajuns, locuitor unic al unui nou continent, tot mi-am luat în bagaje murdăriile mari şi mici săvârşite în lumea veche. *Şi când rostesc numele lui Gregor, îl am în vedere şi pe al celuilalt, continui. Se ştie în ce măsură i-am furat?*”

„*Te îngrijorează că i-ai furat sau că se ştie?*” întreabă el, cu interes crescând. Vrea să-mi cunoască slăbiciunile, asta aş vrea şi eu, dar din cu totul alte motive.

„*Credeam că treburile astea se condiţionează,* îmi dau cu părerea, şi el e întru totul de acord, acum e de acord cu tot ce i-aş debita, face parte din joc şi asta. *Rugămintea mea e să nu-mi ascunzi nimic, continuă să te porţi fără menajamente.*”

Hendricks se mută iar pe fotoliu, a obosit să-mi arate afecţiune, sau îmi dă de înţeles că se distanţează ca să rămână nepărtinitor. Îl privesc, mişcările capului nu-mi mai provoacă decât o ameţeală suportabilă, iar degetele înşirate pe traiectul digestiv mi s-au desfăcut şi atârnă moi, ca un stol de lilieci adormiţi. Mă simt aproape ca înainte de a fi explodat laboratorul, adică aşa mi se simte trupul, deocamdată singurul câştigător al acestei curse cu obstacole printre lăzile de gunoaie; deşi n-a contribuit la întrecerea cu pricina, doar a cules rezultatele — şi de fapt nu în numele lui m-am străduit să înving?

Privesc silueta fără chip din fotoliu, nu l-am mai văzut niciodată pe individul ăsta cu nume de împrumut; şi-a luat ca pseudonim porecla unui foarte popular erou de roman-foileton, care odinioară întrupa visul romantic al tuturor adolescenţilor ahtiaţi după isprăvi răsunătoare — doctorul

supranumit Brett Hendricks, cel mai curat, mai generos, mai deştept şi mai combativ dintre personajele literare de largă circulaţie de pe vremuri. Sau coincidenţa de nume e pur şi simplu întâmplătoare, ca în cazul preceptorilor pe care îi cheamă Degas, al băcanilor în ale căror acte scrie Wagner, al fotbaliştilor care le dau gata pe studente când se recomandă O'Neil?

„*Despre contribuţia lor la experiment,* zice, *am înţeles că se aşteaptă lămuriri mai degrabă de la tine. Doar ai lucrat singur în laborator, fără să mai înregistrezi rezultatele în banca de date, aşa că altcineva n-are cum să ştie prea exact în ce stadiu erai cu experimentul. Şi tot singur ai fost înainte de explozia ultimă a laboratorului, când computerul a acţionat asupra ta.*”

Cred şi eu că n-am înregistrat rezultatele, ştiam că oamenii lui Boyne le verifică zilnic şi raportează „patronului” ce progrese am făcut — nu făcusem niciun progres.

„*Totuşi parcă nu de formaţia genetică vorbeam,*” îl întrerup pe numitul Hendricks.

„*Dar procedăm prin eliminare,* îmi explică el, uimit că nu înţeleg atâta lucru, *devreme ce programul dat de Gregor calculatorului nu mai există. Atunci, din două una — sau lucrările tale intraseră în faza finală, deci Mark n-a făcut altceva decât să arunce laboratorul în aer, cu care prilej, în împrejurări ce urmează să le clarificăm împreună, respectivul germene a venit în contact cu organismul tău sau, dimpotrivă, performanţa al cărui beneficiar în exclusivitate eşti se datorează lui Gregor şi Sorensen, aportul tău la reuşită fiind, într-un fel, neglijabil.*”

Ce-am vrut am căpătat, o mai limpede expunere a situaţiei nici cel mai bun prieten nu mi-ar fi făcut-o; degeaba intru în crize de orgoliu, degeaba am strângeri de inimă şi aş porni în căutarea unei fiinţe pe al cărei umăr să

plâng. Într-adevăr, eu sunt singurul în stare să delimitez contribuţiile fiecăruia dintre noi la nebunia magistral pusă la cale de Mark, narcomanul sinucigaş, şi răspunsul, pe legea mea, nu mă avantajează chiar deloc.

„*Personal,* continuă Brett, *dacă-mi ceri părerea, eu înlătur din capul locului cea de-a două eventualitate, şi asta pentru binecuvântatul motiv al exploziei. Din punct de vedere psihologic, o spun ca medic, întreprinderea lui Gregor, aşa dezaxat cum era el, se justifică doar în condiţiile când reuşita formaţiei genetice era deplină; băiatul te-a silit să repeţi destinul unui Sorensen înfrânt, ca să se răzbune, prin intermediul tău, împotriva noastră, a celor care, în viziunea lui, îi distruseserăm maestrul. Dacă Sorensen, cu lucrările în domeniul ciberneticii, ar fi ajuns la un progres evident, Mark, ca să-l reabiliteze, ar fi divulgat cu dragă inimă rezultatele. Dar Sorensen, cred eu, s-a împotmolit, iar omul lui a vrut să-ţi pună beţe-n roate ca să nu-i discreditezi idolul prin succesul tău. Bănuiesc că programul dat computerului din laborator a fost să analizeze calitatea formaţiei tale genetice şi în funcţie de concluziile analizei să declanşeze sau nu explozia. Înţelegi? Dacă formaţia se dovedea un fiasco, lichidarea ta nu-şi avea rostul, tu trebuia să trăieşti pentru a dovedi că ai dat greş şi a-l disculpa astfel şi pe Sorensen. Asasinatul urma să funcţioneze numai cu scopul excluderii unui real adversar al magistrului şi în condiţii care să repete circumstanţele dispariţiei acestuia. O minte dezechilibrată e aptă de asemenea combinaţii, pe cât de meticuloase, pe atât de surprinzătoare.*”

E un cântec de pasăre măiastră ce-mi spune acuma bunul meu amic, şi descopăr că sunt foarte dispus să-i dau dreptate; Doamne, nu m-am desprins nici cu un deget de lumea pe care, odată împlinită experienţa, eram sigur că o

s-o las în urmă, la distanţe astronomice! Sunt unul de-ai lor, noul continent unde am ajuns fără ştiinţă şi aproape fără voie nu-i tărâmul detaşării şi al libertăţii; vanitatea de mare descoperitor, slăbiciunile, neputinţa de a răspunde provocărilor au întins punţi spre toată fauna respingătoare de dincoace, au coborât noua ipostază a lumii dedesubtul celei vechi, ca pe o şi mai teribilă bolgie infernală, jivinele vor da buzna să se lăfăie alături de mine, îmi vor smulge taina puterii, se vor bate s-o stăpânească, mă vor tăvăli laolaltă cu ele, până când o lovitură de gheară sau de copită mă va azvârli dincolo de scenă, în magazia cu vechituri a teatrului. N-am fost pregătit să fac faţă unei astfel de descoperiri, totul părea o joacă frumoasă şi atât, niciodată nu m-am întrebat serios ce va urma după izbândă, vedeam fericirea, carele de triumf, retragerea în culmea gloriei, cum se spune, o viaţă suficientă sieşi, în grădini înflorite...

„*Te las,* spune doctorul, *ai mare nevoie de odihnă, străduieşte-te să dormi!*” şi nu ştie că dorm de atâta vreme, încât salvarea ar fi să mă trezesc; dar uite că drumul pe care m-a dus cu ambulanţa se răsuceşte fără întoarcere într-un somn nesfârşit, legile visului au ajuns de nesuportat şi singura mea şansă de supravieţuire e să mă adaptez legilor acestora cu logică strâmbă — altfel, aşteptând pasiv trezirea, risc să nu mai văd niciodată dimineaţa de primăvară de dincolo de geamul vopsit al maşinii. Brett iese, după un ultim semn cabalistic care ar vrea să mă asigure de prietenia lui veşnică. Sunt singur, halatul alb de adineauri îmi ridică de pe pat resturile dejunului şi dispare cu ele, aparatele de control bâzâie în surdină. O muzică îmi răsună iar în ureche, o cantată de Bach, corul şi orga dialoghează contrapunctic, nu descifrez versurile în germană, e o ironie fără pereche în predispoziţia asta pentru fraze

muzicale solemne, cu întrebări şi uimiri adresate necunoscutului, un psiholog ar descifra din nou reflexul unei dorinţe refulate, cea de a stârni compasiunea.

Închid ochii, cam de prea multă vreme mă rezum să închid şi să deschid ochii, ca şi cum prin asta aş putea să fragmentez realitatea în fâşii discontinui şi să aleg, de ici, de colo, numai bucăţile convenabile. Profitând de întunericul atât de potrivit muzicii, corpul, care se socoteşte pe nedrept ignorat, începe să-şi facă simţită prezenţa; mi-l închipui cu uşurinţă străbătut de viruşi încă activi, care se divid în ritmuri drăceşti, doar-doar vor apuca să mă infesteze, pe când semenii lor, închişi în minuscule carapace şi depozitaţi de-a lungul vaselor de sânge, pe sub piele, în pereţii organelor, în muşchi, în mucoase, zac ca într-un imens columbar, urnele li se îngrămădesc în locurile devenite neîncăpătoare, ameninţând să-mi strivească ţesuturile, să-şi facă drum şi să curgă din mine, în lanţuri, ca firele albe de mucegai ce ies din pereţii igrasioşi, dar şi mai cumplit ar fi dacă această moarte a lor e numai vremelnică, dacă în micile capsule de materie inertă ei se pregătesc să dea un asalt general, şi atunci sunt pur şi simplu un furnicar, un fagure suprasaturat cu ouă în pragul ecloziunii, dintr-o clipă în alta puii fără număr care mă populează vor sparge cojile subţiri, vor năpădi aerul, risipindu-se prin gurile de ventilaţie asupra oraşului...

Trebuie să fi dormit, iar dacă dorm în continuare s-a produs un salt care a schimbat timpul şi locul acţiunii — mă trezesc pe o terasă din piatră; în spate, e intrarea în apartament, în faţă se întinde pădurea întinerită de primăvară, cu priveliştea lacurilor strânse în chingile defileului montan, dincolo de care, ca o dungă sinilie la coada cerului învăpăiat de amurg se întrevede marea. Stăm în câte un fotoliu, eu şi doctorul, de lângă noi porneşte o

scară spiralată, romantică, răsucindu-se printre înflorituri din fier forjat, la picioarele ei zăresc o alee asfaltată care duce până la gardul înalt, unde e o poartă, acum deschisă; dincolo de ea, teritoriul clinicii se termină. Înregistrez cu repeziciune detaliile, am capul limpede, ameţeala mi-a dispărut, e posibil să mă fi înzdrăvenit de-a binelea, iar dovada mi-o dau Brett însuşi, îmbrăcat numai în halatul de lucru şi faptul că mă aflu în aer liber — deci pericolul pe care îl reprezentam pentru semenii mei a ieşit din actualitate. Vorbă să fie, îmi spun, o să capeţi îndată infirmarea!

„*Merge, merge?*” întreabă Hendricks, zâmbitor.

„*Splendid!*” îi replic pe acelaşi ton. Vreau să lămuresc iute situaţia, n-am idee cât timp vom fi lăsaţi singuri.

„*Cu atât mai bine!* exclamă el. *Ne-am trecut examenul în chip strălucit. Mâine apare „patronul”, cu tot consiliul de administraţie, să te ia de aici în triumf. Laboratorul a fost refăcut integral, ţi-au găsit şi o echipă nouă. Boyne o să-ţi cadă în genunchi ca să-i ierţi lipsa de încredere, aşa că ai tot institutul pe mână.*”

Mă entuziasmez cum ştiu mai bine, îl împing pe actor în faţa cortinei şi el reuşeşte mulţumitor această primă apariţie în public, îi subestimasem talentul. Îi fac semne să se agite cu cât mai multă convingere, ca să distragă atenţia de la silueta mea golaşă, prea la vedere în spatele pânzei străvezii, dar mă interesează reacţia spectatorului şi nu am unde să mă ascund.

„*Minunat,* pronunţă emisarul meu, *cu o dicţie impecabilă. Fii sigur, doc, că n-am să-i uit pe cei care mi-au fost alături în cumpăna asta; de fapt, am impresia că se reduc la unul singur: tu.*”

Despre conte nu suflu o vorbă, e bine să nu-i rostesc numele în împrejurarea asta.

N-am mai văzut de mult cum arată Brett în carne şi

oase, îl confrunt nu cu imaginea lui doc din sufletul meu, aceea rămâne intangibilă, pentru zilele bune care nădăjduiesc că vor veni, îl confrunt cu portretul-robot din memorie. A slăbit, i s-a ascuţit faţa, pielea i s-a închis la culoare, surâsul îi strâmbă mai departe buzele, e ceva nou în trăsăturile astea, desigur, e nou felul cum îl văd, cum îl rup de icoana din mine şi recunosc în sinea mea că pe chipul acestui Brett viu s-au înscris urmele anilor, urmele grijilor de acum şi de altădată, că oboseala i-a supt obrazul, încordarea îi întunecă ochii, se simte cât îi e de greu şi lui, cum bravează ca să mă liniştească; ciudat cât de îndepărtată şi convenţională a rămas imaginea de pe vremuri, cât de seacă şi inexpresivă, şi cum deodată omul, coborât de pe soclu, îmi devine familiar, îl redimensionez înălţându-l.

„*Foarte bine,* acceptă, iar veselia nu l-a părăsit, *de-acuma îţi poţi aminti de cine şi de ce pofteşti.*”

„*E vorba de tine tot timpul,* ripostez şi în gând îi ţin pumnii, îmi vine să-i suflu replicile pe care aş vrea să le aud din gura lui. *Ştii, dacă tot ai adus vorba, îmi amintisem de întâmplarea aceea de acum douăzeci de ani, când eram la manevre şi atunci, în poligon te-am... am tras în tine. Din ce încurcătură m-ai scos!*”

Râde:

„*Vrei să treci şi povestea asta în contul obligaţiilor tale? Trece-o, sunt curios cum ai să mă recompensezi!*”

Îmi întind picioarele pe scăunelul pus alături şi mă aşez mai bine între perne.

„*Eşti un om bun, doc! Nu un cumsecade, care îţi vede de îndatoririle lui de cetăţean şi tată de familie, fără să-şi supere vecinii şi atât. Un om structural bun...*”

Mă întrerupe, râzând din nou:

„*Nu cumva îmi pregăteşti necrologul? Prea spui numai*

lucruri minunate!”

Îl spionez de după cortină, nu pare deloc încurcat, nici prevenitor.

„*Le spun fiindcă meriţi cu prisosinţă să-mi devii tovarăş în noul continent. E singurul mod de a te răsplăti, nu am la îndemână ceva mai bun pentru tine. Nu ştiu ce părere au alţii despre doctorul Hendricks şi în ce măsură şi-au dat seama de frumuseţea ta omenească. Dar eu mă laud că te-am verificat în nenumărate ocazii şi te cunosc prea bine ca să dau importanţă, de pildă, unor vorbe spuse la necaz sau în momente de prea mare entuziasm şi care nu se potrivesc cu niciun chip nobleţei şi bunătăţii tale.*”

Îmi caută ochii, surprins, lovitura şi-a găsit ţinta cu mult mai multă precizie decât pe vremuri, în poligon, expresia privirii i se schimbă, e neliniştit deodată, mă cuprinde scârba pentru ce fac şi pentru ce va face şi el foarte curând.

„*Să nu te superi, continui, dacă ţi se pare că am căpătat un aer de superioritate; la îndemnul tău m-am desprins de lume, era vechea mea marotă, o ştii; oricum, văzute de la distanţă, multe frământări de odinioară se dovedesc nişte fleacuri, dar nu mi-am uitat prieteniile şi obligaţiile...*”

Surâsul lui şi-a pierdut siguranţa, am impresia că se şi iveşte între noi o umbră de încordare.

„*Iartă-mă, băiete,* ripostează, *nu prea înţeleg ce fel de vorbe arunc eu la necaz şi la bucurie, nu-mi dai un exemplu, mai bine?*”

Actorul, cu textul învăţat şi exerciţiile de frazare conştiincios repetate, face un pas înainte:

„*Păi, chiar atunci, după accidentul de la tragere, am avut. o discuţie; ţi-a ieşit din minte, desigur, e multă vreme. Tu, care nu ezitaseşi să scapi, cu riscul vieţii, un vagabond nenorocit, un narcoman a cărui dispariţie n-ar fi fost plânsă*

de nimeni şi pusă în răspunderea nimănui, regretai că suntem nevoiţi, pentru a cuceri un teritoriu, să plătim un preţ mai mare decât al învinşilor care îl apără, ceea ce e o absurditate fără seamăn. Firesc ar fi, spuneai, să ne lichidăm adversarii, fără să-i vedem la ţaţă; şi asta înainte de a fi chemat sub arme propriile trupe.”

Se strâmbă, se încruntă nemulţumit: „*Ai o memorie grozavă dacă îmi reproduci cuvintele după atâta vreme, cu condiţia să fie ale mele.*”

E rândul meu să zâmbesc:

„*Nu merg cu firea ta, cu sacrificiul de atunci, încă atât de proaspăt când tocmai le rosteai. Cine acceptă un glonte de dragul unui paria şi totodată visează genociduri? Sau, dacă le-a făcut pe amândouă, e limpede că una dintre ipostazele lui era falsă, dar în niciun caz aceea care trebuia să-l coste capul.*”

Încă nu înţelege unde vreau să ajung. „*Mă supui unor teste,* întreabă, *vrei să te convingi că merit încrederea de a-ţi fi tovarăş? Parcă te contrazici.*”

Îmi iau ochii de pe chipul lui. Văzându-l, mi-ar fi greu să continui, dar actorul e nepăsător, nu urmăreşte decât spectacolul, arta lui e să stârnească emoţii, indiferent de conţinutul textului ce i se încredinţează.

„*Te rugasem să nu te superi,* spun, *mă port cum m-ai învăţat, fără conştiinţa niciunei răspunderi.*”

„*E dreptul său,* admite. *Zi mai departe, povestea cu războiul o spusesem la bucurie, sau necaz?*”

Aş răsufla puţin, dar nu se poate, dacă vreau să păstrez iniţiativa:

„*Ne întoarcem în zilele noastre, la experimentul meu reuşit. Sau nu al meu. Ai afirmat de mai multe ori că sunt imun la acţiunea oricăror germeni patogeni dintre cei existenţi sau realizabili vreodată, că nu mă mai pândeşte*

nicio maladie cunoscută sau imaginabilă. Cuvinte entuziaste, aruncate sub impulsul bucuriei de a fi izbândit. Dacă un altul le-ar fi luat în litera lor, conchidea că mi-aţi inoculat, pe lângă viruşii apăruţi pe cale naturală. şi alţii, de cultură, obţinuţi în laboratoarele lui Thunderbird*. Nu răspunde, doctore, încă n-am isprăvit! Într-un institut ca al nostru, viruşii de cultură capătă nişte calităţi, hai să le numim astfel, care îi prefac în cel mai cumplit flagel din câte au ameninţat vreodată lumea asta, altminteri bântuită mai toată vremea de nenorociri felurite. Adică devin rezistenţi la absolut orice gen de antibiotic, adică maladiile provocate de ei, ajung cu desăvârşire incurabile. Nu e nimic nou în asta. De când a apărut ingineria genetică, oamenii se tem că un astfel de germene, realizat pentru nevoile cercetării, poate scăpa din eprubetă, printr-un accident şi poate stinge, mai devreme sau mai târziu, toată suflarea de pe Pământ. Nimeni nu i-ar sta în cale, or, dacă iau de bună afirmaţia ta de ieri-alaltăieri, nimeni nu i-ar fi stat, până ce am ieşit din incubator eu, omul cu sănătate de fier, cel care vine de hac tuturor agenţilor patogeni ai prezentului şi viitorului. Şi acuma închipuie-ţi următoarea situaţie, doc! Câţiva indivizi, deţinători ai secretului meu sau al lui Sorensen, fabrică o cantitate din mult discutata şi disputata formaţie genetică, pe care o administrează prietenilor, familiilor, simpatizanţilor, partizanilor, într-un cuvânt unei elite selectate conform oricăror criterii. Pe urmă pun la punct şi un virus sau o clasă de viruşi pe care, prin mutaţii, îi învaţă să atace numai oamenii, cruţând celelalte vieţuitoare, sau dintre oameni numai unele rase, socotite indezirabile, sau numai bătrânii a căror vârstă îi face inapţi pentru muncă, sau numai copiii. Moartea poate fi instantanee, sau poate surveni după un timp, victimele, prin acţiunea combinată a unor substanţe toxice cu efect*

psihologic, se pot strânge într-un loc unde cadavrele să fie lesne de înlăturat, pot săpa ele însele gropi uriaşe, cu maşini-unelte de mare randament. De altfel important e doar ca învinşii să se adune laolaltă, un calcul simplu demonstrează că trupurile tuturor semenilor noştri care populează în prezent planeta nu ocupă un volum mai mare de vreo trei kilometri cubi. Aşadar viruşii ar fi împrăştiaţi cu mijloace potrivite, iar elita ar aştepta dispariţia de pe lume a adversarilor pe care nici nu i-ar vedea la faţă. Detaşamente ale aceleiaşi elite ar acoperi apoi cei trei kilometri cubi de cadavre, ca să-i scutească pe supravieţuitorii sensibili de un spectacol respingător. Trupele de ocupaţie, abia chemate sub arme, n-ar pierde un singur combatant — de fapt, noţiunea ca atare ar deveni lipsită de înţeles — decât dacă în isteria de după „victorie" bravii cuceritori nu se vor fi măcelărit între ei pentru triumful spiritului de proprietate. Problema milioanelor de lucrători care să înlocuiască forţa de muncă dispărută s-ar rezolva la fel de simplu: tot prin folosirea unui antidot la acţiunea viruşilor, dar a unuia cu durată limitată în timp; ca să-şi păstreze viaţa, popoarele „aliate" învingătorilor ar fi nevoite să muncească în condiţiile impuse de aceştia, iar cazurile de nesupunere s-ar pedepsi prin refuzul injecţiei curative pentru luna următoare. Totuşi nu te văd cu niciun chip măcar imaginând astfel de orori, deşi, oricum, imaginaţia fiecăruia e liberă."

Replica purtătorului meu de cuvânt s-a încheiat, sunt cu sufletul la gură, destul de candid ca să mai sper într-o explozie de indignare din partea doctorului, să iau calmul lui — ce-i drept, aparent — ca pe liniştea sub care se acumulează mânia celui lezat de moarte, ca pe o lipsă de reacţie datorată surprizei, ca pe impactul unei lovituri cumplite, în urma căreia simţi nevoia să-ţi reaşezi în grabă

coordonatele tuturor credinţelor.

„*Evident,* fac o nouă tentativă, poate ultima, *e numai speculaţie în ce ţi-am povestit, dezvoltarea unor afirmaţii întâmplătoare ale tale, dar vezi unde ar ajunge un necunoscător, şi să fim sinceri, situaţia insolită admite şi interpretarea asta. Eu ştiu însă că nu-mi puteai vârî sub piele viruşi de cultură, în primul rând pentru că lucrul cel mai însemnat dintre toate e să ne înfrânăm până şi curiozitatea absolut legitimă, dacă răspunsul ar putea pune în pericol, în însăşi substanţa ei, lumea unde trăim...*"

Brett se ridică, aştept să se repeadă asupra mea şi să mă ia la palme, dar nu, păşeşte spre marginea terasei. Mă întreb dacă a avut rost bravada de a-l face martorul gândurilor mele, când nimic, cu excepţia unei speranţe nesăbuite nu mai e în favoarea lui; totuşi eram obligat faţă de mine să-i ofer posibilitatea luptei cu arme egale, acum, când din niciun punct de vedere nu mai e egalul meu.

„*Ce mă bucură,* spune, *e că ai găsit singur dezlegarea şaradelor cu care m-ai amuzat. De o jumătate de ceas îmi înşiri numai nerozii, inclusiv nevoia de a avea un companion în noua viaţă şi alegerea mea pentru rolul ăsta. Nu, băiatule, sunt prea bătrân ca să văd în orice prostie o propunere romantică! Şi mai e ceva, foarte însemnat, care nu-ţi dă prin minte, chinuit cum eşti de bănuielile tale nenorocite — trebuie să fii păzit de tine însuţi şi asta n-o pot face decât eu, câtă vreme mai păstrez o urmă de autoritate morală asupra ta; şi o păstrez doar rămânând altfel decât tine, inferiorul tău — eşti sensibil la asemenea diferenţe.*"

Răspunsul mi-a fost dat. Mă sprijin în fotoliu, să nu mă prindă prăbuşirea pornită să rostogolească tot ce-mi intră sub simţuri. E linişte, îmi zic, un amurg paşnic dintr-o primăvară bătăioasă, pădurea a înverzit anume pentru

întoarcerea mea, Thyl e la poarta clinicii şi mă va duce acasă, am întreaga viaţă înainte, la dracu atâtea complicaţii fără noimă, mi-a rămas Thyl cu toată bucuria de pe lume.

„*Şi dacă tot ai adus vorba de suspiciunile de la care îţi reclami tragismul de fiinţă gânditoare,* urmează el, *e cazul să-ţi spun, cu aceeaşi francheţe amicală, că şi în privinţa lor te-ai purtat ca ultimul dintre novici. Te credeam mai puţin copil, ca să nu zic altfel, de-asta nici nu mi-am permis să intervin de câte ori ai dat de bucluc, decât, mă rog, în cazuri extreme, ca în povestea cu interogatoriul.*"

Se întoarce sprijinit de balustradă, e acelaşi om căruia bătrânețea a început să-i dea târcoale, are privirea tristă şi obosită, încordarea îi întunecă trăsăturile; stă ca un slujbaş umil înaintea patronului tolănit în fotoliu, ştiu că nu se preface, e într-adevăr ostenit de moarte, cu nervii întinşi să se rupă, a străbătut o perioadă infernală, de veghe necurmată, a dus în spate răspunderi peste puterile lui, a suportat presiuni din partea unor şefi nerăbdători, violenţi şi puternici.

„*Trec peste jignirile de care-mi faci parte sub masca recunoştinţei,* spune mai departe, *ar fi trebuit să mă învăţ cu laşitatea şi ingratitudinea ta de pe vremea când m-ai împuşcat şi ţi-ai tăinuit vina. Mă întreb numai ce se întâmpla dacă în locul unor oameni de treabă, cum sunt cei de la* Thunderbird*, nimereai peste indivizi de teapa celor pe care-i meriţi. Uiţi, mi se pare — deşi ai vrea să dovedeşti că beneficiezi de o memorie prodigioasă — uiţi că ai profitat de ce ţi s-a pus la dispoziţie, fără să te chinuie grija unor astfel de raţionamente nefericite; te-ai împrumutat, oferind drept gaj numai o promisiune, şi totuşi nimeni n-a făcut nicio obiecţie, nici chiar Oliver Boyne, iar tu n-ai văzut niciun inconvenient în asta. Ai o vilă de milionar, maşini şi servitori înarmaţi, un apartament la institut, un pavilion*

special aici, la clinică — destule argumente pentru ca indivizii cu pricina să te fi socotit cumpărat cu voia ta şi să te pleznească la prima intenţie de împotrivire.”

Se aştepta la o reacţie ca asta a cobaiului, poate nu atât de curând, şi-a dorit să fiu mai obedient, cu mintea mai puţin limpede, avea nevoie de o pauză pentru refacere, cel puţin de o noapte în care să poată dormi în linişte şi e încolţit nu de faptul că i-am înţeles manevrele, ci de promptitudinea acestei înţelegeri. Nu se mai străduieşte să mă învăluie cu argumente contrarii, nu dezvoltă un discurs care să-mi înfrângă pas cu pas împotrivirea, îmi oferă doar în rezumat a ceea ce, în alte condiţii, ar fi trebuit să mi se dezvăluie după zile în şir de convorbiri persuasive. De asta e brutal, aproape nu-i mai pasă în ce ambalaj îmi serveşte lecţia de cinism al puterii sub protecţia impunităţii depline, sau trage nădejde că sinceritatea va avea efectul unei palme care să mă dezmeticească.

„*Şi îţi uiţi compromisurile, ambiţiile, micile şiretenii, pe care, fii sincer, nimeni nu ţi le-a impus. Înţelege-mă bine, nu ţi le reproşez, sunt slăbiciuni poate scuzabile, cine e înger pe lumea asta? Chiar când ai tras în mine — fiindcă aduci în discuţie întâmplarea — ţi-am surprins privirile, erai, pur şi simplu, un vânător cu arma încărcată, ai apăsat pe trăgaci cu plăcerea dumnezeiască a celui aflat înapoia puştii, te-am înţeles şi te-am şi iertat. Îmi pare rău doar că laşi impresii false, îi obligi pe oameni să se zbată pentru tine şi la sfârşit formulezi condiţii; în cazul de faţă, e drept, numai jigniri, dar altfel te costau pielea şi poate mai mult; ai văzut cum operează Talbot — închipuie-ţi că în cuşcă, în locul tău, ar fi pus un nevinovat, pe conte sau pe fata aceea pe care o iubeşti, nu ştiu nici cum o cheamă, n-ai socotit de cuviinţă să-mi spui de existenţa ei, noroc că zvonurile circulă şi aici ca pretutindeni. Ai mai fi avut puterea atunci*

să taci? Freddie încerca să afle numai cine a distrus laboratorul — un fleac pe care tu oricum nu te gândeai să-l ţii pentru tine. De-ar fi fost însă un secret la mijloc...”

Nu încerc să intru în pielea lui ca să-l justific, n-am nevoie de o asemenea operaţie, dincolo de conţinutul peste măsură de josnic al cuvintelor pe care le schimbăm, întreţin cu el şi o altă comunicare, adiacentă, strict omenească, mi-l simt solidar în suferinţă, aproape aş vrea să mă scuz pentru câte i-a fost dat să suporte din pricina mea, e, probabil, reflexul condiţionat al prieteniei, al adoraţiei din care m-am hrănit ani fără număr; şi, în alt plan, al desprinderii de el, al distanţării, abia incipiente — ele însele generatoare ale unei dureri care nu ştiu dacă nu ne afectează reciproc — mă cutremură o silă copleşitoare faţă de această duplicitate. E ca şi cum aş binecuvânta călăul care îmi torturează părinţii, ca şi cum i-aş şterge fruntea de sudoare şi i-aş da apă în timp ce el le rupe oasele şi le jupoaie pielea, ca şi cum l-aş feri de arsuri când el le străpunge carnea cu fiare înroşite. Îl ascult, pradă acestei fascinaţii a compasiunii şi acestei ruşini a trădării, fiecare dintre vorbele lui mă înduioşează şi-mi deschide răni usturătoare. E totuşi o doză de stângăcie în felul cum se poartă, îmi place să cred că eu, unul, aş fi evitat o spectaculoasă răsturnare de situaţii.

I s-au uscat buzele ca de febră, îşi desface mâinile încleştate de balustradă, le freacă una de alta, încet, să le dezmorţească şi deodată, fără să-mi mai acorde importanţă, pleacă, intră în apartament şi închide uşa în urma lui, vrând parcă să-mi dea de înţeles că de acum soarta mea nu-l mai interesează. N-am timp să judec la rece şi să decid asupra unor posibile urmări, fiindcă altcineva, un străin dinăuntrul meu, care a şi hotărât pentru mine, mă obligă să acţionez în clipa asta şi-mi transmite porunca atât de autoritar, încât sunt departe de a mă fi dezmeticit când mă

ridic în picioare, când păşesc în sus şi în jos pe datele de piatră, cu privirea în pământ, ca unul îngropat de viu sub remuşcări, când mă opresc îndelung, rezemat la rândul meu de balustradă, când, în fine, încep să cobor treptele scării, plimbându-mi degetele pe arabescurile din fier forjat, dar cu aceeaşi privire absentă, întârziind câte o veşnicie din loc în loc, fără să simt pintenul grabei; ajuns jos, pe alee, mă surprind mergând înapoi, spre pavilion, văd de departe, printre pilonii ce susţin cornişa parterului înalt, cum maşina lui Hendricks se îndreaptă către ieşirea principală, cu proprietarul stând pe bancheta din spate, drept ca o lumânare şi rigid ca propria lui statuie, doi-trei colaboratori, care l-au condus, intrând iar în clădire, după ce vor fi primit instrucţiuni în privinţa mea, din nou mă răsucesc, la comanda aceleiaşi voinţe străine, mă duc drept la poarta deschisă înspre pădure, ştiu că nu e nimeni în preajmă, că mişcările îmi sunt dinainte socotite până la fracţiuni de secundă şi că nu trebuie să mă supraveghez.

Mă trezesc printre tulpinile brazilor, în dosul unui tufiş, caut zidurile clinicii şi nu le mai descopăr, înseamnă că m-am ascuns destul de bine, destul de departe, dacă nu cumva în visul care mă urmăreşte atât de tenace a intervenit fără veste o altă schimbare de loc şi moment. Înserarea se continuă în noapte, auzul mi se delectează cu un leit-motiv al Anotimpurilor lui Vivaldi, începe să fie frig, din fericire Hendricks pune la îndemâna clientelei veşminte potrivite sezonului, fără să ia în seamă capriciile meteorologice, astfel că n-am de suferit deocamdată. Oraşul se desfăşoară la picioarele mele, înecat în lumini, asemeni corpului unei vietăţi oceanice de mare adâncime. Îl privesc fără emoţie, nimic nu mă leagă de el, cu toate că, după câte se spunea cu secole în urmă, l-aş fi salvat de la o moarte sigură şi urâtă; perspectiva despărţirii nu mă

cufundă în mâhniri, nici în meditaţii despre nestatornicie. E foarte bine pentru amândoi.

Pornesc la vale, după ce mă asigur că nu sunt urmărit sau ţinut sub observaţie, realizez că totuşi mă vor descoperi grabnic dacă apelează la câini şi încep să caut pârâul cel mai apropiat, să-mi pierd urma prin albia lui. Merg cu greutate, evident, după câte întâmplări m-au tăvălit după ultima vizită la conte, mă tem cel mai tare de întoarcerea stării de boală.

Întâlnesc albia pârâului. S-a întunecat, cerul e străbătut de nori subţiri, care aproape că strălucesc în luminile oraşului, ca o nouă podoabă adăugată splendorilor lui. Ezit înainte de a intra în apă; e o prejudecată, de pe vremea filmelor din copilărie, să cred că se vor folosi câini, există detectoare de infraroşii care îmi vor găsi urmele la zeci de ore după ce am trecut şi mă vor descoperi oriunde, pe întuneric; totuşi pe aici se practică vânătoarea în stilul concetăţenilor mei prin adopţiune şi e sigur că ei vor prefera câinii altor mijloace, le e greu să renunţe la vechile şi bunele obiceiuri. Nu-mi fac probleme cu orientarea, pâraiele de pe versantul acesta se adună într-un lac, pe malul căruia vreau şi eu să ajung, aşa că apa are să mă conducă şi să mă ocrotească. Îmi ridic pantalonii până peste genunchi, mă înfăşur în haina groasă. Păşesc cu luare aminte pe pietrele lunecoase, străduindu-mă să nu fac prea mult zgomot. Pe undeva pe aici trebuie să treacă drumul special construit pentru pavilionul de onoare al clinicii lui Hendricks, dar nu e nicio lumină în împrejurimi şi ar fi cazul să-mi stârnească bănuielile o asemenea discreţie. Prea am fugit cu uşurinţă şi prea nu se arată nimeni dornic să mă aducă iar după gratii. Disting în slaba strălucire a norilor o barieră crenelată care îmi taie calea, e un pod peste pârâu, deasupra căruia trece şoseaua, cum îmi închipuiam, îl

traversez pe sub arcada joasă şi din locul unde mă aflu, pe marginea ultimei terase săpate în munte, disting printr-o rarişte lucirea stinsă a lacului, la câţiva kilometri mai departe şi ferestrele celor cinci-şase vile răzleţe, ca nişte linii tremurătoare, capricios oglindite în apă. Dacă mă grăbesc de ajuns, s-o iau înaintea bolii şi a câinilor şi dacă mă ajută cât de puţin norocul, am o şansă să mă smulg destinului; deţin o putere pe care urmăritorii, cu tot arsenalul lor perfecţionat, n-o egalează şi un teritoriu de apărat; nu fug anume ca să-mi scap pielea, şi lucrul ăsta e mai important decât înstrăinarea, decât stările maladive şi anonimatul de care îmi vor face parte anii ce vin. Aşa că roagă-te pentru noi, Sorensen, frate, de oriunde eşti şi orice sentimente mi-ai purta — izbânda acestei nopţi va fi una comună; dacă dau greş, niciodată n-are să mai fie un al treilea, să ne salveze.

Domeniul contelui e împrejmuit de un zid de piatră vechi de secole, despre care se zice că a fost ridicat de sclavii strămoşilor Crane, îndată după colonizare, dar cu timpul pământurile familiei s-au împuţinat într-atâta, încât, pe la începutul veacului nostru, stăpânul de atunci al conacului a ipotecat, în lipsă de alte bunuri, parcul şi o mare parte din clădirea însăşi; creditorii, deveniţi proprietari vremelnici, au spart zidul de incintă şi au croit un drum, pe unde circulau zi şi noapte căruţe încăpătoare, cu mărfuri trebuincioase negoţului lor, depozitate de-a valma în saloanele prefăcute în magazii; tatăl lui Simon a reuşit să răscumpere şi să restaureze conacul părintesc, dar această pioasă operă de reintegrare l-a costat prea mult ca să-i mai rămână bani şi pentru zidul înconjurător, iar prietenul meu a lăsat, numai din respect filial, spărtura neatinsă — de altfel, de pe urma împrejmuirii şi a poveştii debitate amatorilor de asemenea istorii, câştigă sume care ar acoperi de zece ori costul

reparaţiilor. Mă furişez pe sub bariera simbolic pusă în calea intruşilor, sar peste gardul de sârmă instalat pentru eventualitatea că intruşii ar fi insistenţi şi mă strecor pe lângă căsuţa paznicului a cărui misiune este să pună pe fugă respectivii intruşi, dacă aceştia ignoră avertismentele politicoase reprezentate de gard şi barieră; din fericire, în zilele noastre poliţia a preluat integral sarcina de a veghea somnul conţilor Crane, astfel că paznicul a ajuns şi el o figură istorică, dobândind funcţii de protocol, iar o patrulă poliţienească e mai uşor de înşelat decât un bătrân şi vajnic servitor — dezavantajele modernizării!

Îl descopăr pe Simon în seră, după ce străbat parcul ca niciodată pustiu şi urc treptele dinspre lac ale terasei — arhitecţii oraşului, cu terasele lor mărginite de scări care duc spre apă sau spre pădure au ajuns la manierism. Contele e cu cineva, aşa că mă retrag în umbră, dar oaspetele pleacă surprinzător de repede şi Sim rămâne singur, să-şi termine băutura. Nu pot să intru cu un aer firesc, ca şi cum aş fi venit să continui serata întreruptă, să arunc un „bună, conte!” şi să mă delectez, cu doza de umor îngăduită de situaţie, la priveliştea descumpănirii lui. Nu merge să mă amuz, prea ştiu câte necazuri i se vor trage de pe urma vizitei mele. Mă apropii, ţinându-mă în umbra palmierilor, şi paşii nu-mi sunt precauţi, ci umili. Mă grăbesc şi sunt în stare să aştept până la ziuă ca el să-mi remarce prezenţa, până m-or ajunge din urmă câinii, ori detectoarele de infraroşii, fără să am sentimentul că am scăpat ocazia de a mă salva, totuşi singura ocazie, şi ea cu şanse minime de reuşită. Prea târziu învăţ să mă port, constat cu o înţelepciune inutilă ca o proteză stricată şi chiar acum Crane ridică privirile şi într-adevăr îl şochează apariţia mea, numai că prefer să nu mă uit.

„*Phil!...*” şopteşte. Paharul îi tremură între degete,

încearcă să-l pună pe măsuţă, bâjbâie neajutorat. De-ar fi vorba doar despre mine, în clipa asta mi-aş lua tălpăşiţa. Surâd cu jenă, parcă mi-ar întinde cineva colţurile gurii. „*Ce-i cu tine,* bâiguie, *ce s-a întâmplat?*”

Aş vrea să-i strâng mâna, sunt sigur că asta l-ar linişti mai mult decât orice frază persuasivă, cuvintele nu-şi au rostul între noi. Renunţ îndată, nu ştiu cât i s-a spus despre experienţele încercate de Hendricks cu mine, în orice caz destul ca să aibă repulsia firească a omului sănătos la contactul cu un purtător de viruşi; încă n-am învăţat să mă port ca într-o lume străină, va veni şi timpul când mi se vor angaja meditatori pentru această nouă materie!

„*Am nevoie de tine, conte. Crede-mă că nu era de ales, altfel nu ţi-aş fi făcut necazul acesta!*”

Lasă paharul jos, n-a mişcat decât mâna, corpul întreg îi e înţepenit şi acum braţul i se agită fără rost, în căutarea unui reazem pe care nu-l mai găseşte.

„*Ce-ai de gând?*” pune, în sfârşit, întrebarea esenţială, dar cu spaima unui bătrân atacat de o ceată de huligani, pe o stradă pustie.

„*Fug,* îi răspund. *Ajută-mă!*”

Continuă să fie surprins, deşi nu-şi putea închipui că am trecut pe aici să-i spun bună seara. Inerţia lui mă stinghereşte cumplit, totuşi insist, n-am nicio alternativă.

„*Pe unde ai intrat?*”

E la curent cu evenimentele, bine că nu mai trebuie să-i explic şi să mă justific.

„*Prin spărtura din împrejmuire, nu m-a văzut nimeni. Ascultă, vreau să dispar de aici chiar acum. Ajută-mă!*”

Sare de pe scaun cu o mişcare precipitată, numai ca să se apere şi odată ajuns în picioare se pierde iar, îl lasă puterile.

„*Conte,* încerc din nou, cu moartea în suflet şi voi

încerca de alte nenumărate ori, în prostie, amândoi am înţeles asta, *nu sunt un nemernic care umblă să iasă din propria lui combinaţie eşuată, miza e infinit mai grea decât îţi închipui. Dacă ţi s-a relatat...*”

Ridică mâinile, în semn că nici nu vrea să i se relateze.

„*În regulă,* reiau, *nu e nicio fericire să afli, absolut niciuna. Ajunge să ştii că inşi de felul celor pe care îi dispreţuieşti mi-au impus jocul lor înainte să-mi fi dat seama. Ai promis o dată că mă sprijini, altfel n-aş fi venit. Ai promis singur, e penibil că-ţi amintesc, m-ai socotit de o seamă cu tine...*”

Face eforturi să se controleze, îşi trece palmele peste obraji, ochii i se mai limpezesc. Stăm în bătaia luminii, la trei metri unul de altul, port haine de spital, elegante şi călduroase, dar de spital, orice servitor trecând prin seră mă poate zări şi poate da mai târziu relaţii. Crane se încăpăţânează să mă ţină aici, la vedere, compromiţându-se degeaba, fără să mă aprobe, fără să mă refuze. Timpul ne macină pe amândoi şi ne desparte; pesemne că un răgaz mai lung, în cursul căruia Simon să cumpănească în voie, mi-ar da câştig de cauză, aşa îmi place să cred.

„*Hendricks e unul dintre ei,* spun, deşi asta o să-l sperie şi mai tare, *a premeditat totul, a construit pavilionul special pentru supravegherea celor dintâi mutanţi, sub îndrumarea şi cu sprijinul direct al armatei. Dar şi el a avut un moment de slăbiciune astă-seară, sau unul de omenie socot — m-a prevenit de primejdie, m-a lăsat să dispar, lui i se datorează faptul că nimeni nu mi-e încă pe urme, întârzie să anunţe evadarea.*”

Începe să se mişte încet. Ocoleşte măsuţa, scaunele, cramponându-se de fiecare, ca şi cum ar avea nevoie de rezemători, să nu cadă. Chipul lui nu şi-a pierdut nimic din nobleţe, e chiar mai distins, de o virilitate mai expresivă,

fiindcă paloarea îi accentuează trăsăturile, desenul aspru al gurii, cenuşiul ochilor, linia nasului aristocratic. Orice martor al discuţiei noastre şi-ar îndrepta, de la prima vedere, toată simpatia asupra lui, mai cu seamă după ce, deodată, începe să zâmbească şi gesturile i se rotunjesc, fireşti, lipsite de încordare. E un bărbat frumos, într-adevăr, plin de farmec, sigur de el, stăpânind conjuncturile şi întâmplarea, o prezenţă încurajatoare, genul de om care a învăţat prea mult de la viaţă ca să se mai lase dus de valul evenimentelor. Ce mare păcat că am ajuns în seră cu zece minute prea devreme!

„*Pricep,* răspunde laconic; vocea de bariton, uşor pozată, şi-a regăsit timbrul de zile bune. *Ce-ţi trebuie, băiete, zi repede! Să te duc undeva cu maşina? Am trece uşor, dacă eşti cu mine.*”

Întoarce puţin capul, să asculte.

„*Ei, chem o maşină? Sau mai bine o scot chiar eu din garaj. Rămâi aici.*”

N-aş fi auzit, dacă nu se oprea. Lătrături de câini, departe, în spatele conacului, vin până aici din mai multe direcţii, după cum le poartă ecourile şi vântul. Întâi câteva, întărâtate, apoi un vacarm dezlănţuit din gâtlejurile a zeci de lighioane puternice, nărăvite să se arunce asupra oricărei prăzi şi s-o sfâşie. Haita de ogari a lui Simon Crane, vestită în tot ţinutul, ca şi herghelia de altfel. Strigătele hăitaşilor se amestecă printre lătrături, la fel de sălbatice; nici oameni, nici câini nu par nemulţumiţi de această solicitare, la un ceas hărăzit mai mult odihnei — plăcerea acţiunii îşi spune cuvântul şi la fel recompensele sistematice pentru lucrul bine făcut. Contele depăşeşte momentul, îmi surâde iar şi recunosc în privirea lui un licăr de mândrie seniorială faţă de atâtea dovezi ale vredniciei supuşilor patrupezi şi bipezi — neapărat în această ordine. Ştie să

zâmbească fermecător. Întruneşte, în persoana lui, exact acele calităţi cerute de locul pe care îl ocupă, de parcă i-ar fi fost conferite ereditar, odată cu titlul. Se vede treaba că mai toate strădaniile neîmplinite ale atâtor strămoşi au răbufnit în el, la a zecea generaţie după colonizare; el răzbună cinstea fetelor seduse de vânătorii de zestre, răzbună înfrângerile soţilor şi taţilor pe terenul de duel, pierderile de avere, mezalianţele strecurate silnic în sângele familiei de câte un petrecăreţ, şirurile de urmaşi bicisnici, de vlăstare nepricepute, care au mânjit blazonul cu istoria de ocară a unor linşaje rămase de pomină; el e descendentul râvnit de zece rânduri de părinţi, să le încununeze aspiraţiile spre perfecţiune, spre zece feluri deosebite de perfecţiune — dar cred că le defineşte pe toate, cu o naturaleţe imposibil de dobândit în alt fel decât prin harul eredităţii.

„*Ai grijă,* îmi recomandă, *să nu ieşi până mă întorc, sau mai bine ascunde-te undeva, printre chiparoşi poate. N-am să întârzii.*”

Aşa cum prevăzusem, suferinţa adevărată mă vindecă de exclamaţii retorice şi de gesturi largi. Sunt un elev bun, mă laud că întotdeauna am fost, chiar când trebuie să mi se explice, de către autorităţi recunoscute, lecţiile din programa şcolară.

„*Nu te mai osteni, Sim!*” îl rog. Urmează o bine afişată descumpănire, încep să mă obosească repetiţiile, nu înţeleg de ce ne agăţăm cu toţii de aparenţe, la nesfârşit.

„*Ce-i asta, renunţi, eşti nebun?*”

Reduc distanţa dintre noi la un metru:

„*Nu încerca să fugi, altfel te îmbrăţişez frăţeşte şi te sărut pe amândoi obrajii, am viruşi care nu iartă. Aşază-te!*”

Câinii trec, se îndepărtează, tropotul unor copite îi însoţeşte, ies pe poarta principală, încă nu mi-au adulmecat

urmele.

„*Când ai fost cel adevărat,* întreb, *astă-iarnă, când mi-ai oferit sprijin, ca să te reabilitezi pentru ce i-ai făcut lui Sorensen, sau acuma? Îţi remarc naturaleţea jocului, te pregăteai să mă denunţi ca şi cum ai fi rămas tu însuţi. Cine? Aristocratul, jucăria de lux a oraşului, prietenul? Tace, încă îşi mai închipuie că stropul lui de nobleţe a rămas neîntinat, dacă îi schimbă din nou definiţia. Adineauri a fost un individ, să-ţi ceară câinii, ţi-a spus exact în numele cui vine şi ce intenţionează cu ei. N-ai avut putere, când m-ai văzut, să mă alungi îndată, sub orice pretext. Dar ai găsit câtă îţi trebuia ca să mă împingi în braţele lui Hendricks, să nu-ţi laşi astfel nicio portiţă de salvare pentru când nu voi mai fi.*”

Tace mai departe, îndărătnic, sau mă ignoră, tocmai îşi fabrică următoarea personalitate, pe care şi-o va îmbrăca la miezul nopţii, ora schimbării datei în calendar. Ca şi mine, până în urmă cu două-trei ceasuri. Dacă îl vor lua să participe la urmărire şi dacă ne vom întâlni acolo, în afara uzanţelor protocolare, lupta noastră va fi una fratricidă, între doi avortoni. Cu deosebirea, nu ştiu cât de semnificativă, că eu refuz să devin călău.

„*Pe Sorensen,* spun, *ai avut înţelepciunea să-l părăseşti mai din vreme, când ţi s-a lămurit ce soartă i se rezervase; ai ridicat mâinile, ca adineauri, în semn că nu vrei să afli despre invenţia lui şi te-ai convins pe urmă, printr-o alchimie obscură a justificărilor, care ţi-e proprie, că te-ai retras fiindcă nu meritai cinstea colaborării cu el. Hendricks nu şi-a mai dat osteneala să te includă în joc, prevenindu-te, a mizat fără greş pe laşitatea ta, atunci ca şi-acuma; nu cumva ai mers până acolo încât să pui la cale explozia pentru şantajarea lui Sorensen?*”

Îmi arde să mă lansez în rechizitorii, trebuie să

gândească Sim, iar falimentul mi-e mai aproape decât oricând. Adevărat, dar sunt bolnav de curiozitate, ca pe vremea când făceam investigaţii asupra lui Sorensen — simt nevoia să mă opresc, ca şi atunci, dar nu mă pot împiedica să continui. Totuşi Crane s-a golit de informaţii, şi presupunerile am să mi le depăn şi în absenţa lui.

„*Condu-mă, amice!* îi poruncesc. *Într-un loc pe unde să ies fără prea multe complicaţii pentru tine.*”

Porneşte înaintea mea, mă scoate pe plajă, până la zidul de împrejmuire, aşază unii peste alţii mai mulţi bolovani ornamentali, să mă caţăr pe ei şi să trec dincolo, îl las să se chinuie, să-şi zdrelească degetele bine îngrijite.

Terenul neted e plin de arbuşti crescuţi în nisip, am aici destule ascunzişuri, mă ajută şi lumina difuză, rămâne să decid încotro se poate fugi. Să mă depărtez de oraş, să ocolesc perimetrul unde bântuie vânătorii. Mă îndrept spre lac, prin pădurice, sper ca apa să mă protejeze din nou, dacă voi şti să mă folosesc de ea cum se cuvine. Merg încet, asigurându-mă înaintea fiecărui pas, locurile rămân pustii şi tăcute. Aş fi vrut să ajung, cu maşina lui Crane, până de cealaltă parte a muntelui, după ce îmi voi fi schimbat hainele cu un costum care să bată mai puţin la ochi; de acolo există mai multe direcţii de coborâre, m-aş fi orientat asupra uneia, după împrejurări. Acum varianta cade, evident, nu mai pot face traseul pe jos până la revărsatul zorilor.

Mă apropii de ieşirea din pădure; în faţă, la circa un kilometru, scânteiază luminile răzleţe de pe lac. Mă opresc să-mi trag sufletul, de undeva răsună ţipetele unor cheflii, aerul umed poartă zgomotele până departe. Mă aplec şi ies dintre arbori, repede, aproape alergând. Am parcurs câteva sute de metri, nu-mi mai aud decât respiraţia accelerată. Reflectoarele mă surprind târziu, după ce lumina lor a

împânzit câmpia aşternută cu iarbă înaltă, până la genunchi, încă nu m-am hotărât dacă să mă ascund sau să fug cât se mai poate — razele pipăie pământul cu mult dincolo de mine, spre pădure, pe unde tocmai am trecut — când din mai multe direcţii prind să se ridice şuvoaie de fum gălbui, care se umflă cu repeziciune, ca alimentate de tot atâtea focuri nevăzute, iar vântul domol le preschimbă într-un perete ceţos, în mişcare spre mine. Prin dreptul reflectoarelor trec umbre în costume de protecţie verzui, cu feţe ca de maimuţă şi ochi enormi, sticloşi — soldaţi care mă caută, purtând îmbrăcăminte de cauciuc şi măşti de gaze. Nu mai am scăpare, ceaţa se târăşte deasupra ierburilor, vine de pretutindeni, mă aflu într-o insulă de aer curat a cărei suprafaţă se micşorează cu fiece secundă. Mă trântesc cu faţa în jos, respir iute, adânc, să-mi fac rezerve de oxigen, dar e o prostie, peste un minut voi începe să ţip, să tuşesc din adâncul plămânilor, să implor salvarea, înfrânt, copilăreşte, cu o armă infinit mai simplă şi mai eficientă decât cea la a cărei acţiune m-am pregătit să devin imun. În afară de cazul când voi tăcea, mă voi asfixia în tăcere, înfundându-mi gura cu poalele hainei, să previn orice tentativă de strigăt, voi ţine ochii deschişi larg, să nu-i ardă aerosolii de iperită şi astfel îi voi oferi generalului-comandant al lui Hendricks un cadavru neidentificabil, despre care să scrie şi ziarele, la faptul divers. Nu vreau să mor, cum nu vreau nici să-mi părăsesc ţara; ca să-mi liniştesc până în ultima clipă orgoliul, mă încurajez cu gândul că şi emigraţia, şi sinuciderea ar căpăta semnificaţie tocmai din această cauză. Aş avea tăria?

Norul otrăvitor pătrunde leneş printre tulpinile umezite, turnându-mi flăcări pe marginea pleoapelor şi de acolo pe faţă, pe gât, pe dosul mâinilor. Inspir un şuvoi de plumb topit, care îmi explodează în trahee, se transformă într-un

miliard de ace şi mi se înfige în plămâni, în laringe şi sinusuri. Printre lacrimile de sodă caustică, rostogolite pe obrajii pe care-i brăzdează până la os, îmi văd pielea mâinilor umflându-se în băşici dezgustătoare şi pocnind ca să dea la iveală carnea roşie, plină de răni vâscoase, insuportabile la privit. Un val de greaţă mă îneacă, îmi rupe răsuflarea şi fără veste îmi simt iar măruntaiele zvârcolindu-se ca nişte animale închise într-o cuşcă prea strâmtă, sfâşiindu-se între ele, încurcându-şi gheare şi colţi într-un ghem de nedesfăcut, durerile mă spintecă de-a lungul fiecărui nerv, în zig-zag, asemeni fulgerelor nenumărate ale unui uragan apocaliptic, firele de păr îmi străpung ţeasta şi mi se înfundă în creier, cu mişcări convulsive mă întorc în iarbă, ca o pasăre decapitată, vreau să urlu, să mă elibereze de această crâncenă tensiune fără margini, nu mai e niciun loc pe unde să mi se descarce suferinţa, mă strâng, mă strâng înăuntrul meu ca o stea cuprinsă de colaps gravitaţional, mă voi reduce la un conglomerat de neutroni şi voi răsturna peste mine tot Pământul. Ameţeala îşi părăseşte ascunzişul şi mi se întinde deasupra ca un linţoliu fierbinte-întunecat, mă înfăşur în ea. mă leg de mâini şi de picioare cu faldurile ei, îi petrec o margine peste grumaz şi smucesc din toate puterile — puterile mi s-au însutit — să mă sugrum, nu să mă liniştesc, asta nu se mai poate, să fac ceva, măcar atât, pentru o iluzorie izbăvire. Timpul se învălmăşeşte iar, m-am chircit în flăcări să-mi săvârşesc calcinarea, în acest crematoriu sui-generis, în aer liber, totul s-a încleştat în mine până la limita anulării mişcărilor, un gând pluteşte ca o hârtie murdară la colţ de stradă, cu vorbele primului selenaut: „asta a fost!”, şi, în efortul de a urmări traiectoria silabelor, burghie înfipte în fiecare vertebră îmi sfârtecă şira spinării.

Pe urmă — sunt uluit de apariţia acestui „pe urmă”, de

faptul că lumea îşi îngăduie să mai trăiască şi că mă târâie, iată, după ea, nemulţumindu-se cu ce mi-a făcut până acum — când, pesemne, soarele s-a stins de bătrâneţe, când toate civilizaţiile s-au stins în pulbere şi când planeta, obosită de prea îndelungata agitaţie a furnicilor pe care le-a născut şi care, drept mulţumire, au secătuit-o şi au desfigurat-o, a pornit să rătăcească prin spaţiile moarte, mă dezmeticesc. Viscerele mi se destind, boarea de vânt mă înfioară, privirile mi se adună înapoi, în ochi, durerea îmi amorţeşte tiptil, respir din nou, în gură mi se revarsă un gust acru, pielea mi-e plină de furnicături... De jur împrejur ceaţa se târăşte în fuioare lungi; proiectoarele se leagănă ca nişte gălbenuşuri într-o uriaşă cuvă de malaxor, îndată maşinăria le va bate spumă, pentru cea mai teribilă prăjitură otrăvită care s-a fabricat vreodată în bucătăria unor complotişti. Un crepuscul nesigur tremură între orizonturile înguste, şi aceleaşi umbre diforme, cu măşti şi costume de cauciuc se interpun în dreptul cercurilor de lumină tulbure. Aduc mâinile deasupra ochilor şi le întorc pe toaie părţile. Zdrenţe maronii îmi atârnă printre degete, se desprind când îmi frec palmele, se adună în fâşii subţiri ca aţele şi se desprind; dedesubt e altă piele, sănătoasă, trandafirie, nu mă doare la atingere. Îmi curăţ faţa de resturile de lacrimi şi de epidermă, respir liber în norul de gaze asfixiante, stropii de iperită îmi strălucesc pe mâini ca boabele de rouă, aş râde în somn de visul acesta, absurd de la începuturile lui, aş râde şi nu pot, pentru asta am nevoie de măcar un simulacru de trezire. Sorensen! Din nou şi mereu Sorensen se amestecă în toate, cu programul lui blestemat, eu nu mă gândisem nici în glumă să realizeze cu formaţia mea genetică asemenea performanţe; şi totuşi, dacă obligam creierul să interzică orice deviere a metabolismului, de orice fel, îl împingeam fatalmente către

adaptarea permanentă a metabolismului la orice schimbare de mediu, într-un ritm supraaccelerat, care să pună la adăpost fiece individ faţă de alternanţele de mare amplitudine pe care le implică schimbarea bruscă a condiţiilor externe. Nu Sorensen, ci Sorensen şi cu mine, eu i-am oferit materialul biologic pregătit în seifurile laboratorului şi asupra căruia a acţionat computerul programat de el, ne-am întâlnit în aceeaşi gândire, operând cu termeni aparent diferiţi, identici ca structură. Sorensen şi cu mine! Ce mană cerească pentru generalul lui Hendricks, să dispună de o armată după chipul şi asemănarea mea. Şi dacă nu e vis?

Mă ridic, iarba e tăvălită pe o mare întindere, primul soldat care va trece pe aici mă va descoperi astfel înainte să mă vadă, trebuie să-mi schimb locul, şi cea mai bună acoperire e norul de gaz în retragere, mă voi adăposti în ceaţa lui până ies din zonă. Mă clatin de oboseală, pre-facerile prin care am trecut m-au stors de puteri, încerc să mă orientez după dispunerea reflectoarelor, să găsesc direcţia spre lac. Nicio umbră pe lângă mine, pornesc, păşind caraghios, în salturi, să nu las urme. O rachetă de semnalizare se înalţă sfârâind în spatele meu, proiectoarele încep să se stingă, urmăritorii fac o pauză, până se va mai limpezi aerul; am în continuare noroc, profit de el şi fac bine, îndată ce gazele se împrăştie — între timp am ajuns relativ departe — greaţa, durerile mă învăluie iar, mai puţin violente, e drept, fiindcă trecerea la vechea stare e şi ea mai puţin rapidă. Mă ghemui la pământ, îmi cuprind genunchii cu braţele, îmi vâr capul în piept; sufăr, singur, la marginea lumii.

Cineva dă ordine cu glas răstit, răsună zgomot strident de motoare, luminile se aprind iarăşi, soldaţii mă caută. E cazul să măresc distanţa dintre mine şi ei. Ceaţa toxică e

anihilată de atomizoare instalate pe platforme mobile, care suflă din toate părţile o pulbere fină de substanţe neutralizante, văd iarba arsă, cafenie, căreia noul tratament n-are să-i mai ajute. Patrule cutreieră perimetrul în lung şi în lat, e o veritabilă imagine de război. Un motiv în plus, dacă era necesar, să nu ajung cu niciun preţ în mâinile lor. Pornesc de-a buşilea, iarba, sănătoasă aici, mă plezneşte cu mii de tăişuri, ocolesc o ridicătură de pământ, odată în spatele ei, mă ridic în picioare, oboseala îmi toarnă plumb în oase, alerg fără spor, savana se preface în luncă şi până pe malul lacului nu mai am decât o aruncătură de băţ. Dar nu-mi îngădui să răsuflu, merg mai departe, vlăguit, voi înconjura oglinda de apă, pe ţărmul celălalt e pădurea bătrână, pe unde am venit la conac, îmi voi încropi acolo o vizuină, lângă primul pârâu, să mă ascund. Peste zi, mă vor căuta cu ceva mai multă discreţie, am şanse să nu mă găsească, abia mai târziu vor începe necazurile, când vor veni foamea şi descurajarea. O nelinişte mă apasă înapoia tuturor gândurilor — cum au ajuns militarii să mă descopere cu atâta uşurinţă, încât să-şi instaleze din vreme dispozitivul? Înseamnă că Hendricks a dat alarma imediat după ce evadasem şi mi-au luat urma, cu detectoarele de infraroşii, pe când intram la Crane. Dar de ce atunci au mai scos câinii, de ce n-au venit după mine în seră, le era limpede că Simon nu va opune rezistenţă la capturarea mea! Să fi intervenit o neconcordanţă în acţiunile lor, o lipsă de coordonare, greu de prevăzut, totuşi posibilă?

Pădurea se ridică înaintea mea ca un zid compact, am impresia că nu voi afla niciun loc de trecere printre atâtea trunchiuri împreunate. Dar nu părăsesc malul lacului — unde merg pe linia dintre uscat şi apă, de teama câinilor — până nu voi întâlni pârâul, să intru pe vadul lui. A trecut cu puţin de miezul nopţii, cerul e acoperit de aceiaşi nori firavi,

de după munte se ridică luna, în ultimul pătrar, însă foarte strălucitoare, nu mai pot umbla pe loc deschis, e de ajuns să apară cu un elicopter, mă vor descoperi după umbră.

Şi totuşi recurg la câini. Nu-mi explic ciudăţenia acestor fluctuaţii în atitudinea lor, uşurinţa de a ceda gustului pentru aventură; continui să cred că reprezint o pradă mult prea însemnată ca să mă expună riscurilor de a fi sfâşiat de un dulău. Sau prin organizarea unei procesiuni urmăresc să-şi exorcizeze colectivitatea? Nu e exclus să-i bântuie, pe lângă alte preocupări mondene, şi obsesiile mistice, altfel e greu să-mi explic de ce, vânători şi ogari, au stat ascunşi în boschetele de pe marginea pădurii şi m-au aşteptat, ştiind precis, de la pândarii cu detectoare de infraroşii, pe unde mă aflu şi încotro mă îndrept. Dacă erau mai puţin surescitaţi de perspectiva spectacolului, m-ar fi lăsat să mă apropii şi poate hăituiala câştiga în neprevăzut, dar sunt obişnuiţi să li se aducă vânatul în bătaia puştii, nu au instinctele pândei şi flerul căutătorilor de urme, s-au temut că odată ajuns în pădure le voi scăpa de sub nas şi se mai pot împuşca unii pe alţii. Deocamdată îşi ţin câinii legaţi; au adus şi femei, să-i asiste la săvârşirea isprăvii; strigă şi fluieră, acoperind lătrăturile, în vreme ce hăitaşii ies călări de sub crengile protectoare ale copacilor, se despart în două grupe şi dau ocoale largi, pe dreapta şi pe stânga, să-mi taie retragerea. Nu sunt speriat, faţă de iadul gazului toxic vânătoarea în pregătire are aerul unei petreceri, şi important e că nu rămân singur, cu atâtea suflete împrejur până şi moartea îmi va fi uşoară.

Am conştiinţa puterii, într-un amestec ciudat cu aceea a zădărniciei şi a inferiorităţii — ştiu că nu sunt mai bun decât ei, că nu merită să-mi apăr pielea — de altfel nici n-aş reuşi multă vreme — că-mi voi găsi scăparea în moarte şi sunt suficient de tare ca să aleg eu momentul acela;

desfăşurarea lor de forţe e numai agitaţia unor figuranţi de planul trei, care îşi acoperă cu vânzoleli şi ţipete lipsa de pricepere şi de talent. Mă retrag spre lac, prea obosit ca să mă grăbesc; nu înţeleg cabotinismul pe care îl dovedeşte întruna „lumea bună”, deşi, dacă e să mă iau după vorbele lui Carmichael, a tot avut parte de asemenea spectacole, organizate de profesionişti.

Privind peste umăr, recunosc în mulţime statura impozantă a maestrului Bronson, într-un superb costum de Wilhelm Tell; chiuie mai abitir decât toţi ceilalţi şi-l îndeamnă să se ţină bine pe venerabilul preşedinte al clubului, cherchelit până şi în această solemnă ocazie. Simon Crane lipseşte şi la fel Hendricks, sau nu-i deosebesc printre cei aproape o sută de urmăritori, în schimb mi se pare că îmi văd secretara agitând o armă de model redus, pentru doamne — îmi mulţumeşte că n-am renunţat la serviciile ei când am trecut la protocolul de gradul zero. Călăreţii, înşiraţi în lanţ au atins, de o parte şi de alta, marginea lacului. Un foc tras în aer dă semnalul, hoarda porneşte în semicerc, sub paşnica lumină a lunii, proferând ameninţări şi înjurături.

Sunt convins că majoritatea habar n-are ce crimă mi se pune în seamă, a primit numai un telefon, eventual de la secretariatul clubului, că în noaptea asta se pregăteşte hăituirea unui evadat, fiecare şi-a pus la îndemână puşca şi iubita, fără să întrebe cine sunt, de unde am fugit şi din ce cauză; relaţiile strict necesare au fost ora şi locul întâlnirii. Dar deîndată ce m-au văzut, le-am stârnit ura; au exerciţiul urii, fără de care plăcerea dumnezeiască de a se afla în spatele unei puşti încărcate ar fi lipsită de componenta psihologică. Aşa că blestemele lor nu sunt replici de circumstanţă, ci frazele unei rugăciuni, rostite cu toată credinţa; le aţâţă patimile şi, ca orgiile colective, le dau

simţul apartenenţei la clanul celor aleşi.

Mi-i închipui străbătând continente şi strângând în cleştele urii milioane de victime deodată, tot mai nesăţioşi pe măsură ce grandioasa vânătoare capătă noi proporţii, născocind sute de metode de a-i scoate pe urmăriţi din ascunzişuri şi de a prelungi până la demenţă excitaţia mânuirii trăgaciului.

Eliberează ogarii, se dezlănţuie un vacarm de lătrături şi schelălăieli, răsună primele focuri, încă îndreptate aiurea, câinii se reped spre mine ca mânaţi de vânt, le admir o clipă siluetele, fuleul lung, elegant, de animale rasate. Al doilea val de împuşcături brăzdează suprafaţa apei, femeile ţipă în isteria plăcerii, câţiva câini m-au şi ajuns din urmă, evident, nu pot fugi cu iuţeala lor, mi se agaţă de haine, îmi prind picioarele; mă prăvălesc în lac, târându-i după mine, mă ridic iar şi alerg mai departe, la adânc, îi fac să se desprindă, cu greu, au sosit şi ceilalţi ogari, se aruncă toţi în valuri, din fericire n-au viteza mea la înot, îi las înapoi, îi aud mârâind întărâtaţi la culme şi muşcând în gol. Parcurg douăzeci, treizeci de metri, hainele încep să mă tragă la fund, arunc o privire spre ţărm, ajutoarele vânătorilor aduc în goană bărci pneumatice, n-a fost scăpat niciun amănunt organizatoric. Dar se va termina curând totul, chiar înainte de îmbarcarea lor; picioarele rănite nu mă mai ascultă, istovirea mă secătuieşte de tot, capul mi se îngreunează, mă încurc în haine, mişcările îmi devin moi şi dezordonate, nu vreau să lupt pentru supravieţuire, încerc, din instinct, să ating fundul apei cu tălpile, dar nu reuşesc, e prea jos, şi constatarea mă bucură. A sosit clipa să ne luăm rămas bun, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, presimt că în noaptea asta vă veţi întoarce cu tolba goală, au fost stârpiţi până şi vagabonzii, iepuri de rezervă asupra cărora vă descărcaţi de obicei necazul, când celălalt vânat vă scapă.

Poate, dacă v-aţi fi lăsat conduşi de Freddie Talbot, să fi avut şanse ceva mai mari, dar nici Albastrul nu e totuşi un maestru, ţineţi minte că l-a pierdut, data trecută, pe Sorensen.

Trag o ultimă gură de aer şi mă scufund, cu ochii deschişi. Razele lunii sunt destul de puternice ca să ajungă până la mine, văd dedesubt vălurind rămurişul bogat al algelor. Îmi amintesc plimbarea, cu Hendricks şi Crane, prin labirintul de peşteri vulcanice; ca şi atunci nu pot deosebi unde se sfârşeşte împărăţia uscatului şi începe aceea a apei. Veşmintele plutesc uşoare ca nişte văluri împrejurul meu, ca şi cum aş trece în cădere liberă prin văzduh, dar stau între două ape, neclintit, în aşteptare. În sfârşit, oxigenul din plămâni mi s-a consumat, expir încet, pregătindu-mă pentru ce-o să urmeze; e o nerozie să-ţi doreşti moartea, orice sinucigaş simte asta pe pielea lui când ajunge în pragul nefiinţei, numai că prea puţini găsesc drum de întoarcere... Nu vreau, nu vreau să mor!

Deschid gura larg, să-mi umplu, dintr-o singură mişcare, toracele cu apă; inspir brusc, cu toată puterea, lichidul îmi năvăleşte în trahee, în bronhii, restul de aer iese tot atunci, cu un bolborosit, peste câteva clipe trei umbre alungite se opresc deasupra mea, vânătorii au detectat locul unde mă aflu şi îmi pândesc apariţia. Încep să mă zbat fără voie, cu un ultim sâmbure de raţiune cobor mai adânc, să nu-mi las şansa ieşirii la suprafaţă, inspir din nou, mi se pare că apa e plină de miliarde de piranha microscopici, care îmi devorează plămânii cu sălbăticie, privirea mi se întunecă în roşu, ultimele resturi de aer îşi fac drum în sus, în şuviţe anemice, abia le întrezăresc; mă clatin, mă legăn în dansul domol al înecaţilor, mă mai încearcă o urmă de revoltă împotriva morţii, am impresia că peşti uriaşi, somni bătrâni care stăpânesc adâncul tuturor bălţilor se rotesc în

preajmă, aşteptându-şi ospăţul, sunt un ins aşteptat pretutindeni, nu mă pot plânge!

Cad la fund ca o geamandură găurită, toate înăuntrul meu plutesc leneş, până şi creierul mi se leagănă în ţeastă ca într-un vas cu apă, mă întorc cu faţa spre lună, spre amintirea lunii.

...Şi trec la noua stare pe nesimţite; în virtutea obişnuinţei, respir, cu efort, prin gura mereu deschisă; e un vis, se înţelege de la sine, visez că bronhiile mi-au devenit branhii; fireşte — dacă mă gândesc că, în timpul vieţii intrauterine, embrionul care am fost şi care a repetat filogenia speciei a trecut şi prin stadiul de fiinţă acvatică, iar asta mi s-a întipărit în codul genetic, era de ajuns să derulez în sens invers ontogeneza. Respir apă, îmi trebuie un timp până mă dumiresc şi, înainte să realizez mental prefacerea, mă îmbată o indicibilă senzaţie de eliberare. Cu mişcări lente mă ridic către suprafaţă ca un cosmonaut învăţat cu imponderabilitatea. Hainele nu mă mai stânjenesc, ajuns în zona de lumină îmi cercetez trupul, să descopăr creşterea înotătoarelor şi a cozii, nu le văd, sunt peştele tropical care în perioadele de secetă iese de pe fundul râurilor secate şi, respirând aerul încins, se suie pe trunchiurile copacilor, unde aşteaptă sezonul ploii — nici atunci nu-mi schimb înfăţişarea. Şi îmi mai aduc aminte de exclamaţiile asistenţilor lui Hendricks, care îmi vedeau măruntaiele la radioscopie şi de senzaţiile stranii din timpul primului mic-dejun luat la clinică; organele mi se agită probabil, într-o veşnică instabilitate, îşi schimbă, după împrejurări, forma şi funcţiile, gata, la cel mai mic semnal, să se adapteze altor condiţii. Nu mă mai uimesc, mă încearcă o nerăbdare, să aflu finalul acestui prea complicat vis care îşi derulează episoadele ca un serial de televiziune, într-o ordine strictă, găsind răspunsuri la problemele

ridicate de el însuşi, anticipând soluţiile şi urmărind cu tot dinadinsul să scoată din mine un erou. Mai degrabă mi-ar propune un mijloc de a-mi schimba sufletul murdărit, de a lua de la capăt întâmplări vechi, să mă reabilitez; la ce-mi foloseşte că ajung, treptat. nemuritor sau ajung să mă conving de asta, când în cuget îmi rămân cojile minciunilor şi ale trădărilor, ca aşezate într-o vitrină, să nu le pot nici preface, nici azvârli?

Ridic fruntea deasupra valurilor, bărcile patrulează în grupuri, lanterne puternice mă caută; revin la un metru adâncime, ca un scafandru care îşi economiseşte forţele, voi străbate lacul, către canalul de comunicaţie cu marea. Aş fugi pe acolo până la graniţă şi poate aşa am să şi fac, dar îmi trebuie acte şi o îmbrăcăminte mai potrivită; deocamdată am la dispoziţie o ascunzătoare mai bună decât îmi oferea pădurea, aşa că nu mă mai grăbesc ca până acum. Ceasul mi s-a oprit, nu ştiu câtă vreme mi-a fost necesară să ating ţărmul. Am ajuns în zona mlaştinii, mă târăsc în mâl, sunt la capătul puterilor, convulsiile noii treceri, la viaţa de animal terestru, mă istovesc cu totul, mi-e frig, m-am umplut de noroi, am senzaţia că şi din mine iese noroi, mă sufoc, tuşesc, mă agăţ de tufişuri şi mă trag spre pământul sănătos, cu opriri dese, mi se pare că aud mereu cum apa îmi plescăie în piept şi încerc iar şi iar să o dau afară, cine ar trece pe aici m-ar captura ca pe un vierme împiedicat şi orb. am noroc că e pustiu, gemetele şi horcăiturile răsună până departe. Sunt singur, am timp să răsuflu, la propriu şi la figurat, mă lasă nervii, din nou mi se strecoară în auz solemnele ecouri de orgă, un semnal de alarmă căruia nu mă mai împotrivesc. Halucinez, visul îşi pierde coerenţa, se răsuceşte înăuntrul lui, viscerele prind iar să mi se încurce, sunt două mişcări armonice, dansul minţii şi al trupului. În cadenţa muzicii, nu mai identific

compozitorul. Din când în când, mâinile şi picioarele mi se încordează ca membrele conectate la o pilă electrică ale unei broaşte ucise, mă mai târăsc puţin, unde vreau să ajung n-am idee. Întâlnesc târziu taluzul unei şosele, sunt pe trei sferturi răsturnat în şanţ, am văzut un om care zăcea astfel, cu mădularele zdrobite, grozav aş vrea să fiu în locul lui. Halucinez, se iveşte o siluetă neagră în argintul lunii pironite deasupra mea, trece pe asfalt fără zgomot, se imobilizează lângă mine, din ea se desface un alt contur, se apleacă încetişor, un suspin, al meu, al umbrei? E Thyl.

„*Slavă Domnului, de aseară umblu după tine!*"

Nu, dragoste, nu, frumuseţe, lasă-mă în voia soartei, iubita mea! Lasă-mă să cred că te-am abandonat, sătul de şoaptele şi de mângâierile tale, să mă cred prea desăvârşit pentru tine, ştii că vă sunt cu mult superior tuturora, îndeosebi ţie, complici lucrurile dacă te tot cramponezi aşa, mă sileşti să devin grosolan, cum de altfel meriţi, dar a ajuns sub demnitatea noii mele poziţii.

„*Te duc la vilă, e singurul loc unde n-o să te caute nimeni.*"

Glasul îi sună înăbuşit, ca şi cum şi-ar înghiţi lacrimile, nu pot s-o văd, ochii îmi sunt plini de noroi, mă prinde de sub braţe şi mă trage spre maşină, deschide portierele din spate, ridică bancheta şi mă vâră dedesubt, sunt atât de surprins, atât de slăbit, că nu reacţionez deloc, nici cât să-i dau ajutor, deşi vreau să fug, să intru iar în apă şi să mă înec de-a binelea. Am ştiut c-am s-o pierd în chiar clipa când voi întâlni-o, era atât de bine să nu ne mai găsim, mi-ar fi păstrat o amintire nesigură şi ar fi trăit... Pune bancheta la loc, îmi doresc să fie capacul unui sicriu. Aud cum şterge mâlul întins pe covorul maşinii şi pe căptuşeala portierelor, n-am nici puterea să strig, abia răsuflu, chircit în murdărie.

„Stai cuminte, ajungem îndată!”

Îndemnuri pentru un copil bolnav, până la sosirea doctorului. Încerc să-i reconstitui înfăţişarea, ţin minte numai cum obişnuieşte să zâmbească, strângându-şi buzele, n-am să-i mai întâlnesc zâmbetul nicicând. Urcă la volan şi demarează, îmi spusese cândva că are carnet de şofer, descopăr că n-am lăsat-o să conducă deloc pe vremea când ieşeam zilnic cu automobilul. Vecinătatea ei mă copleşeşte, după ce am dorit-o atât, sfiala pune stăpânire pe mine cu anticipaţie, nu-mi închipui în ce fel va decurge această ultimă întâlnire a noastră, oricum n-am să-i vorbesc de dragoste, aş avea un aer nefericit, un patetism de prost gust, dar de ce am acceptat să merg cu ea, expunând-o tuturor primejdiilor, dacă nu ca să-i vorbesc de dragoste?

Noroiul care se usucă îmi prinde faţa şi mâinile într-o crustă, o îndepărtez cu degete lipsite de putere. Maşina rulează cu repeziciune, cred că am intrat în oraş, intervin cotituri tot mai dese şi opriri scurte, la stopuri. Nu vreau să mă gândesc la poliţiştii care patrulează prin cartier, nici la cei din capătul străzii, sper că o cunosc de acum pe Thyl sau că n-o cunosc suficient, astfel încât să nu le mai dea prin minte s-o controleze. Ne oprim din nou, aud portiera deschizându-se, bancheta se ridică, mă aştept să văd uniforme, e doar ea, am ajuns, maşina a fost adusă în garaj.

„Hai! Intrăm prin subsol.”

Abia îmi mişc picioarele, gamba stângă, cea cu mai multe muşcături, mă stânjeneşte, dar n-am ochi decât pentru Thyl, şi ea nu stă o clipă locului, s-o văd ca lumea, pune limuzina in ordine, o curăţă iar, aruncă în canal cârpele murdare. Mi se pare că îşi face de lucru anume ca să nu-mi dea atenţie, ori să întârzie clipa când vom fi siliţi

să ne vorbim; dar nu-i adevărat, iată că se întoarce spre mine, mă priveşte răsucindu-şi un nasture — am mai văzut-o cândva răsucindu-şi nasturii?

Poartă o rochie nouă sau eu nu i-o ştiam, dintr-o ţesătură aspră, cafenie, cu o croială îndrăzneaţă, care îi reliefează subţirimea taliei, pantofii cu tocuri lungi îi subliniază zvelteţea picioarelor, o descopăr alta decât în dorul meu. mai frumoasă, o frumuseţe parcă prea strălucitoare; simt că nu mi s-ar mai potrivi, chiar dacă ar încerca să mă urmeze. Şi n-am apucat, măcar pentru un ceas, să nu-i duc dorul, până şi în nopţile de dragoste, rămâne ca o sete veşnică în mine, o căutare niciodată împlinită cu adevărat, o trecere spre ţărmuri cu neputinţă de atins. Aşa e acum: mai târziu o voi dori şi mai tare; deşi folosesc verbe la viitor, am intrat în conul de umbră al trecutului, clipa de faţă a trecut, suntem numai doi oameni care se ajută, într-un fel doi prieteni, dar nu există mai multă înstrăinare decât cea dintre iubiţii ajunşi să se rezume la prietenie.

„*Ai dat de necazuri,* constată, şi vocea ei capătă inflexiuni pe care nu le-am mai auzit până acum. *Totul — numai din cauza ta. Tot ce ţi s-a întâmplat şi, probabil, are să ţi se mai întâmple.*"

Există un asemenea fel de a te despărţi, printr-o scenă în cursul căreia arunci învinuiri nedrepte şi te prefaci că nu-ţi pasă de soarta celuilalt; asta îţi ajută partenerul să treacă mai uşor peste moment şi să te uite mai repede. Ar fi cazul să-i spun că înţeleg, că nu-şi are rostul o atare manevră, fiindcă oricum despărţirea ne-a fost hotărâtă de mult.

„*Trebuie să ţii minte asta,* spune Thyl. *Ai intrat într-o luptă din care nu puteai ieşi altfel decât înfrânt. Şi ce e mai rău, nici nu te-ai gândit să te retragi, deşi ai avut câteva ocazii. Până şi nebunul de Carmichael te avertizase, dar nu*

ţi-a păsat. Aşa că îţi meriţi soarta pe deplin, ca orice jucător care pierde. Pe deasupra, n-ai făcut toată vremea altceva decât să trişezi. Recunoşti?”

Nu mai am ce răspunde; tăcerea mea e afirmativă. Mad nu-şi lasă nasturele în pace si a început să-mi ocolească privirea, aşadar ne schimbăm în străini. Ce să mai iau cu mine din imaginea ei? Am să las totul aici, în subsol, lângă maşina curăţată cu grijă. Să-mi şterg din minte această întâlnire ultimă, tocmai ca să-i păstrez imaginea neîntinată.

„*Îţi spun asta fiindcă ne-am legat cumva, vrând-nevrând în lunile care au trecut. Orice părere vei avea despre mine, să-ţi aminteşti că tu ai fost mult mai rău şi că m-ai împins să le fac pe toate. Vino!*”

Deschide uşa, trece dincolo, mă lasă să intru după ea, apoi încuie. Se poartă ca stăpână absolută a casei, e genul ei, totdeauna a avut o degajare de invidiat.

Mă duce până în holul de la parter, aprinde toate luminile, rămân în prag, abia acum îmi dau seama cum arăt în eleganţa interiorului atât de bine asortată la rochia ei. Se aşază într-un fotoliu, îşi răsuceşte nasturele şi mă contemplă, cu o expresie neutră, de aşteptare, ca şi când a îndeplinit o misiune, şi restul n-o interesează. Mă mişc de pe un picior pe altul, am lăsat urme de noroi până aici şi n-am curaj să mai fac niciun pas, stau aşa, stingher, am nimerit, din întâmplare, la o adresă falsă şi ar trebui să mă scuz şi să-mi justific greşeala.

Pe o consolă, alături de fotoliul lui Thyl, e o fotografie în ramă de argint, bustul unui tânăr cu faţa rotundă, zâmbitoare, părul castaniu închis, frumos ondulat şi ochi albaştri. Pare mulţumit de sine, destins, trăsăturile îi sunt banale, puţin edulcorate, ca de copil. Încerc să descifrez tot ce se ascunde înapoia acestui clişeu încremenit intr-o atitudine convenţională, trec în revistă programele

computerelor, discoteca, adoraţia lui Mark, rafinamentul mobilierului, cuvintele lui Graham Linden despre o posibilă asemănare cu mine, propriile mele tentative de a-i surprinde personalitatea, mă lovesc iar de neputinţă, de ştiutul sentiment al inferiorităţii.

Înţeleg ce are să urmeze, doar amănuntele nu le prevăd. Nu merită, din pricina lor, să merg până la capăt, numai că n-o să am de ales. Hendricks mă va sili să le suport ca sămi frângă şi ultima rezistenţă.

„*Sorensen?*” întreb inutil, pentru că trebuie să ne trecem timpul cu ceva până la apariţia doctorului. Mă uit la Mad, vin de tare departe, vin prea încet şi nu mai ajung, mă uit la nasturele răsucit întruna.

„*Soren Sorensen îl chema. Să-ţi spun ce om a fost, ce bărbat îndrăgostit? N-ai înţelege.*”

Îmi aduc aminte cum se ferea să-i mângâi părul, poate acolo ascunsese mâinile lui, ţinea un loc numai şi numai pentru el, pe care să nu-l mai atingă nimeni. Îi privesc, la rând, pe ea şi pe cel din fotografie şi nu le pot asocia chipurile, nu mi-i imaginez iubindu-se, deşi ştiu că nimic n-a fost mai adevărat pe lume decât dragostea lor.

Dinspre holul de la etaj se aude zgomot de uşi. Scara însă e cufundată în beznă; evident, prietenii mei n-au riscat să mă lase singur cu Thyl; mă gândesc, cu o derizorie urmă de pudoare, cine e martorul discuţiei noastre, iar gândul mă surprinde ca o replică de mare haz în toiul unei ceremonii funerare.

„*Din cauza ta l-am pierdut definitiv,* spune ea. *l-am murdărit si i-am pierdut amintirea. Nu-ţi închipui ce mult rău mi-ai făcut. În prima zi nu dorisem decât să revăd casa, indiferent cu ce preţ; m-am folosit de tine şi am uitat chiar atunci că exişti. Mă pregăteam să plec într-o excursie când mi-a trimis vorbă doctorul Hendricks să-l vizitez. Mi-a*

povestit în amănunt cum urmăreşti să fructifici în contul tău descoperirea lui Soren, cum încerci pe toate căile să afli ce a rămas de pe urma lui. Mi-a propus să te supraveghez, să te iscodesc, nu le inspirai nici lor încredere. Am primit, desigur. Mă bucuram că îi apăr memoria şi mai ales că pot să intru aici oricând, aici, unde să-l regăsesc; ţin minte că în seara aceea mi-am pus haina cu guler de vulpe, ultimul lui dar, mă pregătisem ca pentru o sărbătoare..."

Vorbeşte în transă. De multă vreme se droghează cu imaginea, cu amintirea lui Sorensen; se desprinde, cu ajutorul lor, de realitate, a învăţat să supravieţuiască astfel.

„*Dar imediat a început calvarul. Mă vândusem ca o proastă şi Soren nu mă ierta; casa întreagă a devenit un lanţ de reproşuri, acuma ea mă ţinea pe mine sub observaţie, îmi urmărea fiecare gest, fiecare vorbă şi eu trebuia să fiu tandră, să par îndrăgostită, să te mângâi... Te urăsc din tot sufletul! E cel mai sigur şi cel mai deplin sentiment pe care l-ai inspirat cuiva vreodată. N-am să încetez să te urăsc, cu asta am rămas de pe urma lui Soren şi voi avea toată grija să nu pierd iar ce am dobândit de la el.*"

Din nou se aud zgomote de sus, cineva trage cu urechea de la capătul scării şi un amestec de mirosuri se rostogoleşte pe trepte până la mine. Mad devine absentă, în ochi nu i se mai citeşte decât oboseala de după isprăvirea unei sarcini împovărătoare şi cred că spovedania asta a fost menită să cureţe cumva spaţiul — oricât de restrâns şi de periferic — pe care l-am ocupat alături de ea, aşa cum a fost curăţată maşina, cum va fi curăţat şi pragul unde încă mai stau.

Dar voi pleca. Repede. Ultimul om care să mă poată opri e Fred Talbot şi mi se pare că, într-adevăr, rostul şederii mele aici se apropie de sfârşit. De parcă mi-ar ghici intenţiile, Albastrul începe să coboare. E numai în pantaloni,

cu bustul gol, îşi duce pe braţ cămaşa şi haina de uniformă, iar în mâna cealaltă are o trusă bine căptuşită cu spray-uri.

„*Bună, frumosule!* mă salută. *Nu sunt în întârziere, aşa-i? Văd că iubita te-a adus întreg, nu te-a maltratat.*”

Deschide tacticos gentuţa şi răscoleşte flacoanele, nehotărât. Pentru o clipă, Mad iese din apatie.

„*Ştii,* spune, *el l-a prins pe Sorensen, e un vânător fără pereche. L-a încolţit în mlaştini, acolo de unde te-am cules pe tine, după ce-l hăituise toată noaptea. Se zice că îl împuşcaseră în picioare şi când l-au ajuns din urmă au dat drumul câinilor, să-l scoată până la şosea, unde aşteptau maşinile. Erau de faţă toţi membrii clubului şi străinii de marcă în trecere prin oraş. A fost un eveniment despre care în cercurile selecte s-a vorbit până la închiderea sezonului. Soren n-a vrut să se predea; a ieşit de pe cărare şi s-a înecat în mâl. Nimeni n-a avut curaj să intre după el. Nimeni, nici măcar Freddie. Şi atunci s-au distrat cu spectacolul morţii lui, iar după ce nu s-a mai văzut nimic, au tras, pe rând, în locul unde dispăruse. Fiecare şi-a tras toate cartuşele.*”

Talbot s-a decis, aşază spray-urile în ordine pe o măsuţă şi începe să-şi stropească subţiorile, obrajii, ceafa, adulmecând întruna, să verifice dozajul. Un miros pestilenţial se împrăştie în hol şi, fiindcă stau în uşă, curentul de aer îl poartă mai ales către mine.

Ştiu cum voi pleca. Au comis o greşeală de neînţeles trimiţându-l pe Freddie; e curios cum nu şi-au dat seama că prezenţa lui mă provoacă, îmi spulberă resemnarea, că nu suport, fizic, să mă las înfrânt de el.

„*Auzi, dragă prietene,* zice Albastrul, *nu putem părăsi vila asta arătoasă fără să-ţi mulţumesc pentru plăcerea spectacolului pe care ni l-ai oferit de aici vreme de un an întreg. A fost o distracţie pe cinste, băieţii mei se băteau să*

stea de serviciu la aparate, mai cu seamă când aveai şi câte un oaspete. Cum să-ţi explic, în meseria noastră eşti pus să faci tot felul de lucruri şi unele nu chiar plăcute. De pildă pe Sorensen nu-l spionam cu inima uşoară. El ştia să rămână un domn în orice împrejurare, cred că înţelegi! Şi a fost un om grozav, o minte formidabilă, îţi impunea respect. Lasă că a şi picat absolut fără vină în plasa şefilor de la institut. Nici pe Carmichael nu l-am manevrat fără să ne pese; ăsta era o victimă nenorocită, cum să-ţi spun: după ce Sorensen a priceput ce urmăresc şefii, tuturora le-a fost teamă că el o să abandoneze corectarea; aşa că am pus mâna pe mostrele cele mai reuşite din preparatele lui genetice şi doctorul Hendricks i le-a vârât sub piele lui Carmichael. Dar vezi că mostrele alea nu erau chiar atât de reuşite cum se credea, aşa că bietul vagabond s-a ţicnit rău de tot. Noi am zis să-l lichidăm, însă doctorul n-a vrut, pe semne trăgea nădejde că injecţia lui o să-şi facă odată şi-odată efectul dorit. Atunci ni l-a lăsat în grijă, să-l urmărim de aproape şi să-i raportăm lui cum o duce. Dar să nu-l ocrotim, chiar de o fi să dea de dracu, de unde bănuiesc că şi chestia asta era importantă pentru concluziile lui Hendricks. De aici i s-a şi tras bătrânului, că noi, tot puşi de doctor, l-am învăţat să-ţi ţină calea din când în când, spunându-i că eşti un individ periculos şi că el singur te poate convinge să ajungi pe drumul cel bun; asta ca să vă speriem pe tine şi pe amărâtul de Gregor — mai ales pe el, care mirosise toată povestea, cu vagabondul. Aşa că moşul îşi luase obiceiul să pândească maşinile pe şosea, iar în primăvară, ce i s-o fi părut habar n-am, că a sărit pe neaşteptate în faţa unei limuzine şi până să intervină băieţii s-a făcut praf."

Freddie îşi freacă mâinile, ca şi cum ar fi încheiat o afacere. Îşi strânge instrumentele de înfrumuseţare şi

începe să se îmbrace la fel de tacticos.

„*Va să zică,* urmează, *îţi povestesc istoriile astea ca să înţelegi că în cazul tău n-am avut motive să ne simţim stingheriţi. Era de pomină când făceai pe eroul, când te plângeai că e prea târziu să te realizezi, vorbeai în şarade... Domnule, se tăvăleau oamenii de râs! Nu-ţi mai spun cu ce faţă i-ai dezvăluit domnişoarei secretul invenţiei tale — şi cui îi vorbeai, tocmai ei. care ştiuse pe dinafară cercetările lui Sorensen! Te miri că a strigat la tine adineauri? Păi eu te-aş fi strâns de gât într-o noapte, pe legea mea! Adică furi descoperirea mortului, stai la el în casă şi-i mai vrei şi iubita. Nu vezi că nu e niciun loc împrejurul tău unde să nu fi rămas el? Uite lampa de colo, de lângă scaunul fetei ăsteia; ea l-a rugat s-o pună, îl aştepta serile citind. Le-a trebuit o jumătate de zi până au montat-o în perete, că lui nu-i mergea mâna la asemenea treburi. Cum să se mai gândească la tine biata fată când aprindea lampa? Şi cărţile şi discurile ea i le-a cumpărat; îi lăsa la plecare două-trei vorbe de dragoste pe magnetofon... Şi vii tu, îi dai o poreclă de măscărici şi mai ai obraz să te superi că nu-ţi zice pe nume. Thyl şi Phil, grozavă pereche!*"

Îşi încheie nasturii, îşi pipăie nodul cravatei, îşi atinge cu podul palmei marginile clăii de păr, să-i verifice corectitudinea. Mânia mă încearcă tot mai des, crezusem că nu-mi rămâne decât să aştept momentul prielnic ca să dispar, că restul nu mai contează; şi iată, nu-i aşa, din nou şi mereu nu e cum cred, cum îmi fac socotelile. Lasă, trece, are să se termine şi asta!

„*Acuma zi şi tu,* continuă Talbot căruia crizele mele de furie par să i se transmită deodată, de la distanţă, *zi şi tu, n-ai fost un imbecil încercând să fugi? Te-am prevenit că eşti singur pe lume, când ne-am văzut ultima oară. Bănuiai că-i o glumă? Că mi-a venit mie să glumesc? Vezi că Brett*

Hendricks era alături, de la el am avut dezlegare să-ţi fac ce ţi-am făcut, să-ţi vină mintea la cap. Dar tu, drept răspuns la strădaniile noastre, ţi-ai luat valea!"

Scoate o pereche de cătuşe nichelate, o bijuterie a tehnicii. Se apropie, răsuflă greu, prezenţa mea îi răscoleşte nervii, îl aţâţă ca pe un taur banderilele picadorilor.

„*Eşti un porc, Warner! Te-ai tăvălit în mocirlă, aşa cum meritai şi acuma ai căpătat înfăţişarea ta adevărată. Am să te agăţ de mine, dar să nu te pună dracu să mă atingi cu trupul tău împuţit, că nu mai pleci viu de aici! Întinde copita dreaptă!*"

Ca şi când poftele lui sălbatice mi s-ar comunica acum mie, ca şi când furia noastră s-ar potenţa reciproc, în această clipă revolta mă potopeşte cu o violenţă mai aprigă decât reacţia devastatoare pricinuită de gazul toxic. Mă strâng ca sub o plesnitură de bici, genunchii încep să-mi tremure, conştiinţa puterii nemăsurate îmi explodează în creier ca o lumină insuportabilă; matahala de Freddie, cu aerul lui obraznic, se reduce la dimensiunile unui păianjen, mi-e teamă că-l voi strivi cu un deget, faptul că am coborât la rudimentele sensibilităţii lui mă îngreţoşează mai mult decât vecinătatea acestei curăţenii nespălate, ale cărei duhori m-au şi ameţit, sunt un Sorensen târât în mâzga pornirilor celor mai abjecte, un demiurg beat de tentaţia distrugerii, după atâtea lovituri şi atâta prigoană devin duplicatul urmăritorilor, gata să le răspund cu aceeaşi voluptate de bătăuş decrepit, mă contaminez de patimile lor de reptile, aici m-au adus! Întind mâna cu pumnul strâns, îmi ţin firea, mă concentrez asupra mişcării haotice pornite în pântece şi în piept, să-i croiesc drum aşa cum trebuie pentru deznodământul acestei scene. Cătuşele se închid. Thyl e la uşă, Talbot mă smuceşte spre ieşire.

„*Am o surpriză, frumosule, cine crezi că e afară, gata să*

te primească în braţe? Sean, prietenul tău!”

Ne oprim un moment pe trepte, Mad e la un pas; în penumbră zăresc chipul lui Sean, convulsionat de plăcere, lângă el e Joël, fostul meu paznic credincios, alte siluete marchează aleea spre poartă.

„*Să ne luăm rămas bun!* îi zic în fugă lui Thyl. *Pe Soren l-ai trădat, nu pe mine. Ţi-l adusesem din mlaştină, l-am găsit aşteptând acolo, nu ştiam ce aşteaptă... L-ai trădat în lipsă, l-ai vândut când s-a întors. Cu premeditare.*”

Nu sunt deloc sigur că a priceput, dar încearcă un zâmbet care nu-i izbuteşte.

Dorinţa cea nouă mă cuprinde molcomă ca un cântec şi ştiu, ştiu că mi se va îndeplini. Albastrul deschide gura, să trântească altă grosolănie.

„*Freddie,* îl opresc, *din prea mare grijă pentru punctualitate, azi ai ajuns prea târziu. Nu mă mai poţi ajunge.*”

Tălpile mi se desprind de pământ, cu un freamăt tainic, eliberator, cum trebuie că simt păsările în secunda care precede zborul. Mă înalţ lent, drept, înainte să-şi dea seama ceilalţi am ajuns deasupra capului lui Talbot, mâna ancorată de poliţist mi se încordează puţin, până ridică braţul acestuia, mă răstorn pe o parte în aer, cu un efort mai mic decât credeam încep să-l trag pe Fred după mine, îl aduc până în dreptul primelor crengi ale copacilor. Abia acum răsună câteva urlete, poliţistul horcăie şi se zbate în cătuşă, nasturii hainei i se rup, se aude ceva căzând pe alee, mi se pare că un pantof, acest arbitru al eleganţei poartă pantofi prea mari; de jos, Sean scoate pistolul.

„*Nu trage, nenorocitule!*” ordonă şeful.

„*Domnule Warner, nu coborâţi,* mă îndeamnă Joël, *nu coborâţi cu niciun preţ, o să vă împuşte.*” A mai rămas un sâmbure de credinţă în lume şi de ataşament, la omul cel

mai puţin răsplătit de mine. Mă opresc cu Fred în coroana arborelui celui mai apropiat.

„*Desfă-te!*” îi spun.

Se sprijină cu picioarele de ramurile subţiri, se întinde să scoată cheia, totuşi îşi ţine echilibrul, descuie după cinci încercări nereuşite, nu ne vedem, e prea întuneric şi e mai bine aşa, îi simt înjurăturile umflându-i gura, se prăvale deodată, acompaniat de pârâitul hainelor rupte, se agaţă în nişte crăci, cu ţipete de durere, câteva dintre oasele lui şi-au pierdut integritatea, bufneşte jos ca un sac şi ţipă mai departe, se vaită cu voce subţire, de nerecunoscut, întârzii o clipă, Sean îşi descarcă pistolul spre mine, opt focuri şi mă atinge, îmi găureşte pântecul, mai jos de ficat. Acum nimic nu mă mai reţine aici, am făcut tot ce mi se ceruse, sper să-i fi împăcat, în fine, pe toţi.

Mă las în voia vântului dinspre munte, sunt uşor ca un abur, adierea mă poartă domol, trec peste acoperişuri, aproape atingându-le coama, frunzele tinere, încă atât de plăpânde, îmi mângâie palmele, rana mă doare suportabil, cu un reflex mă ridic din nou, la vreo sută de metri, aici vântul e mai puternic, mă învârteşte în loc. Oraşul petrece, îmbrăcat în lumini ca într-un ţarc de sârmă ghimpată, pus în calea intruşilor. Privit dinăuntru, e paşnic, lipsit de griji şi boem, politicos şi serviabil, gata să-ţi pună dinainte tot ce are mai bun, să te îndatoreze numai din plăcerea de a te avea oaspete, îţi veghează somnul şi masa, te încredinţează că eşti cel mai însemnat dintre cetăţenii lui, te îndeamnă să-i ceri orice, îşi face o mândrie din a-ţi oferi imposibilul... Poliţişti minusculi, în automobile de jucărie păzesc străzile, oraşului îi trebuie linişte. Vânătorii se întorc pe la casele lor, cuminţi ca nişte copii de la şcoala duminicală. Contele îşi ia în primire haita de ogari, îi dă o porţie suplimentară de carne proaspătă, pentru

recuperarea energiei consumate şi-i povesteşte contesei Clare despre caracterul meu insuportabil şi despre cum i-am refuzat ajutorul. Hendricks, la curent cu noua mea boroboaţă, mă urmăreşte printr-o lunetă cu infraroşii şi cere statului-major să-i fie retrasă comanda generalului, care s-a dovedit un incapabil.

Dintotdeauna am fost în afara lor, am locuit pe o insulă izolată în cartierul rezidenţial, mi-au pus gardieni să-i ferească pe vecini de contactul cu mine. Mă ţineau la distanţă şi vedeam în asta un semn de respect. Vagabondul, vagabonzii amândoi au fost emisarii planetei mele, semne trimise de cei care nu mă uitaseră, trimise mereu; mă socoteau de-ai lor, nu i-am luat în seamă — când anticipam binefacerile pe care le voi împrăştia peste lume, tocmai ei erau omişi de pe toate listele, ei n-aveau loc nici acolo, pe continentul cel nou, i-aş fi azvârlit de pe corabie, ori aş fi lăsat să fie azvârliţi; visam gloria oraşului, aplauzele pacienţilor lui Hendricks, privirea lui recunoscătoare — şi toate astea încredinţat că voi schimba lumea.

Am ajuns la marginea crestată a norilor, le ies în întâmpinare. Luna s-a rostogolit spre orizontul mării, pluteşte ca o pasăre cocoşată, cu aripi de aer, munţi; înalţă creste de zăpadă albastră, pătate de văi negre, luminile de jos abia se disting, dincolo de piscuri, o apă tulbure anunţă dimineaţa. Nu mai am mult, ştiu; simt glontele înfipt în diafragmă, pierd sânge; îmi doresc, cu patetismul meu de prost gust, să cad în pădure, unde să nu mai fiu găsit. Lunec pe feţele norilor ca pe nişte cristale moi, tăiate în sute de muchii capricioase. Mă înfăşur în fuioarele lor, valsez trist, în tăcerea de moarte, fără muzică, orga s-a stricat.

Te-am depăşit, Soren Sorensen, împotriva tuturor

evidenţelor. Când tu te-ai retras, înfricoşat de urmările propriului tău plan, ca un ţânc care scapără chibrituri până dă foc casei, eu am avut curajul să împlinesc; eu zbor, Sorensen, peste lumea de târâtoare unde m-am născut — târâtoare şi eu, incontestabil, dar una cu aripi; mă înfrupt din înălţime, acesta e preţul cel mare al îndrăznelii şi hotarul de netrecut dintre noi. Ne unesc suferinţe, dar destinul nu ne e identic, şi poate, când mi-a pus aripile pe umeri, Mark, el însuşi un vierme care visa cerul, se gândea cu jale la tine; a vrut să ies dintre ruinele laboratorului, ca şi cum ai fi ieşit tu, înainte cu un an. Pe un alt Pământ, într-adevăr bun şi curat, cum îl meritam noi şi Carmichael, descoperirea noastră ar fi pregătit asaltul cel mare al universului. Am fi fost cei dintâi coborâtori pe planetele otrăvite, în oceanele de acizi, primele seminţe inteligente ale unui soare din marginea Galaxiei, mesagerii lui de iubire, într-o lume care ne încape şi ne hrăneşte pe toţi...

Norii se învălmăşesc şi se închid ca insule de gheaţă în mijlocul mării, străbat tuneluri şi peşteri lunecătoare, pline de fantasme ce se destramă, se caută şi pier înainte să se fi aflat.

Îmbrăţişează-mă, îmi susură o şoaptă, culcă-ţi fruntea pe umărul meu, te-am înlănţuit şi te ţin, te cuprind în mine, sunt cea mai credincioasă dintre iubite, nu vreau decât să mă dărui. Te aşteptam, mi-ai fost de mult hărăzit, nu se putea să nu ajungi la mine, nu ştii ce minunat ne va fi împreună; am rămas numai noi, aici şi pretutindeni numai noi, nu mai trebuie să fugi şi să te ascunzi, eu sunt nepăsarea ta şi liniştea, somnul împăcat şi dimineața însorită.

De fapt, cine? întreb, pregătindu-mă de o supremă împotrivire, ca să-mi sting cum se cuvine ultima datorie de om.

Nu cine crezi, răspunde şoapta, dulce şi atrăgătoare; ca steaua întrezărită de pe fundul mocirlos al unei prăpăstii, Numele meu e Singurătatea.

Cad. Muntele se înnegurează în lumina candidă a zorilor, şi asta e tot ce voi duce cu mine din neputinţa unui zbor schilod spre acoperişul coliviei. Mă pierd în căderea necontrolată şi nu fac decât să mă întorc la înfrângerile începutului.

Cu mult mai înainte, când aburul de sub pleoape mi se destramă simt dogoarea unui foc şi miros de fum, cineva trebăluieşte în apropiere, mută de colo-colo nişte obiecte, respiră apăsat din pricina efortului, varsă apă într-un vas adânc. Sunt câteva persoane, umblă repede, dar nu în grabă, de parcă fiecare şi-ar avea rostul ei.

„*Îşi revine,* exclamă un glas limpede. *Uitaţi-vă!*"

Peste mine se apleacă o femeie încă tânără, cu faţa asudată, de sub baticul înnodat la ceafă îi scapă şuviţe de păr auriu, plutindu-i în jurul urechilor, ca o podoabă. „*Îşi revine!* repetă, cu voce mai gravă. *Staţi liniştit, mi se adresează, să nu vi se deschidă rana! Apoi întoarce capul spre cineva pe care nu-l văd. Fugi şi spune-i tatii că e-n regulă, să pregătească hainele!*"

Vreau să mă ridic, dar nu pot, trupul prea istovit nu mă mai ascultă. Încăperea pare să fi fost o bucătărie, acum e goală, podelele păstrează urmele unor acoperitori, pereţilor nu le-au rămas decât cuiele, becul din tavan a fost scos, la fel întrerupătorul, soclul de ciment al pompei a fost spart şi instalaţia demontată, la fereastra largă, fără perdele se înşiră câteva ghivece cu aloe, muşcate şi garoafe. În mijlocul camerei sunt puse una lângă alta două bănci de lemn pe care m-au întins când zăceam în leşin; patru oale mari, cu apă, stau înşirate lângă sobă, şi pe plită, deasupra

focului e un cazan, plin şi el; alături de bănci, pe podea, e o albie de zinc, cu un săpun şi burete la capăt, împreună cu femeia care mă cercetează mai e o fată de vreo optsprezece ani, ţinând în braţe un cearşaf împăturit; o a doua fată, ceva mai mare, tocmai se întoarce şi mă priveşte curioasă.

„*Gata,* comandă femeia, *ajutaţi-mă!*” Încep să mă dezbrace neîndemânatic, cu prea multă grijă, veşmintele îmbibate cu mâl sunt ţepene, ca de scoarţă, stau lipite între ele.

„*Ce faceţi, nu trebuie!*” protestez, plin de ruşine mai mult decât de surpriză şi teamă, fiindcă n-am idee unde sunt, nici nu întreb.

Nu-mi dau atenţie, se îndeamnă pe tăcute, prin gesturi, printre mâinile lor cu mânecile suflecate îmi zăresc pântecul. În dreapta urma de glonţ, cu marginile închise, roşie, un strat de piele nouă a şi crescut pe deasupra, încreţită ca o membrană. În vreme ce mama, ori sora mai mare îşi trece palmele pe sub mijlocul meu, să mă debaraseze de ultimele haine, mă aştept la obişnuita, năprasnica durere, dar ea nu se mai face simţită, nici glontele nu-l mai simt acolo, în diafragmă; îmi las capul pe lemnul lustruit al băncii, stau gol, copleşit de neputinţă şi jenă, femeile trebăluiesc mai departe, liniştite ca şi cum asta ar fi îndeletnicirea lor zilnică, adună hainele şi le pun într-un colţ, îşi îndreaptă trupurile amorţite, răsuflă puţin.

„*Potriviţi apa,* comandă iar cea mai vârstnică, *şi turnaţi-o dincoace. Sue, fugi la fântână şi umple din nou cazanul, să aibă timp să se înfierbânte. Astrid, tu rămâi să-mi ajuţi!*”

E ceva plin de siguranţă în mişcările lor, ceva ca un ritual a cărui semnificaţie depăşeşte împrejurarea; fetele n-au mai văzut niciodată un bărbat, mai ales un străin, în situaţia mea, dar nicio umbră de repulsie sau de sfială nu le

întunecă privirile, trăsăturile încă feciorelnice, nedefinite.

„*Cum te cheamă?*” o întreb pe femeie.

„*Alice, domnule Warner,* răspunde ea, cu un strop de mândrie. *Alice Hartford. Ele mi-s fiicele, şi afară mi-e bărbatul, Jimmy.*”

Încearcă apa. Vreau iar să mă ridic şi iar slăbiciunea mă împiedică. Alice clatină capul, cu reproş şi îngrijorare, apoi mă înlănţuie de mijloc, Astrid îmi cuprinde umerii şi amândouă, fără efort, mă aşază în albie. Au mâinile puternice, asprite de muncă.

„*În baie ar fi fost mai uşor,* spune Alice, cu un zâmbet de încurajare adresat mai mult mie decât fetelor. *Dar de acolo am scos tot, nu mai aveam cum încălzi apa.*” Încerc să ghicesc ce mi s-a întâmplat, de unde mi se ştie numele, nu-mi amintesc nimic din clipa când am început să cad.

„*Dar de unde...*” întreb până la urmă, numai că Alice nu mă lasă să termin.

„*Cine nu vă cunoaşte pe aici? Mai citim şi noi jurnalele. Ba chiar pe cele cu poza dumneavoastră le-am păstrat de astă-iarnă şi le luăm cu noi. Aţi avut noroc că Jimmy s-a dus în zori să mai vadă o dată pământul şi v-a găsit acolo. Tare am iubit pământul ăsta, domnule, când socoteşti aşa, nu e mult, nici treizeci de hectare; şi risipit, că am pierdut o dată un proces cu alde Howard, dar pe nedrept, şi când a fost să ne despăgubească, ne-au dat un lot în altă parte; dar şi-aşa era bun; pământul e bun, numai să ştii şi să ai putere să-l munceşti*”.

Mă îmbăiază amândouă ca pe un nou-născut, e o dimineaţă cu soare, văd prin geam un crâmpei de cer şi o creangă atârnând idilic în colţul ferestrei, un cireş cu ciorchinii florilor gata să plesnească.

„*Şi cum vă spuneam, Jimmy s-a dus la câmp, dar mai rău şi-a făcut, că e mirişte peste tot, nimeni n-a mai tras o*

brazdă de când cu năpasta de astă-toamnă. Şi v-a găsit pe pământul nostru, el zice că parcă aţi căzut din cer, chiar aşa zice, că nu era nicio urmă de paşi sau de cauciucuri până în locul unde zăceaţi. S-a apropiat de dumneavoastră şi v-a cunoscut într-o clipă, aşa zice, că într-o clipă v-a cunoscut. V-a strigat pe nume, dar n-aţi răspuns, v-a descheiat haina şi a văzut sânge; cum eraţi şi murdar de glod, şi-a închipuit că sunteţi în primejdie, că veţi fi fugit de pe undeva; azi-noapte a fost zarvă mare pe lângă oraş, pe la conacul contelui, s-au luat iar de blestemăţii, se vede treaba. Aşa că Jim n-a mai stat pe gânduri, v-a suit în camionetă şi v-a adus încoace. Şi uite, asta-i povestea!"

Mă ridică în genunchi şi-mi toarnă apă să mă clătească, mă înfăşură cu cearşaful si mă duc înapoi pe bancă, mi-am mai venit în putere, cât să stau în capul oaselor. Astrid şi Sue scot albia afară, mama şterge podelele, fiindcă aşa se cuvine, deşi nu mai foloseşte nimănui să le lase curate. Apoi iese şi se întoarce cu o salopetă şi rufărie albă şi cu cizme peticite, dar curate. Le aşază lângă mine.

„*Păi, să vă îmbrăcăm, că am pus masa afară, pe verandă, să gustaţi ceva înainte, să vă mai întremaţi.*"

Îi fac semn că nu e nevoie şi într-adevăr izbutesc să-mi trag singur mânecile cămăşii, dar la salopetă mă încurc şi surâd jalnic spre Alice, care pricepe şi mă ajută. Cizmele mă strâng, nesiguranţa celor câţiva paşi până la verandă nu se datorează numai slăbiciunii.

În capătul mesei şade un bărbat cam de anii mei, ars de soare, cu o bărbuţă subţire, blondă, care, împreună cu părul decolorat, dă chipului său înfăţişarea unui negativ de fotografie.

„*Bună ziua, domnule!* mă salută, ridicându-se pe jumătate, ca şi cum eu aş fi stăpânul casei. *Sper că vă simţiţi mai bine, aşa-i? Vezi, Alice, leit ca în jurnal, şi tu nu*

voiai să crezi cine este!" Se bucură, puţin sfios. Îi lipseşte siguranţa femeii. Scoate pachetul cu ţigări, dă să aprindă una, apoi se opreşte, ca la o necuviinţă.

„*Fumează, domnule Hartford!* îl îndemn. *Nu ştiu... Nu ştiu cum să~ţi mulţumesc pentru bunăvoinţa dumitale...*"

Vâră ţigara la loc, se vede că e încântat, îşi rezeamă coatele pe masă, dornic de admiraţia familiei.

„*Dar ce vorbiţi,* protestează, *se putea să vă las acolo, domnule Warner? Suntem oameni în rândul lumii! Ia, mai bine mâncaţi. Şi iertaţi-ne că nu v-am dat ceva mai de soi, trebuia să plecăm, în zori şi ne-am strâns toate lucrurile, dar n-aveţi grijă, la primul popas găsim noi cu ce să ne prindem mai bine sufletul.*"

Au fiert ouă şi au rupt pâine de casă, coaptă în ajun, au deschis o conservă de carne şi două cutii cu bere, într-un termos mare de cafea. Mestec un colţ de pâine, nodul care îmi urcă în gât. n-are a face cu starea specială a organismului meu.

„*Voi, femeilor,* porunceşte fermierul, *puneţi iar totul înapoi, să nu ne ia căldura din urmă!* În curte sunt o camionetă şi un tractor cu remorcă, încărcate la refuz. *Cu actele o să aveţi probleme,* continuă Hartford, *dar ne strecurăm pe sub nasul poliţiei. Mai târziu declaraţi că vi s-au furat pe undeva, depunem şi noi mărturie.*"

„*Lasă-mă să fac ceva pentru dumneata,* îl rog. *Ceva să te răsplătesc, am multă putere.*"

Surâde şi mă priveşte în ochi. „*Ce putere?*" întreabă şi e doar curios, deloc batjocoritor.

„*Mai multe,* spun în şoaptă, *deşi n-are cine să ne audă, Alice şi fetele îşi fac de lucru la maşini. Nu mă îmbolnăvesc niciodată, pot trăi în apă fără costum de scafandru, plutesc în văzduh încotro vreau, sângele de pe cămaşă îl aveam de la o împuşcătură de aseară şi până azi rana mi s-a vindecat*

de la sine. Mă crezi?” Îmi caut o nuanţă de infatuare în ton şi n-o descopăr — poate m-am obişnuit cu propriile mele minuni.

Jim se aplecă deasupra mesei şi aprinde ţigara. Odată cu primul fum se metamorfozează, îmbătrâneşte sub ochii mei, stânjeneala i s-a topit, un zâmbet candid, puţin provocator se pierde în cutele obrazului.

„*Vă cred,* răspunde, cu privirile în jos. *Nu atâta fiindcă v-am găsit... cum vă povestea Alice. E şi asta o treabă, dar eu, unul, nu m-aş mira din cale afară; depinde ce aştepţi de la om, în general; vedeţi eu mă aştept ca omul să se ridice mult mai departe decât ne închipuim noi cu mintea de-acuma; numai de i-ar folosi! Vă cred că aveţi puterile astea, fiindcă astă-toamnă ne-aţi luat apărarea în procesul cu* Chemical Society*, adică aţi scris la jurnale că dreptatea e de partea noastră, cum şi era. Dar la ce ne-a folosit dreptatea?* Scutură scrumul ţigării cu unghia degetului mic, trupul i s-a împuţinat parcă. *Recolta din primăvara asta am pierdut-o înainte s-o semănăm; misiţii care ne luau marfa, că noi puneam mai mult verdeţuri, pentru oraş, ne-au şi spus, din iarnă, să nu mai facem cheltuieli, că aduc ei de toate din altă parte; lumea nu mai ia de la noi, că pământul e otrăvit.*”

Frământ între degete pâinea pufoasă, crescută bine. „*E o minciună,* spun, *substanţele acelea n-aveau nici urmă de compuşi.*”

„*Parcă nu se ştie?* replică el. *Dar uite că noi, cu ştiinţa şi cu dreptatea, ne lăsăm fermele şi plecăm în lume. Şi-mi vine să cred, câteodată, ca avem din ce în ce mai puţin loc în lumea asta. Ar fi grozav, sigur, să faceţi ceva să nu ne mai îmbolnăvim, numai că din sănătate goală nu ne iese alt pământ pe unde ne ducem. E de minune că rănile de glonţ vi se lecuiesc de la sine, dar, nu vă supăraţi, mai bine ar fi*

să nu ne împuşcăm unii pe alţii — nici de nevoie, nici de plăcere. Nu vă supăraţi!”

Ridică ochii iar, cu jenă. În priviri i se citeşte vinovăţia. ar vrea să-mi spună că nu e un ingrat, că ţine doar să-mi cruţe ostenelile zadarnice. Jimmy Hartford... „*Să vedeţi numai cum se schimbă oamenii când dau de necaz!* reia, şi zâmbetul i se adună din nou. *De ani de zile eram în duşmănie cu nişte vecini dinspre munte, unii Howard, pentru un lot de pământ; încă de pe vremea bătrânilor noştri, se încurcaseră nişte acte, lotul ăsta a trecut de vreo trei ori de la unii la alţii, nu ne-am ales decât cu pagube de pe urma lui. Ei, şi-acum o săptămână mă trezesc cu Bob că mi se opreşte în poartă cu tractorul, maşină nou-nouţă, şi-o cumpărase în vară, după recoltat. Nu ne văzusem de la ultima judecată, eram şi eu curios ce-o să-mi spună, mă şi pregăteam să-l îmbogăţesc cu toate hectarele mele dacă aduce vorba de vechea poveste. Când colo, zice «Ştii ce, Jim Hartford, ai multe boarfe de cărat cu tine, că toată viaţa ai fost lacom de avere, ai strâns zestre fetelor, e păcat să-ţi laşi troacele de izbelişte; îţi împrumut maşina asta, o remorcă se mai găseşte la alde Feltham, că şi ăia şi-au băgat paralele numa’ în fiare vechi, am vorbit cu bătrânul lor, poţi să te duci s-o iei când pofteşti». Şi cum termină ce avea de spus îşi ia tălpăşiţa, strig după el să-mi zică unde pleacă, să-i aduc tractorul, «La oraş, răspunde, mă fac patron, ai să mai auzi tu de mine». Putea să-l vândă, îşi mai scotea o parte din bani, i-ar fi prins bine al dracului, mai ales că e singur, nevasta i s-a prăpădit; ce-o fi fost în mintea lui nu pricep!*”

Din locul unde stau, zăresc departe, pe şoseaua care leagă oraşul de staţiunile-satelit de pe litoral, două camioane cenuşii, cu prelată, urmate de o limuzină elegantă; se opresc la intersecţie, apoi virează greoi şi intră în co-

loană pe drumul dintre ogoare.

„*Domnule Hartford,* îl întrerup pe Jim, *ia-ţi familia şi pleacă, în clipa asta! Prin spatele fermei, dacă se poate, dar în clipa asta!*”

Bărbatul se întoarce, urmărindu-mi privirea şi descoperă siluetele ce se apropie, minuscule, ca nişte gândaci, pe linia orizontului. „*Blestemăţie!* suduie încet. *Ne-am întins la vorbă. Haideţi repede, vă ascund în remorcă, ieşim pe scurtătură, printre salcâmi, n-au să ne vadă!*”

Se ridică şi vine să mă ia de subţiori, îi prind mâinile şi i le strâng cât mă ajută puterea. „*Ascultă, Jimmy, ne-au văzut de când m-ai luat în camionetă şi m-ai adus încoace. Dinadins m-au lăsat până acuma, să ne împrietenim şi să mă oblige să mă predau. Nu uita că vouă nu vi se vindecă rănile de glonţ, iar celor de pe aici le place să împuşte. Ai familie, eu nu, eu sunt ca Bob Howard. Fugi!*”

Fermierul se uită la femei, care aşteaptă în cabinele maşinilor, cu ghivecele de flori în braţe. „*Domnule Warner, nu...*”

„*Fii încredinţat,* replic, *că oricum n-aş fi venit cu voi. Povestea asta nu are decât un singur sfârşit, nimeni nu-l ştie în afară de mine. Asta mulţumită dumitale. Sper să scapi teafăr până la urmă, eu cam aduc ghinion celor care mă ajută...*”

Se scarpină în cap, cu falsă surprindere. „*Vai de mine! Şi abia acuma îmi spuneţi?*”

Îi las mâinile. „*Trebuie să vă purtaţi ca şi când nici n-aţi fi aflat că exist. Să fie ca un legământ între noi, da?*”

Îmi cuprinde umerii, mă scutură încet şi se rupe de mine, aleargă la tractor şi demarează, întorcând strâns. Alice vine după el, fără explicaţii; a înţeles, mă priveşte de după parbriz, fetele flutură mâna. Peste un minut, zgomotul motoarelor se pierde printre arbori. Încep să mănânc,

foamea îmi revine dintr-o dată, golesc una dintre cutiile cu bere, e rece, mi-au dispărut necazurile cu înghiţitul, măruntaiele mi s-au aşezat la locul lor, cuminţi, am toate aparenţele unui individ normal, inclusiv pofta de mâncare. Coloana se apropie destul de lent, am timp şi pentru o cafea, umplu capacul termosului, Jimmy mi-a dăruit ţigările, aprind una, fumul e aspru, îmi dă putere.

Când cele trei maşini ajung în fine la ferma părăsită, m-am întremat suficient ca să le pot ieşi în cale, dar nu mă ridic, respir prin tot corpul dimineaţa de primăvară care mă abandonase la internarea în clinică şi pe care o regăsesc. Soldaţii sar de sub prelate, disciplinaţi, cu armele în cumpănire, înconjoară clădirea, gata de bătaie, au pe ei echipamentul de război, nu-mi fac nicio impresie. Din limuzină apare Hendricks, mă vede îndată şi suie treptele, cu pas sprinten. E odihnit, ras proaspăt, surâzător, a avut şi el timp să se întremeze.

„*Bună!* salută dezinvolt. *Mi se pare că pe noi ne aşteptai.*”

„*Ia loc, Hendricks!* răspund. *Sau te grăbeşti?*”

Se aşază pe scaunul lui Jim Hartford, urâţeşte priveliştea, dar nu mă uit la amănunte. „*Văd,* zice, *că salvatorii tăi de ocazie n-au avut răbdare să-ţi asculte palavrele, au şters-o ca din puşcă.*”

Îmi mai aprind o ţigară. „*Am şi eu o plăcere, doctore, să le povestesc oamenilor despre necazuri. Numai că ăstora, abia am început să le spun cum m-aţi hăituit azi-noapte cu ogarii, că s-au şi dus, înainte să afle motivele. Când te gândeşti că pe vremuri le apăram cauza!*”

Se răstoarnă în scaun, picior peste picior şi mă contemplă cu plăcerea unui colecţionar după regăsirea piesei forte a grămezii lui de vechituri. „*Bănuiesc că ai trecut prin câteva surprize de la ultima noastră convorbire. Ai renunţat*

să suspini pe tema dragostei de oameni sau tot nu te-ai convins că nu merită?”

Sorb o înghiţitură de cafea şi scutur ţigara cu unghia degetului mic. Mărunţişuri, mă ţin de mărunţişuri, îmi spun cu un rânjet, cu singurul soi de surâs al înţelegerii ultime, care atât de dos luminează numai calea spre moarte; gablonţuri. podoabe ieftine ale traiului zilnic, când n-ai acces la marile întrebări ale vieţii; le evitam, aşa ne ştergem cu bună ştiinţă urmele, să nu mai găsim niciun drum de întoarcere, dispreţuitori şi neputincioşi, rebeli fără cauză; ce, dacă nu tabieturile acestor Hartford şi Howard modeşti şi trudiţi, sunt o parte din adevărata alcătuire a vieţii?

„*Hai să schimbăm subiectul, Hendricks! Poate îmi povesteşti cum au decurs lucrurile de la început, vreau să mă verific. Sau mai bine ţi le înşir eu, şi tu mă corectezi pe unde e cazul!*”

Moţăie din cap, conciliant. „*Dar pe scurt,* mă îndeamnă, *fie-ţi milă de soldaţi, să nu-i ţinem în soare!*”

„*În două vorbe. Cu Sorensen îmi e limpede cum a fost — înţelesese că are să intre pe mâna celor de la armată; a ascuns datele lucrării, concluziile preliminare, dar, pentru propria lui satisfacţie, pentru ambiţia lui de cercetător, a continuat experimentul, cel puţin la nivel teoretic, a obţinut adică programul pentru computer. Opera direct în banca de date, cu mii de înregistrări simultan, convins că aşa vă scapă de sub control; într-adevăr, era periculos să strângeţi filajul, i-aţi dat mână liberă... De bună seamă, nu era un geniu solitar, cum mi-aţi tot zis mie.*”

Hendricks fluieră, cu admiraţie retrospectivă: „*Cei mai buni ciberneticieni se adunaseră acolo în divizie. Din nenorocire, în ultima perioadă, Sorensen i-a eliminat, muncea fără ajutoare, ca şi tine de altfel, numai că pe el nu-l puteam spiona, nici n-am încercat, era specialist în*

electronică, îşi controla cu minuţie laboratorul, dacă ar fi găsit o neregulă cât de măruntă, renunţa să mai lucreze.”

Mi-e atât de bine, cum din copilărie parcă nu mi-a mai fost; răcoarea verandei, mirosul de pământ umed îmi trezesc nostalgii, pe care, cum scrie în cărţi, le credeam uitate; mama îmi punea apă să se încălzească la soare, tot într-o albie de zinc, între ierburile de lângă fântână, unde pământul, în cea mai aprigă arşiţă a verii, era răcoros şi aburea umezeală...

„*Şi când aţi avut indicii că termină, aţi aruncat în aer laboratorul, iar pe el l-aţi acuzat de sabotaj, pe urmă i-aţi propus un târg: libertatea în schimbul programului. Era un calcul grosolan din concepţie şi plin de erori. Sorensen s-a sinucis. Da, cam multe sinucideri la* Thunderbird *în sezoanele din urmă!*”

Ridică din umeri: „*Noi oferim colaboratorilor o viaţă lungă şi liniştită; fiecare poate alege. E drept că am fost cam stângaci la început; în cazul tău, însă, am atins cotele siguranţei maxime — chiar să vrei, şi cred că ai vrut, nu ai cum repeta figura celorlalţi, graţie nouă ai ajuns un mic şi obraznic nemuritor.*”

Mă bălăceam în voia mea, anticipând lenea de după scăldat, când aveam să mă întind în iarbă şi să stau acolo, nepăsător la tot ce mă înconjura, protejat împotriva oricăror necazuri...

„*Până la proba contrarie,* remarc. *O eroare la fel de penibilă a fost şi experimentul făcut pe Carmichael; numai nişte novici puteau spera că preparatele lui Sorensen, din perioada aceea de început, vor da altfel de rezultate decât o dereglare generală a organismului. Bănuiesc că totuşi nu eraţi chiar proşti, de vreme ce aţi ales drept cobai un amărât de vagabond; aveaţi siguranţa că maestrul Bronson nu se va grăbi să-i apere drepturile, dacă încercarea va da*

greş. Iată deci că v-aţi trezit fără Sorensen, dar mai era o speranţă: vă rămăsese Gregor, deşi nu ştiaţi în ce măsură şeful lui l-a pus la curent cu rezultatul final şi cu ascunzătoarea programului. Să-l bruscaţi şi pe el, nu vă folosea la nimic, păţania maestrului vă furnizase, şi vouă, şi lui o experienţă utilă. L-aţi tentat atunci cu funcţia de şef al diviziei, însă fără succes. Pe de altă parte, chiar obţinând programul, se chema că aţi parcurs doar jumătate din drum, era nevoie şi de iniţierea unei cercetări aplicative, pe material genetic adecvat. Vă trebuia un om pentru asta."

„*Foarte corect gândit,* apreciază Hendricks. *Aşa am raţionat şi noi. Un om care să-i dezlege limba lui Mark şi să-l oblige să colaboreze. A fost planul meu de acţiune, un plan de mare eficienţă, verificat cu strălucire în practică. În primul rând, te-am ales pe tine, un genetician de mâna întâi, vestit pentru principiile morale, dornic să vindece suferinţele omenirii în acelaşi fel ca şi Sorensen, propunându-şi o temă de cercetare identică; în fapt, un duplicat al lui Soren, dar având în plus câteva slăbiciuni foarte utile nouă: orgoliu, frică de ratare, un soi de romantism desprins de realităţi şi mai cu seamă nişte obligaţii mari faţă de mine şi dorinţa aprigă de a mă răsplăti. În al doilea rând, am elaborat textul piesei şi am distribuit rolurile secundare şi episodice. «Patronul», de pildă, s-a opus lansării temei tale de studiu, fiindcă Mark trebuia să se încredinţeze că n-ai nicio legătură cu Sorensen, iar Boyne găsea astfel motive să exercite mai târziu asupra ta presiuni administrative. Incidentul cu* Chemical Society *a servit unor scopuri multiple: să te cerţi cu Gregor şi să-l îndepărtezi din divizie — o dovadă în plus, pentru el, că nu urmăreai să afli secretul maestrului său —, să-l faci să afle însă despre obiectivele cercetărilor tale şi să afli şi tu de similitudinea acestora cu obiectivele lui Sorensen, să intri în «lumea*

bună» a oraşului, să capeţi sentimentul puterii, să te revolţi împotriva predecesorului a cărui umbră începea să te urmărească pretutindeni, să vrei să demonstrezi lumii capacitatea ta de genetician, ca să ieşi de sub acuzaţia nedreaptă de plagiator. Ai răspuns la comenzi cu mai multă precizie şi fineţe decât dacă te-aş fi învăţat ce să faci. Investigaţiile despre Soren, cel puţin, le-ai întreprins ca unul de meserie şi cu toate că rezultatele îţi erau nefavorabile, nu te-ai lăsat până nu ne-ai stors pe toţi de informaţii."

Scutur iarăşi scrumul cu unghia, e nevoie de puţină dexteritate pentru asta; doar când e prea multă strică, devenim prea siguri de noi, ne înşală elementele neprevăzute, suntem dispuşi să le încadrăm repede schemei şi ne frigem degetele.

„*Aveţi fantezie,* spun, *şi speculaţi noutăţile de ultimă clipă. Cum a fost apariţia lui Thyl. Se pare că, în principal, prezenţa ei l-a convins pe Mark de onestitatea persoanei mele şi l-a dispus să colaboreze. Într-adevăr, Mark ne-a văzut de câteva ori împreună şi astfel şi-a dat seama că nu sunt în combinaţie cu voi, fiindcă n-aş fi acceptat-o pe fosta iubită a lui Sorensen, mă ştia prea mândru pentru asta.*"

Hendricks se opreşte din lustruitul unghiilor şi un zâmbet îi luminează chipul.

„*Au fost mai multe intervenţii ale întâmplării*", îl întrerup, cu patimă de istoric tipicar.

„*Multe,* convine el. *Să luăm numai invitaţia de a-l duce pe Gregor în oraş cu maşina ta, dacă-ţi aminteşti. Aveaţi şi plicul cu analizele în afacerea* Chemical*, şi bietul Mark era să leşine de spaimă că veţi fi atacaţi. Înţelegi cum se leagă lucrurile?*"

„*Exact!* răspund admirativ. *Fiindcă ai fost grozav de inspirat să ni-l scoţi în cale pe Carmichael; apariţia*

vagabondului l-a îngrozit, pur şi simplu, pe Mark. Am pus atunci reacţia lui pe seama încordării provocate de povestea cu Chemical, dar mai târziu, când bătrânul mi-a ieşit în drum a doua oară, mi-am dat seama că e o manevră la mijloc. Mi s-a făcut frică şi mie. De fapt ce urmăriseşi? Să-i dai de înţeles lui Gregor că trebuie să colaboreze cu mine, altfel sunteţi hotărâţi să repetaţi experienţele nereuşite, apelând la noi şi noi cobai, pentru a-l şantaja?"

„*Şi că nu e exclus ca printre cobaii ăştia să se numere în cele din urmă chiar el*", completează Brett, cu amabilitate.

„*Da, da, accentuez, ce-i al tău e-al tău, te-ai priceput să le combini. Talbot mi-a confirmat că mă ţineai zi şi noapte sub observaţie, cu microfoane şi camere de televiziune în toate locurile, gata să operezi corecturi în desfăşurarea piesei. Deşi erai foarte sigur de rezultate, ca dovadă că ai construit cu mult înainte pavilionul special din clinică. Dar cu experienţele mele cum a fost — mi le-ai sabotat sau nu? Era nevoie, oricum să intru în impas, ca să recurg la sprijinul lui Gregor.*"

Îşi lustruieşte mai departe unghiile de reverul hainei, cu o mulţumire pe care am avut-o şi eu în zilele bune ale încrederii în puterea mea nemăsurată. „*Ne trebuia programul de la el,* spune, *şi formaţia genetică de la tine. Le-am căpătat pe amândouă, asta e important.*"

Ţigara mi se termină, mai trag un fum şi o strivesc.

„*Să amintim atunci şi de marele tur de forţă al lui Mark şi al tău — exploziile ultime din laborator. Aici am contribuit şi eu cumva, deşi fără intenţie, i-am sugerat lui Mark să mă folosească drept cobai şi apoi să se sinucidă, ca să scape de urmărirea lui Talbot. Pentru mine erau vorbe goale, o argumentaţie prin reducere la absurd, nu mai ştiam cum să evit eşecul, mă umilisem minţindu-l pe Boyne, recurgând la serviciile postume ale lui Sorensen, mi se părea de-acum că*

niciun sacrificiu nu e prea mic pentru reuşita experienţei. Şi Mark a luat totul in serios, s-a pregătit, mi-a trimis amuleta, m-a invitat la serata contelui, ştia că nu veţi interveni să-l împiedicaţi, făcea pe complotistul de operetă şi râdea în barbă. Între tine şi el, jocurile erau închise, el te-a devansat însă cu două mişcări, cel puţin: explozia şi sinuciderea; îl răzbuna pe maestru şi-mi dădea mie un răspuns la obsesia priorităţii, mă învăţa că de fapt am lucrat în echipă cu Sorensen, că am destinul lui şi, dacă vreau şi pot, Sorensen va avea triumful meu. Ştiu sigur că în ultima perioadă formaţia mea genetică ajunsese pe drumul cel bun; dacă aş fi administrat-o mamiferelor, izbuteam să obţin şi dovada. Mi-a fost frică, aşteptam o confirmare din partea computerului, ştiam că Mark nu putea să întârzie prea mult cu livrarea programului. Astfel că, în orele premergătoare exploziei, calculatorul ne-a amestecat, ca să zic aşa, pe maestru şi pe mine, a folosit programul lui şi formaţia mea genetică, a scos din ele un produs nemaiîntâlnit în biologie, m-a aşteptat apoi să apar, m-a identificat după amuletă, mi-a vârât în cască, prin tuburile de aer, un jet de vapori conţinând această nouă formaţie perfecţionată, o ştiu fiindcă vizorul căştii mi se aburise."

Am sentimentul liniştitor al finalului, iar pacea, deopotrivă nostalgică, a întoarcerii din aventură, mă face atent cu Hendricks. Sunt domolit în mine şi abătut. Nu se poate să câştigi fără nicio vamă; izbânda e rezervată celor ce vor şi pot să plătească. Personajul de lângă mine a trişat însă, oferind altceva decât i se ceruse, în speranţa că ademeneşte norocul. Poate acum să-şi dea seama de greşeală, doar şi el e la capătul peripeţiilor: poate că, dincolo de satisfacţia reuşitei — n-are habar că abia acuma a pierdut şi ne va fi greu amândurora până se va convinge de asta, ne vor trebui săptămâni şi luni în şir şi suferinţe nenu-

mărate — îşi rememorează, asemeni mie, viaţa care s-a scurs, îl apasă trecerea ei ireversibilă, ar vrea să i se confirme că încă nu-l ameninţă bătrâneţea, un cortegiu de mărunte înfrângeri succesive, precedând uitarea. Drame de intelectuali subţiri, în jurul anilor 40! Ne asigurăm că am fost la înălţime, până nu vin alţii să ne îngroape eforturile cu un singur gest nerăbdător şi superficial.

„*Mă bucur că tranşezi diferendul cu Sorensen,* spune, *aşa e înţelept: să împarţi gloria în porţii egale. De altfel, ne e cu neputinţă să partajăm contribuţia fiecăruia; probabil tu ai adus imunitatea faţă de viruşi iar el resursele de supravieţuire în medii ostile, dar eu cred că toate astea sunt faţetele diverse ale unuia şi aceluiaşi proces fiziologic, abordat din alte unghiuri de fiecare.*”

„*Ba,* ripostez cu aceeaşi minuţie de arhivar, *lui Mark i se cuvin laurii pentru realizare. Un tip într-adevăr remarcabil, îmi place să cred că mă stima, cum mi-a zis o dată... M-a făcut beneficiar al descoperirii, cum îmi dorisem, lăsându-mă să suport însă urmările. Şi a distrus programul, să nu mă favorizeze mai mult decât meritasem, să-mi lase dreptul de folosinţă exclusiv asupra părţii mele din descoperire. Iar tu te-ai descurcat atât de bine după explozie, de parcă ai fi complotat împreună cu el; ai refăcut la iuţeală ultimul act al piesei, ai scris din mers replici noi, folosind mai cu seamă sugestiile lui Gregor. M-ai pus să mă conving că n-am încotro, că nimeni pe lumea asta nu mai poate fi alături de mine, dacă încerc să mă împotrivesc vouă. Şi mi-ai dovedit-o prin intermediul unor oameni cinstiţi în felul lor şi care, aleşi de mine sau împinşi de voi, mi-au stat toată vremea în preajmă. Era Thyl, despre care nu e aici locul, nici prilejul să mai vorbesc. Era contele, un pitic întreţinut de oraş pentru savoarea lui de figură singulară; şi-a căutat un suport în apropierea de mine, dar*

fusese prea strâns condiţionat de voi ca să mai aibă resurse să vi se împotrivească. Mai era nefericitul de Carmichael, o ameninţare, o imagine vie a soartei rezervate celor care vi se împotrivesc. În sfârşit, familia fermierului, pentru a cărei dreptate mi-am pus la bătaie reputaţia şi libertatea şi care uite cum m-a răsplătit...”

Hendricks moţăie din cap la fiece vorbă, aprobativ şi încurajator, nu mă mai zoreşte, dorea să terminăm în grabă de teamă că-i voi ţine o predică plină de reproşuri si că va fi silit s-o suporte, devreme ce are totuşi multă nevoie de mine.

„*Ascultă ce-ţi spun,* mă întrerupe, *o să colaborăm iarăşi ca pe vremuri, nu se putea să dau greş în alegere, te cunosc de atâţia ani! Ai descifrat de-a fir-a-păr înţelesurile, bravo, băiatule!*”

Mă aplec, cu bărbia lăsată în piept, mama îmi săpuneşte părul şi mă îndeamnă să stau cuminte, altfel clăbucul îmi intră în ochi, albinele zbârnâie molcom, îmbătate de soare, „*Fugi câine!*” strigă ea la Rex, să nu mai ţopăie pe lângă noi; şi-i simt degetele pe faţă, mângâindu-mă, curăţindu-mă, ca într-un descântec. Mă usturǎ pleoapele, de atunci, din copilărie, mi s-au umflat şi mă ustură, mă ţin bine, sunt om în toată firea, mama se mândreşte cu mine şi n-am voie să plâng.

„*M-ai lăsat să fug ieri-seară,* continui, *amuzându-te de stângăcia mea; urmăreai să mă edific în privinţa prietenilor şi să-mi dezvălui posibilităţile biologice latente. Norul de gaz şi vânătoarea-capcană în care m-ai ademenit cu Thyl dovedesc că bănuiai ce fel de minuni a avut în minte Sorensen şi-ţi era necesară numai o verificare; iar eu trebuia să constat, pe măsură ce puterile mi se relevau, că e cineva cu mult mai puternic, totuşi, decât mine şi că acel cineva nu-mi îngăduie să scap, că nu e ascunzătoare pe*

pământ unde să mă adăpostesc de privirile şi de mâinile lui.”

Zumzetul de albine e o melodie îndepărtată, lunecă printre stâlpii verandei, se răcorește în umbra umedă, cu miros reavăn, îmi pătrunde prin cutele salopetei largi, urcă în valuri spre umeri, mi se prelinge în sus, pe gât, pe obraz, peste urmele de mângâieri ale Alicei Hartford, peste privirile celor două fete care mă caută cu nedumerire şi sfială, e orga, întrebările ei repetate la nesfârşit, sunt un bătrân prost şi sentimental, cabotinul sădit în mine de conte joacă în contratimp cu solemnitatea momentului, pierde dârzenia replicilor demne şi limpezi, toată viaţa am să rămân strâns între amintiri şi înduioşări ca o iarbă între foile unei cărţi din alt secol.

„*Testul de fiabilitate al lui Crane,* murmur poticnindu-mă şi vreau să strig, să acopăr vaietele de orgă. *O lume atât de frumoasă, atât de proaspătă şi de promiţătoare, scăldată în lumină, ca labirintul de peşteri unde ne-am plimbat. Până vin pescarii, cu şampanie şi femei frumoase; era un avertisment, cum să-l fi înţeles.*”

Hendricks îmi întinde mâna peste colţul mesei, nu-i mai poţi deosebi după asta pe oamenii cumsecade, toţi ne strângem mâinile la rând, cum ne vaccinăm de poliomielită; are aceiaşi ochi suferinzi şi înţelegători ca în poligon, mă uit dacă haina nu îi e însângerată la piept, va rosti un îndemn de dresor, şi eu, peştele condiţionat de reflexul vinovăţiei şi al recunoştinţei voi ţâşni de pe fundul lacului să-i mănânc din palmă; el, cu aceeaşi durere comprehensivă, mă va arunca pe fundul bărcii, în hohotele pescarilor, îmi va urmări chinurile prefacerii în reptilă, în pasăre, mereu prietenos, mereu lângă mine, îmi va da semnalul să zbor, mă va împuşca, în sughiţurile de râs ale vânătorilor, plin de solicitudine compătimitoare, vom relua întâmplările într-un

ciclu desăvârşit, cu ogarii lui Sim, cu soldaţii generalului, strângându-ne mâna, îndatorându-ne şi obligându-ne reciproc, gentlemanul-cu-puşcă şi gentlemanul-ţintă, ca la începuturi. Ce mare deosebire că pe atunci, în frumoşii ani ai tinereţii, nu mi-a arătat decât jumătatea măsluită a lumii? Toţi am fost o dată romantici şi îngăduitori, ne-am riscat viaţa în poligoane, de dragul faimei, am fost şi vanitoşi mai pe urmă, am simţit nevoia să ne plimbăm cu un animal în lesă — dacă nu un jaguar, cel puţin o maimuţă, care să ne scoată în evidenţă, prin contrast, deşteptăciunea şi farmecul.

„*Lasă,* îmi şopteşte, *are să treacă şi asta! Hai să mergem mai bine, bătrânul ne aşteaptă!*"

Mă ridic, sprijinit de braţul lui, merg foarte greu, târându-mi picioarele, am lăsat mâncarea şi pachetul de ţigări, se vor umple de praf, vor mucezi în umezeala verandei, dacă nu le descoperă vreun animal flămând ori nu le împrăştie vântul. Soldaţii nu dau semne să ne fi văzut, doar nişte subofiţeri ne salută de departe, pocnindu-şi călcâiele. Fiecăruia ceremonia cuvenită!

„*Care bătrân?*" întreb când ajungem lângă maşină.

„*Mitchell,* mă lămureşte Hendricks, cu zâmbetul lui stereotip. *Adevăratul patron al lui* Thunderbird*. Nu ţi-am spus o dată că o să te remarce şi o să-ţi ofere să lucrezi pentru el? A venit vremea să vă cunoaşteţi.*"

Mă ajută să mă urc în limuzină, mă întinde grijuliu pe o banchetă lungă de doi metri, căptuşită cu piele, mă înveleşte cu pledul, instalaţia de aer condiţionat îmi susură la ureche, ba nu, orga; pupilele mi se întunecă iar.

„*Are planuri grandioase,* vorbeşte entuziast Hendricks, *aici, pe pământul abandonat de fermieri va construi un duplicat al institutului, la dispoziţia ta, cu un lanţ de hale subterane, unde se vor naşte primele serii de mutanţi.*

După ce pui la punct procesul de fabricaţie, ca să spun aşa, vei fi cel dintâi instructor al celei dintâi generaţii de supraoameni...”

Nu-l mai aud, muzica e prea puternică. Pe fereastră, prin crăpătura perdelelor, întrezăresc într-o clipă de limpezime soldaţii întorcându-se în camioane.

„*...Fiindcă se zvonise,* răzbate vocea lui Hendricks, *că bătrânul e amestecat în genetică, şi atunci, ca să curmăm suspiciunile, am înscenat istoria cu* Chemical*. În felul ăsta am pus mâna pe terenuri, am potolit ziariştii...*”

Maşina porneşte cu o scuturătură uşoară, se leagănă domol, perdelele se clatină şi crăpătura dintre ele dispare.

„*Brett, dragul meu... Ai greşit într-un loc!* Ţin ochii închişi, să mă apăr de ameţeală. *Tot eşafodajul tău, construit cu atâta ştiinţă, s-a dus dracului. Din cauza unei suprasolicitări mărunte. Nu trebuia să mă laşi în casa fermierilor. Dacă mă căutai în zori, pe câmp, poate... Aşa, a fost prea mult, o picătură prea mult într-un lac de acumulare şi barajul s-a rupt. Acum n-o să mai scoateţi nimic de la mine.* Ameţeala e însă mai tare decât confortul limuzinei, începe să mă copleşească. *Vei spune că, oricum, mă opun în zadar — cineva, cândva, o să ajungă la aceeaşi descoperire şi mutanţii tot au să apară. Se poate. Eu mă opun numai să fie amestecaţi în afacerea asta de o parte un Mitchell şi un Hendricks şi de alta un Sorensen şi un Warner. Partidele de dublu, cu asemenea adversari, nu prea au viitor. Din fericire.* Îmi cuprind faţa în palme, îmi astup urechile, sunt legat între cele mai mari dintre tuburi, şi organistul îşi face o plăcere să apese anume clapele care le comandă. *Priveşte-mă pe toate părţile, nu sunt nimic altceva decât un om. Nu-i mare filozofie de capul meu: numai doi ochi, două braţe, numai un pântec, numai două picioare. Cât o să mă puteţi tortura? De câte ori? Şi în câte*

feluri? N-aş putea fi silit să vorbesc decât dacă m-aţi înfrânge pe dinăuntru. Singur ai înţeles asta, de la început şi îmi pare rău pentru tine, Brett — tocmai asta nu ţi-a reuşit.”

Îmi îngrop faţa în palme, sunt om în toată firea, nu am voie să strig.

***

Mad intră în ambulanţă şi îngenunche la căpătâiul lui. Phil o privi fără să o recunoască; părul i se udase de transpiraţie, palmele îi erau încleştate de targă, ca şi cum ar fi fost nişte excrescenţe ale acesteia, dispozitive prinse de umerii bolnavilor, să-i imobilizeze. Răsufla repede, parcă după o fugă. Brett se oprise lângă uşă, cu unul dintre poliţişti.

—Vedeţi în ce stare e! spuse iritat. Ne ţineţi aici până-l pierdem?

—Scuzaţi-ne, domnule doctor! replică poliţistul. Înţelegeţi, autorul accidentului a dispărut şi avem ordine... Dar cu dumneavoastră e altceva, desigur! Se întoarse şi făcu semn colegilor lui să ridice barajul. Şi automobilul doamnei cine îl duce?

—Daţi-mi un om al dumneavoastră, vă rog! Până la clinică sau numai în oraş, la prima parcare.

—Cu plăcere, domnule doctor! Îndată!

Hendricks urcă şi el în maşină, închise uşa, se apropie de bolnav.

—Phil, murmura Mad, printre lacrimi, eu sunt, te-am căutat peste tot. La *Thunderbird* nu mai intră nimeni de când cu explozia, i-am telefonat unei prietene care era de serviciu, mi-a spus că te-a văzut în ambulanţă, am alergat să te întâmpin... Phil, mă auzi? Iartă-mă, te-am necăjit de

atâtea ori, n-am făcut-o cu răutate, tu ştii cât te iubesc!

Se tânguia cu voce şoptită şi mică, buzele i se umflaseră de plâns, întindea mâinile să-l atingă, le retrăgea, de teamă să nu-i sporească suferinţa. El rătăcea cu privirile peste obiecte, globii ochilor i se mişcau incoerent, ca la orbi, faţa i se crispase într-o expresie de spaimă; Brett îi şterse fruntea de sudoare tamponându-i-o uşor. Nu reacţionă, încremenise aşa, încordat, numai ochii îi alergau în toate părţile, două mecanisme stricate.

Ambulanţa porni, sfâşiind aerul cu vaierele sirenei, vibrante şi pătrunzătoare ca nişte sunete de orgă. Se încrucişă, după câteva sute de metri, cu duba neagră, încetini în dreptul ei.

—Nu vă grăbiţi, strigă şoferul spre confratele din maşina mortuară, clientul e dispus să vă aştepte.

—Nu înţelege! spuse Brett, stânjenit de grosolănia şoferului.

—Ba da! protestă Mad. De când am venit eu înţelege.

—M-aş bucura, doamnă, să aveţi atâta putere asupra lui, înseamnă că prezenţa dumneavoastră o să-l ajute...

—Îmi închipuiam că nu-i lăsaţi vindecarea numai în seama mea. N-aţi stabilit un diagnostic?

—Deocamdată nu pot distinge reacţiile. E o stare de şoc, cu o serie de complicaţii neobişnuite. Doctorul se aşeză pe scaunul rezervat supraveghetorului, fără să se gândească să i-l ofere ei, până într-atât îl copleşiseră neputinţa şi îngrijorarea. Ştiţi, a fost în laborator când s-a produs cea de-a doua explozie. Are şi o rană, nu foarte gravă... dar din punct de vedere psihologic... S-au mai adăugat şi unele împrejurări, nu e momentul să le discutăm.

—Cum, se încruntă Mad, şi era singur?

—Da. N-am înţeles măsura asta... Din păcate, până să ajung la institut, Phil ieşise din subteran.

—Eu sunt de vină! exclamă ea. A vrut să mă ducă la serata contelui Crane, l-am refuzat, aveam obiceiul prostesc să-l refuz, credeam că toate astea îl împiedică să-şi finalizeze descoperirea. Experimenta o descoperire, poate aţi auzit. Dacă mergeam cu el, aş fi venit şi la *Thunderbird* şi nu-l lăsam să intre singur în laborator. M-ar fi ascultat, totdeauna mă ascultă, încearcă mereu să-mi intre în voie, e aşa bun cu mine, şi eu...

Începu iar să plângă. Brett se ridică, dându-şi seama, în sfârşit, de impoliteţea lui.

—Vă rog să şedeţi! o îndemnă posomorât. Iertaţi-mă, n-am...

—Nu vreau! răspunse ea, cu îndârjire. Să nu vă dea prin minte să mă despărţiţi de el, vă previn! Nu mă are decât pe mine, şi n-o să îngădui...

—În regulă! concedă Hendricks. Vă instalez la clinică, e bine să fiţi în apropierea lui când îşi revine. A întrebat mai devreme dacă nu se interesează cineva de el, bănuiesc că se gândea la dumneavoastră.

Phil se destinse, degetele i se desfăcură de pe marginea tărgii, un braţ îi alunecă în jos.

—Doctore! strigă Mad, neliniştită.

—Nu vă temeţi, o asigură Brett, se odihneşte. Are puseuri greu de explicat; după unele simptome, ar părea că e victima unui drog. Deşi durerile acute contrazic...

—Doar n-o să pretindeţi acum că se droghează! Sunteţi medic, atâta lucru se poate constata la prima vedere!

—Evident! Dar a avut un duşman care se droga, şi mi se pare că acolo, în laborator... Trebuie să verific.

15

Visa pesemne ceva hazliu, fiindcă începu să râdă în somn, iar obrajii supţi şi palizi, parcă murdari din pricina bărbii ţepoase, crescute în atâtea zile, îşi schimbară culoarea. Mad, care îl veghea de lângă fereastră, vru să se apropie în grabă, dar veselia de pe chipul lui o surprinse, o făcu să se oprească după primul pas. Chiar atunci el deschise ochii, o văzu, îmbrăcată în razele soarelui, un veşmânt irizat şi strălucitor. Râsul din somn îi rămăsese întipărit în liniile feţei, peste el i se aşternea bucuria cealaltă, a regăsirii; un chip nou, plin de încredere şi speranţă se alcătui cu încetul pe dreptunghiul imaculat al pernei, ca pe un ecran miraculos, dătător de viaţă şi tinereţe; urmele suferinţelor, adâncindu-se, îşi schimbară semnificaţiile. Mad asistă la această metamorfoză, îşi înţelegea rolul în determinarea ei, rămase dreaptă în lumină, mândră şi emoţionată; când el îi întinse mâinile, nu se putu desprinde din loc de tulburare, se îmbrăţişară aşa, fără să se atingă, îşi destăinuiră sfiala primei întâlniri, îşi făcură declaraţii de dragoste şi-şi jurară credinţă, aveau prilejul unic al începutului, ajunseseră să-şi reia viaţa de la capăt, aduceau din existenţa anterioară numai vechea iubire, s-o adauge celei de acum.

—Trebuia să fii aici, spuse Phil, trebuia să mă trezesc într-o dimineaţă cu soare şi... Frumoasa mea, dragoste!...

Thyl se apropie, în sfârşit, mergând pe aer, pluti, între razele din jurul ei, rochia îi înfăşură mijlocul ca o sălbatică floare tropicală.

—Nu ştii ce dor mi-a fost! răspunse chemării lui. Cum îţi pândeam întoarcerea şi pe urmă... N-ai să mai pleci, Phil! Suntem prea bătrâni să ne îngăduim despărţirile. Se aşeză lângă el, senină, dar i se ghiceau, reţinute, lacrimile. Sunt

aici, pentru tine, mi-a fost tare frică, tare, să nu te pierd.

—Eram un prost, în ambulanţa lui doc mi-am închipuit că n-o să mai vii niciodată şi că, de-ar fi să te mai văd, totuşi...

—Taci! Eu sunt de vină, cum m-am purtat, cu răutăţile mele. Nu te rog să mă ierţi, ar însemna să mă iert eu întâi.

—Ce tot spui acolo? îi mângâie braţele, umerii, nu se mai sătura privind-o, vorbea şi se mişca parcă mereu în somn, era întreg, doar o privire, o necuprins de însetată privire, de adâncă şi dornică; Mad descoperi în ea umbre pe care nu le ştiuse, ale durerii şi altele, culese de prin drumurile umblate de el în vis. Nu înţeleg de ce credeam că te pierdusem; se făcea că te-aş fi pierdut nu ştiu unde; nu ţin minte nimic...

—Te doare ceva? întrebă alarmată. Ai ameţeli? O stare proastă?

—Mi-e puţin frică şi poate oboseala... Foarte obosit, după o primejdie... Ca şi cum se întâmplă ceva, s-a întâmplat... Nu-mi amintesc şi de asta mi-e frică. Se întorcea în lume printr-o deschidere într-un zid până la cer, dincolo de poartă era Mad, călătorea prea încet spre Mad, vorbindu-i de departe ca să scurteze distanţa, să preîntâmpine întrebările ei. Lumina se schimbă, e altfel decât atunci, în zori, prin geamul maşinii. A trecut niţel timp de când... de când...

—Cinci săptămâni, Phil!

—Şi eu nu izbutesc să-mi aduc aminte! Unde sunt?

—În clinică la doctorul Hendricks.

—Doctorul... Ştiam ceva odată...

—Adineauri, înainte să te trezeşti, ai râs.

—Mă şi trezisem. Am încercat să ghicesc ce voi vedea mai întâi când o să deschid ochii. N-am avut curaj să-ţi spun numele. Ce e cu numele tău? Mi-am mişcat pe ascuns, mâinile şi picioarele, să mă conving că le am întregi. Mă

simt ca un infirm, simt o ruptură undeva, mi-am zis că sunt nebun şi am râs...

Nu contenea să o mângâie, ignoră venirea lui Brett, abia când doctorul intră în raza privirii lui îşi dădu seama de prezenţa acestuia, îl salută de parcă abia se despărţiseră.

—Ţi-e bine?

—Bine, doc! Mulţumesc pentru toate!

După câte se întâmplaseră, efuziunile nu-şi aveau rostul.

—I-a fost afectată memoria! interveni Mad.

—Adevărat? Doctorul, palid deodată, se bâlbâi puţin; îşi trase în pripă un scaun, se aşeză lângă Phil, scrutându-l atent.

—Cum aşa? De când?

—De când, ce? zise tânărul şi-şi îngădui să zâmbească.

—Iartă-mă! De când ţi-a rămas ultima amintire?

—Din ambulanţă. Ne oprisem pe şosea, la locul unui accident.

—Madeleine, fii bună, sună dumneata după asistenţii mei, să vină toţi. Spune, băiete, te-ascult!

—Pe urmă totul devine tulbure. Mi se pare că s-a petrecut ceva anume şi nu-mi pot aminti. Vreau să aflu, parcă dintr-o clipă în alta aş reuşi... Dar nu pot.

—Cum ai ajuns în ambulanţă, ia să vedem?

—Astea mi le amintesc. Explozia din laborator, interogatoriul, arsura... Nu mă mai doare.

—S-a vindecat. Brett răsuflă adânc, parcă de când intrase şi-ar fi ţinut respiraţia. Să sperăm că-i numai atât. De cinci săptămâni te zbaţi între viaţă şi moarte, nici eu nu credeam să mai ieşi întreg.

—Într-un fel, nici n-am ieşit.

—Dacă-i numai atât, scapi foarte ieftin. Asistenţii intrară, aliniindu-se de-a lungul peretelui, după rang. Bună dimineaţa! îi salută doctorul. Aşa cum vedeţi, pacientul

nostru şi-a revenit. Vă rog, mai departe, să pregătiţi efectuarea unor testări complete, anunţaţi-ne când sunteţi gata.

—Mă îndatorezi din nou, doc! exclamă Phil, când rămaseră iarăşi singuri.

—Ai prieteni buni! răspunse Brett, Madeleine nu s-a mişcat din salon de când te-am adus, contele te vizita zilnic; trebuie să apară, De altfel, e ora la care trece pe aici. Ce să-ţi spun? Poate că ai tu nişte calităţi, dacă am sărit să te ajutăm cu toţii!

16

Ziua se apropia de sfârşit, şi pe plajă rămăseseră numai câţiva oameni. Phil strânse umbrela şi se aşeză la doc, în şezlong. Răcoarea amurgului prevestea apropierea toamnei, soarele, încă sus, peste orizont, începea să-şi piardă puterea. La marginea apei, unde canalul dinspre lac se vărsa în mare, copiii construiseră în şir zeci de castele de nisip, şi valurile domoale se loveau de zidurile lor, de acum tocite de vânt, măcinându-le întruna. În mlaştini se ridicau şi coborau braţele metalice ale unor maşini, croind şanţuri de scurgere, să consolideze pământul pentru o nouă staţiune-satelit. Era linişte, o pace tristă coborâse peste plaja pustie. Un grup de înotători se avântase în larg, şi capetele lor, în caschete de baie se rostogoleau ca nişte zaruri colorate pe tăblia verde a unei mese de joc. Phil le urmărea zbenguiala de când intraseră în apă, scufundările îndemânatice ale câte unuia mai îndrăzneţ, în aclamaţiile admirative şi încurajatoare ale celorlalţi. Părea că nu vor mai obosi niciodată, se apropiaseră de mal, se îndepărtaseră din nou, se întrecuseră care înoată mai re-

pede, care pluteşte mai mult, care ghiceşte unde vor ieşi la suprafaţă scufundătorii; Phil participase, neştiut, la prinsorile lor, pierduse cu regularitate, se înfuriase, le şoptise îndemnuri. Şi fără veste, ca împins de o voinţă mai puternică decât el, se ridică din şezlong, se îndreptă spre mare cu paşi hotărâţi, intră în apă până la glezne, până la genunchi... Se opri însă la fel de brusc, cu mâinile atârnând, continuă să privească înotătorii, soarele îi lovea ochii, îi lungea umbra peste linia valurilor, peste plajă, era mic şi neînsemnat acolo, ca tulpina uscată a unui arbust crescut odinioară în deşert, prin capriciul unei întâmplări prielnice, rămăsese în afara timpului, la marginea oceanului de timp, contempla dansul mişcării veşnice, tânjind să se arunce în vârtejul lui sau poate speriat să nu cadă în inima acelei tornade.

La capătul dinspre oraş al plajei, un bărbat cărunt, într-un impecabil costum de după-amiază, care până atunci, instalat pe terasa barului, îşi omorâse vremea cu un pahar dinainte, coborî anevoie treptele — mergea foarte greu, sprijinit în baston. Se îndreptă spre fâşia de nisip umed şi porni de-a lungul ei, fără să se grăbească. Ajunse în dreptul lui Phil tocmai când acesta ieşea din apă, îl aşteptă, Warner îl văzu abia când era gata să se ciocnească de el.

—Bună ziua! salută străinul, înclinându-se.

—Bună! răspunse Phil, cu o ezitare. Nu cumva ne cunoaştem?

—Mi se pare!

—Gram Linden! Tu, ziaristule?

—Eu.

—Ia te uită, eşti ultimul om pe care mă gândeam să-l întâlnesc. Îl măsură din cap până în picioare, îi observă infirmitatea. Ascultă, ce-ai păţit? Vino încoace şi povesteşte-mi!

Vru să-l ducă la şezlonguri, Linden nu primi, genunchiul anchilozat îl împiedica să şadă acolo, propuse să facă împreună câţiva paşi.

—Şi eu credeam că şansele revederii noastre sunt minime. Se aude că ai avut necazuri, spuse.

—Parcă nici tu n-ai dus-o prea bine! replică Warner. De-asta nu ţi-am mai găsit semnătura în ziar.

—Un accident, astă-iarnă, la puţină vreme după ce ne-am cunoscut. Am scăpat ca prin urechile acului. În fine!... Nu mai am sprinteneala de altădată, mi-a rămas doar curiozitatea; nu mă astâmpăr, până o să dau de dracu de-a binelea!

—Ai albit...

—Am scăpat ca prin urechile acului. Chiar mă întrebam cum o să mă descurc de aici înainte, aşa infirm, dar foştii mei patroni nu mă uitaseră, m-au chemat înapoi printr-un emisar special. M-am întors la gazetă de vreo câteva zile, şi ce crezi: bossul cel mare îmi şi rezervase spaţiu pentru un material-bombă, un reportaj pe cinci pagini despre tine, cu fotografii, declaraţii şi restul.

—Ce vorbeşti? Continui să rămân un personaj important?

—Cititorii sunt curioşi să afle noutăţi despre Philip Warner! Circulă tot felul de zvonuri şi trebuie să le punem capăt, spunând adevărul. De altfel voi avea despre ce scrie, nu? A cam fost agitaţie pe la voi?

—Cam aşa...

—O explozie. Şi tu erai în apropiere.

Se opriseră în faţa castelelor de nisip. Graham începu să lovească încet cu bastonul în ziduri, croind şanţuri largi pe unde apa invadă curţile interioare, grăbind sfârşitul turnurilor în ruină.

—Exact. De la Gregor mi se trage. Nu ştiu dacă ţi-ai mai păstrat bunele impresii despre el.

—Te-a ademenit într-o cursă?

—Şi a vârât în mine un stupefiant — reţetă proprie şi fabricat de un computer. Era să mă curăţ. Trecusem printr-o groază de dificultăţi, nu stăteam deloc strălucit cu sănătatea, mă chinuiau stări proaste, ameţeli... Darul lui Gregor mi-a pus capac, era şi o doză ca de elefant, n-a lipsit mult să-mi pierd minţile. Un dezaxat, şi-a bătut joc de mine.

—Ia te uită!

Linden decapita ultimul turn rămas în picioare.

—Noroc că nu ţin minte nimic din tot coşmarul. Am zăcut pe moarte cinci săptămâni, şi toată vara am lungit convalescenţa. Câte n-aş fi putut face în vremea asta! Şi când colo, m-am ales cu un hiatus în memorie!

—Noroc, într-adevăr! Dacă era deştept, răposatul şi-ar fi oferit invenţia specialiştilor în spălarea creierului. Ce bine să-ţi asiguri uitarea la comandă!

Dinspre mlaştini, de după valul de pământ răsturnat de excavatoare îşi făcu apariţia Mad, însoţită de un tânăr; erau amândoi în costume de baie, purtau în braţe un snop de tulpini maronii, subţiri, veneau vorbindu-şi cu însufleţire, ea râse îndelung la o glumă a băiatului şi îl împinse în joacă, să-l trântească.

—Da, răspunse Phil, cu o singură condiţie: să ai puterea şi interesul să uiţi.

Alergau acum spre şezlonguri, răscolind nisipul, ridicându-l în trene lungi, risipite de vânt.

—Şi cu Mark ai vorbit despre mine? Şi-a amintit că mă cunoştea?

Văzând şezlongurile goale, îşi închipuiseră, probabil, că sunt singuri pe plajă, dar Mad îl descoperi pe Phil şi imediat renunţă să joace; băiatul se cuminţi şi el, se apropiară cu mişcări domoale, reţinute, gâfâind de atâta alergat,

—Am vorbit, dar despre altele. Mi-a prezis că am să

pierd nu ştiu ce; i-am răspuns că sunt într-un loc de unde nu mai pot pierde în nicio împrejurare.

—Bine zis!

—Întâmplările mi-au dat dreptate,

—Foarte bine zis! Un final gata făcut pentru reportajul meu.

—Phil, nu te mai găseam! exclamă Mad. Uite ce-am cules!

—Faceţi cunoştinţă! spuse Phil, pe alt ton. Soţia mea, domnul Graham Linden!

—Thyl! se recomandă ea simplu, întinzând mâna.

—Tânărul e un nepot al soţiei,

—Stephen Blacksmith, murmură băiatul. Îmi pare bine!

—Vezi ce-am luat? continuă ea. Tulpini de papură, din mlaştină. După ce se termină asanarea, n-o să mai găsim aşa ceva. Vreau să le aranjez acasă, în jurul unei lămpi de perete, sunt foarte decorative. Domnule... Linden, aşa e? Ne-am mai văzut cândva, sau mă înşel?

—Am prima oară cinstea să vă întâlnesc, doamnă!

—Ştii, draga mea, a fost trimis să facă un reportaj despre noi.

—Adevărat?

—Un reportaj în întregime adevărat, doamnă!

—Priveşte-l bine, Thyl, se zice despre el că e, din cap până-n picioare, întruparea adevărului.

—O reputaţie pe care ţin să n-o dezmint.

—Grozav! Dar de ce nu mergem înăuntru? Domnule Linden, nu veţi refuza să locuiţi la noi până vă terminaţi materialul?!

—Vă mulţumesc cu anticipaţie. Mai ales că mi-e greu să mă deplasez.

—Da, explică Phil, a avut un accident.

Porniră toţi patru spre vila de vacanţă de la capătul

plajei. Thyl mângâia tulpinile de papură, cu grijă să nu le scuture puful maroniu.

—Şi v-aţi gândit despre ce veţi scrie? Vreau să spun aţi aflat despre necazurile lui Phil?

—În linii generale. Trebuie să mă documentez. Oricum, aş începe cam aşa: „Philip Warner a avut de suferit din pricina unor oameni egoişti şi meschini, cărora talentul şi aptitudinile sale, îndrăzneala, puterea de muncă, cinstea şi probitatea profesională le tulburau viaţa măruntă şi lipsită de orizont.”

—Vă pricepeţi de minune, domnule Linden! Felicitări!

—Am o meserie frumoasă, doamnă, n-aş abandona-o pentru nimic în lume! „Maladia lui, de natură psihică, după cum era lesne de constatat, a fost amplificată — prin uneltirile, azi dovedite, ale unui criminal — până la forma paroxistică a coşmarelor de o violenţă şi o nocivitate încă necunoscute patologiei...” Aici voi insera, fireşte, declaraţiile doctorului Brett Hendricks şi voi încheia prima parte astfel: „Din fericire, graţie strădaniei unui medic eminent, devotamentului soţiei şi dovezilor de afecţiune ale tuturor celor au stat cu dragoste alături de el în acele clipe dificile, Warner s-a însănătoşit pe deplin şi şi-a reluat activitatea într-o funcţie nouă, pentru dobândirea căreia meritele lui îl recomandau cu prisosinţă.”

Graham Linden se opri să-şi tragă răsuflarea. Mersul prin nisip îl istovise de-a dreptul, se vedea că nici acum nu s-a refăcut pe deplin după accident.

—Vai, se scuză Mad, nu ne-am dat seama...

—Vă veţi mira, gâfâi ziaristul, sunt clipe când eu însumi uit ce am ajuns; numai de n-aş fi obligat, de aici înainte, să umblu mereu prin nisip!

Ceilalţi izbucniră în râs, ca la comandă.

—Sunteţi teribil! exclamă printre hohote Mad.

—Pe cinstea mea, aş zice că nisipul dumneavoastră le e cu totul potrivnic ziariştilor!

O nouă cascadă de râsete îi acoperi cuvintele.

—Bravo, spuse şi Phil, mare lucru să nu-ţi pierzi umorul!

—Nu mă cunoşti! „Iată cine este Philip Warner, noul preşedinte al consiliului de administraţie de la *Thunderbird*! Conducătorul model al unui institut model. Tragicele evenimente străbătute de acest minunat savant ne dovedesc — dacă o asemenea dovadă mai era necesară — că în ştiinţă invidia, asociată cu lipsa de înţelegere şi de răspundere conduc la eşecuri catastrofale. Am numit, prin cuvintele de mai sus, crima de care se fac vinovaţi trei indivizi, acum în imposibilitatea de a mai produce rău cuiva: Mark Gregor, Fred Talbot şi Oliver Boyne.”

—Veţi aminti, desigur, interveni Mad, şi despre descoperirea soţului meu.

—O descoperire? De asta n-am ştiut.

—Şi încă una formidabilă!

—I-auzi! Eşti plin de taine, amice!

—Ai nimerit-o din nou, ziaristule! Cercetările sunt secrete.

—Dar în ce stadiu ai ajuns cu ele se poate spune?

—Doar confidenţial: la începutul începutului.

—Şi vor dura până când?

—Până la anul, până la moarte, de unde să prevăd? În lumea noastră... a geneticii... greu de pronosticat!

Sfârşit

Fantastic Club

Lei 13,50

ÎN ACEEAŞI COLECŢIE
au mai apărut: